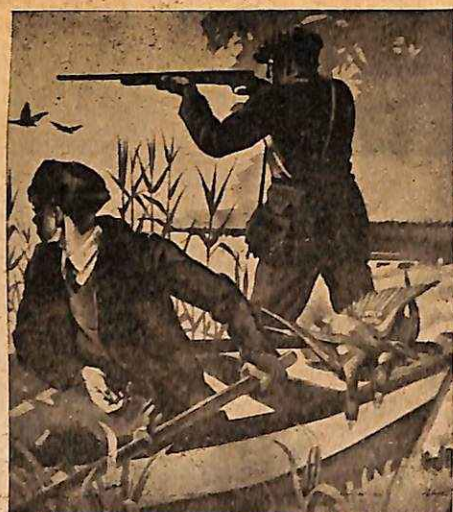

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΑΡΙΘ. 106 (5)
ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1936
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 10

1936

ΚΥΡΟΡΑΤΩΑ (ΚΟΥΡΟΠΑΤΒΑ)

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΧΗΜΕΙΑΣ

Ἄκαπνος πυρίτις ΚΥΡΟΡΑΤΩΑ εἰς φυλλίδια ζελκτινοποιημένα τῶν μεγάλων κρατικῶν ἐργαστασίων τῆς ΠΟΛΩΝΙΑΣ
PANSTWOWA - WITKORNIA - PROCHU, RIONKI - POLOGNE

Δὲν προσβάλλεται ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν. Δὲν ὑφίσταται ἐπιδράσεις θερμοκρασίας. Δίδει κανονικὰς πιέσεις CM² 359

καὶ ταχύτητα 303 μ. V 15

Συγκέντρωσις ἰδεώδης. Διεσθυσίς ἐξαιρετική.

Ἀφήνει τὸ θήραμα ἐπὶ τόπου νεκρὸν

Κυνηγοί! Σὰς παρουσιάσωμεν τὴν τελειότεραν πυρίτιδα ὅχι μὲ πομπώδεις διαφημίσεις, ἀλλὰ δίδομεν ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΔΩΡΕΑΝ εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας. Δοκιμάζοντες πείθεσθε εἰς τὴν πραγματικότητα διὰ τὰ ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα τῆς πυρίτιδος ΚΥΡΟΡΑΤΩΑ.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι δι' ἑλὴν τὴν Ἑλλάδα
Δ. ΜΑΡΟΥΝΤΑΣ καὶ Σ. ΑΓΟΡΑΣ - Ἐργοῦ 19 - ΠΑΤΡΑΙ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΠΥΡΙΤΙΣ

“ΡΑΠΙΝΤ,”

Ὁ τίτλος τῆς τῶ δηλοῖ. Ἀποτελεῖ τὸ θαῦμα τῆς ἐξελισσόμενης πυριτιδοποιίας, ἡ νεωτάτη ἄκαπνος πυρίτις “RAPID” τὴν ὁποίαν εἰσάγομεν χάριν τῶν Ἑλλήνων κυνηγῶν.

Ὑπερτέρα πάσης ἄλλης Ἰταλικῆς, Βελγικῆς, Γερμανικῆς καὶ Ἀγγλικῆς. Ἀνεπηρέαστος εἰς τὰς καιρικὰς μεταβολὰς, μὲ ὁμοιομορφίαν κόκκων. Δὲν ἀναπτύσσει ἀέρια ἐπιφέροντα ὀξείδωσις. Ἐλαττώνει τὸ λάκτισμα. Δὲν ἀφίνει κατάλοιπα.

Μὲ ἐν κυτίον μεγάλου ὄγκου πυρίτιδος “RAPID” δύνασθε νὰ γεμίσετε 143 φυσίγγια μικρᾶς γομώσεως καὶ 117 τῆς μεγαλυτέρας τοιαύτης.

Κυνηγοί. Δοκιμάσατε ἀπλῶς διὰ νὰ πεισθῆτε.

Ἀποκλειστικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΚΑΛΚΑΤΖΑΚΟΣ — ΑΘ. ΦΙΤΣΟΥΡΙΚΑΣ

Λυκούργου 11 — ΑΘΗΝΑΙ

“SIN,”

ΑΝΕΥ ΟΞΥΤΗΤΟΣ
Τὸ ἀρίστον λιπαντικὸν ἔλαιον
διὰ ὅπλα - Πιστολὰ - Ραπτόμηχαναίς -
Γραφομηχαναίς - Φωτογραφί-
κους - ἐργαλεῖα κλπ.
Ἐνίσχυεται εἰς ὅλα τὰ κατὰ ὁπλοπωλεῖα

Τὸ ἰδεώδες λιπαντικὸν

ΣΗΜΑΙΑΙ-ΛΑΒΑΡΑ
N. ΓΕΟΥΡΓΑ
ΔΙΕΤ. Βύσσης 5

ΓΚΡΕΚΑ

Φυσίγγια Μαῦρος Θάνατος

» Θύρεπ

Πυρίτις Μαύρη

» Ἄκαπνος ἀνωλέρα ὄλων

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΕΡΜΟΥ 50^Β (ΤΗΛΕΦ. 21.357)

ΔΩΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ

ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ “ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ,”

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΑΣ

Τὰ «Κυνηγετικά Νέα» ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὰς Ἑπαρχίας ὡς κάτωθι.

Αἰγίνα, Γ. ΜΠΡΑΟΥΝ

Ἀλεξίπολις, Ι. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Ἀλμυρός, ΤΡ. ΜΕΤΣΟΒΙΤΗΣ

Ἀμαλιάς, ΑΔΕΛΦΟΙ Σ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ

Ἀργοςτόλιον, Ε. ΚΑΛΟΓΕΡΑΤΟΣ

Βαθύ, (Σάμου) ΝΙΚ. ΜΑΣΙΣΤΑΣ

Βέρροια, Ε. ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Βόλος, ΣΑΒ. ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΔΗΣ

Γύθειον, ΒΑΣ. ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΤΗΣ

Διδυμότειχον, Δ. ΣΚΛΑΒΗΣ

Δράμα, ΘΩΜΑΣ ΠΕΤΡΟΥ

Ἐλασσών, ΒΑΣ. ΖΑΧΙΑΔΗΣ Δικηγόρος

Ἐλευθερούπολις, Β. ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ Δικηγόρος

Ζάκυνθος, ΑΝΤ. ΣΚΟΥΡΤΑΣ Πρ. Ἐν. Κυν.

Ἡράκλειον, ΜΙΧ. ΜΑΚΡΑΚΗΣ

Θεσ/νίκη } ΕΝΩΣΙΣ ΚΥΝΗΓΩΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ
Ι. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ
ΜΕΤ. ΔΡΑΚΟΥΛΗ 68

Ἰωάννινα, ΓΕΩΡΓ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ Ὁδοντίατρος

Καβάλλα, ΣΤΕΡ. ΜΟΥΤΣΟΚΑΠΑΣ

Κατερίνη, ΑΡ. ΚΟΥΡΚΟΥΜΠΕΤΗΣ

Κάρυστος, ΛΕΩΝ. ΜΠΟΥΡΝΙΑΣ Συμβολ/φος

Κομοτινή, ΓΕΩΡΓ. ΚΕΜΠΑΠΤΗΣ

Κοζάνη, Ν. Δ. ΜΠΑΙΟΥΡΑΣ

Κιλκίς, ΓΕΩΡ. ΑΣΛΑΝΙΔΗΣ

Κέρκυρα, ΚΩΝ. ΜΠΑΜΙΧΑΣ

Κόνιτσα, ΑΛ. Χ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Καρπενήσιον, Κ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗΣ

Λάρισα, Ι. ΔΑΛΘΑΝΑΣΗΣ

Λήμνος, Ι. ΑΠΟΛΥΤΡΙΔΗΣ

Μεσολόγγιον, Β. ΧΡΥΣΟΓΕΛΟΣ Δικηγόρος

Μυτιλήνη, ΑΝΤ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Πάτραι, ΕΛ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ Χ)κος Πρ. Κυν. Συλ.

Πρέβεζα, ΧΡ. ΧΑΣΑΝΗΣ Γ. Γρ. Κυν. Συλ.

Πύργος, (Ἡλείας) Γ. ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ

Σουφλίον, Σ. ΤΖΙΝΤΖΗΣ

Σπάρτη, Ι. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ Δικηγόρος,

Σύρος, Ν. ΣΑΡΖΕΤΑΚΗΣ Πρόεδρος Κυν. Συλ.

Χαλκίς, Π. ΠΙΤΣΙΑΔΗΣ Πρόεδρος Κυνηγ. Συλ.

Χανιά, Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ὁδὸς Πορτιέ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Γιοχάνεσμπουργ, ΣΤΡ. ΦΩΤΑΚΗΣ

Κνὸξβιλ, Κ. ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ 103 W Vine Avenue

Κύπρος, ΣΩΤ. ΜΑΡΚΙΔΗΣ Δικηγόρος - Πάφος

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν, ἐγγραφὴν, ἀνανέωσιν κλπ. ἀποτανθῆτε εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους μας. Δεχόμεθα αἰτήσεις δι' ὅσας πόλεις δὲν ἀντιπροσωπευόμεθα.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

Κεφάλαια Μετοχικά και 'Αποθεματικά Δρχ. 1.203.000.000
Καταθέσεις (τῇ 28 'Ιουνίου 1935) » 9.864.000.000

KENTRIKON KATASTHMA εν 'Αθήναις
 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ & ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ EN ΑΙΓΥΠΤΩ
 ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εις ὅλας τὰς χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ

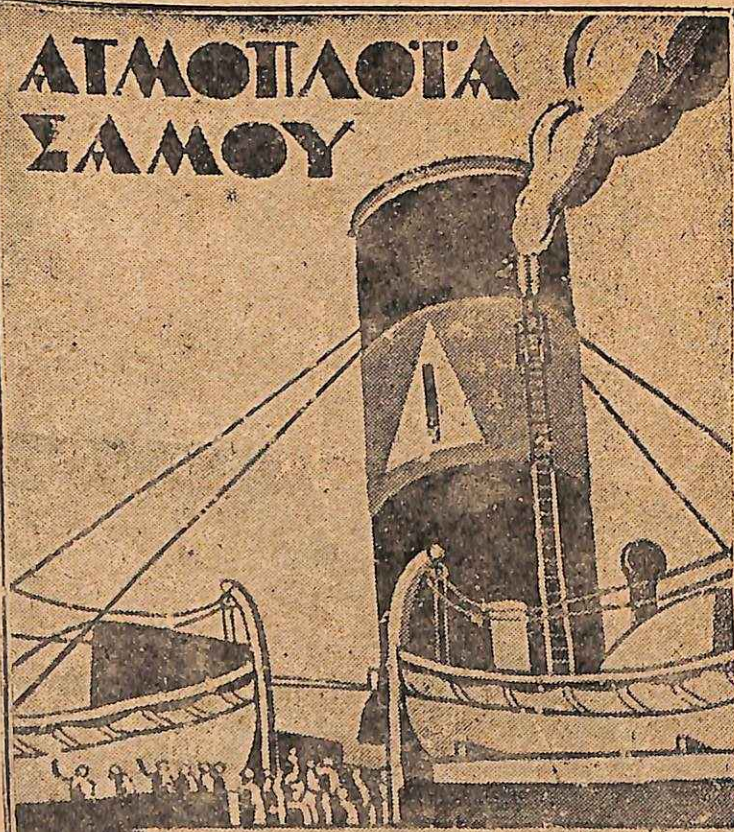
Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ὑπὸ ἐξαιρετικῶς συμφέροντος ὁρους. Δέχεται δὲ καταθέσεις (εἰς πρώτην ζήτησιν καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ καὶ Ταμιευτηρίου) εἰς δραχμὰς καὶ ξένα νομίσματα μὲ λίαν εὐνοϊκὰ ἐπιτόκια.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY NEW YORK 51, MADEN LANE

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ὅλοσχερῶς καταβεβλημένα \$ 1.350.000

ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΣΑΜΟΥ

ΥΙΟΙ Δ. ΙΓΓΛΕΣΗ Α.Ε.

Κάθε κυνηγὸς πρέπει νὰ προτιμᾷ τὰ θαλαμηγὰ ἀτμόπλοια

“ΜΥΚΑΛΗ,”

Ταχύτης 19 μιλίων, τόννων 1200

“ΦΡΙΝΤΩΝ,”

Ταχύτης 14 μιλίων, τόννων 1200

“ΣΑΜΟΣ,”

Ταχύτης 13 μιλίων, τόννων 1000

ΤΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑΣ ΣΑΜΟΥ

ΥΙΟΙ Δ. ΙΓΓΛΕΣΗ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Εἶναι τὰ μοναδικὰ ἐπιβατικὰ
 μὲ κλάσιν

LLOYD'S et VERITAS

Ταχύτατα, εὐσταθέστατα
 πλήρη ἀνέσεων

ΓΡΑΜΜΑΙ

ΧΙΟΥ, ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ, ΣΑΜΟΥ, ΚΡΗΤΗΣ, ΠΑΡΟΝΑΣΙΑΣ

SIPE

ROTTWEIL

Hindenburg
 Rauchlos

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Μενάνδρου 52 - 'Αθήναι
 Εὐπλοίας 5: Πειραιεύς
 ΤΗΛΕΦ. 40-268

ΑΘΗΝΑΙ

1 'Ιανουαρίου 1936

Rue Menandrou 52
 Athènes - Grèce

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

'Ιδιοκτήτης ΑΛΕΚΟΣ ΠΕΙΡΟΥΝΑΚΗΣ

Revue Mensuelle

“NOUVELLES de la CHASSE,”

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ... ΔΡ. 100

Κ. ΚΥΝΗΓ. ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΚΑΙ
 ΤΑΜΕΙΩΝ ΘΗΡΑΣ ΔΡ. 300

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ... ΔΙΡ. ΑΓΓΛ. 0.10

ΑΜΕΡΙΚΗΣ... ΔΟΛΛ. 3.

ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ... ΔΡΑΧ. 250

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τιμή φύλλου δραχ. 10

1935 - 1936

Εἰς τὴν ἀπέραντον σειρὰν τῶν ἐτῶν, εἰς τὴν ἀτέρμονα ἄλυσιν τοῦ χρόνου, ὁ κρῖκος τοῦ ἔτους τὸ ὁποῖον ψυχωραγεῖ διὰ τὰ παραχωρήσῃ τὸν προσωρινὸν θρόνον τοῦ τῶν 365 ἡμερῶν βασιλείας εἰς τὸ βρέφος τὸ ὁποῖον θὰ τὸν διαδεχθῇ αὐριον, ὅσον καὶ ἂν προσπαθῇσωμεν ν' ἀνεύρωμεν ἂν ἀφίγη μίαν καὶ μόνον ἡμέραν εὐτυχῇ διὰ τὸν Κυνηγετικὸν τῆς Ἑλλάδος κόσμον, ἡ προσπάθειά μας μένει στείρα καὶ ἄγονος.

Διαδοχαὶ Ὑπουργείων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐσθιρίζοντο αἱ ωραιότεραι τῶν ἐλπίδων, Ὑπουργοὶ οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἐλληνικὴν φύσιν καὶ τοὺς κατοίκους τοῦ δάσους, παρῆλθον ἐν τοῦτοις ἀφήσαντες ἄθικτον τὸ τερατούργημα τοῦ κυνηγετικοῦ Νόμου, παρὰ τοὺς γενικοὺς πόθους καὶ τὰς γενικὰς ἐλπίδας τῶν Ἑλλήνων κυνηγῶν.

Τι καὶ ἂν τὸ Τμῆμα θήρας ἔχει ἐρμάρια γεμάτα ἀπὸ ἐκθέσεις τῶν Κυνηγετικῶν Συλλόγων, ἀπὸ ὑποδείξεις τῶν κατὰ τόπους Συμβουλίων θήρας, ἀπὸ κραυγὰς κινδύνου ὁλοκληρῶν κυνηγετικῶν περιφερειῶν, αἱ ὁποῖαι ὑποδεικνύουν τὸν κίνδυνον ἐκλείψεως τοῦ θηράματος.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει βιομηχανίαν ἀνθοῦσαν, τὴν βιομηχανίαν τοῦ χάρτου, τὴν ὁποίαν τὸ Κράτος ὑποστηρίζει ἐμμέσως καὶ ἀμέσως. Διατὶ λοιπὸν νὰ θορυβηθῇ τὸ Κράτος, διατὶ νὰ διαταράξη τὴν τὸσην ἐργατικότητα ὁ κάθε ὑπουργός, τὴν ὁποίαν ἐχρειάζετο διὰ τὰ τοποθετήσῃ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους.

Ὁ κυνηγετικὸς τῆς Ἑλλάδος κόσμος, νομοσχῆς καὶ ἀγαθός, ἐσυνήθισε νὰ περιμένῃ ἕως τώρα. Τοιοῦτοτρόπως προέπεμψε τὸ 1935 μὲ μίαν ἀνακούφισιν καὶ μόνην, ὅτι ἐπὶ τέλους πρὶν ἐκπνεῦση, ὡς ἐξίλαστήριον πρᾶξιν, ὅπως ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἔδωκε ἐπὶ τέλους ἓνα ψυχίον εἰς τὸν

κυνηγετικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦ διορισμοῦ τῶν κ.κ. Πάνου Σαββίδου καὶ Λουκᾶ Μάντζαρη εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον Θήρας.

Εἶνε ἡ μόνη φωτεινὴ ἀναλαμπὴ τὴν ὁποίαν ἀφίνει μὲ τὴν ἐκπνοήν του τὸ λήξαν ἔτος.

Ἀλλὰ καὶ ἀμυδρὰ ἐλπίς εἰρηνεύσεως καὶ συμφιλίωσεως τῶν ἀντιμαχομένων κυνηγετικῶν καὶ σκοπευτικῶν μερίδων τῆς πρωτεύουσας ἐσημειώθη τὰς ὑστάτας μόλις στιγμὰς τοῦ ἐκπνεύσαντος ἔτους.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον ἢ λήθη νὰ καλύψῃ τὸ πικρὸν παρελθὸν καὶ αἱ ἄλλοτε φίλται χειραφταὶ νὰ τονωθοῦν ἐπὶ νέων βάσεων.

Καὶ πρῶτοι ἡμεῖς τότε θὰ χειροκροτήσωμεν μὲ εὐκρίνειαν τὴν προσπάθειαν γενικῆς εἰρηνεύσεως. Καὶ πρὸς τὴν γενικὴν ταύτην συμφιλίωσιν, ἀτενίζομεν μὲ ἐλπίδα.

Εἶνε ἡ μόνη ὥχρᾳ ἐλπίς μᾶς καλλιτέρας αὐριον, διὰ τοὺς πόθους τοῦ ἐλληνικοῦ κυνηγετικοῦ κόσμου.

Ἄς ἐλπίζωμεν καὶ ἄς εὐχηθῶμεν, ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, ὅτι ἡ λάμψις αὕτη, τὸ ὥχρον φῶς τὸ ὁποῖον μᾶς δίδει ἡ τελευταία κληρονομία τοῦ λήξαντος ἔτους, θὰ γιγαντωθῇ, θὰ μεταβληθῇ εἰς ἥλιον καὶ θὰ διαλύσῃ τὰ σκότη τῶν παρασκηνίων καὶ θὰ δώσῃ εἰς τὸ Νέον ἔτος τὴν ὁλοκληρώσιν τῶν προσδοκιῶν ὧν μας.

ΤΑ «ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ»

ΕΥΧΕΣ ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Τὸ νέον ἔτος μᾶς εὐρίσκει ἐν τῇ Κρατικῇ ἀναδιοργάνῳ, τὴν ὁποίαν ἡ μεταπολίτευσις μὲ χρηστὰς ἐλπίδας ἐπιδιώκει. Τὸ Κράτος εἰσέρχεται εἰς τὸν κανονικὸν τοῦ δρόμου, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξέβη μοιραίως καὶ ὀλεθρίως. Διὰ τῆς ἐπιδιωκομένης μὲ πᾶσαν θυσίαν συμφιλίωσης τοῦ διχασθέντος πολιτικῶς καὶ πολιτικῶς λαοῦ, τὰ μίση καὶ τὰ πάθη ἀμβλύνονται, ἵνα ἐπέλθῃ τάξις καὶ εὐκοσμία εἰς τὸ χάος, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ὁ διχασμὸς καὶ ἡ δξύτης τῶν παθῶν.

Δι' ὃ ἐπικαίρον εἶνε ὡς εὐχὴ τοῦ κυνηγετικοῦ τῆς χώρας κόσμου νὰ διατρανωθῇ ὁ πόθος του καὶ τὰ κυνηγετικά ζητήματα ν' ἀποτελέσουν ἐν τῶν κυριατῶν μελημάτων τῶν ἀρμοδίων ἐν τῇ ἀναδιοργάνῳ ταύτῃ.

Εἶνε ζητήματα ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας οὐ μόνον ἀπὸ ἀπόψεως πλούτου τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως σωματικῆς ἀσκήσεως καὶ εὐεξίας, ψυχικῆς καὶ διανοητικῆς τονώσεως τῆς νεότητος καὶ εὐγενεστάτης τέρεψως καὶ χαρᾶς τῶν εἰς τὸ κυνήγιον ἐπιδιδόμενων, οἱ ὁποῖοι δύνανται ν' ἀποτελέσουν καὶ ἄριστον ὕλικόν τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ διὰ τὴν ἀντοχήν, τὴν σκοπευτικὴν δεξιότητα, τὸ ψυχικὸν σθένος καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ κατατοπίζεσθαι εἰς τὰ παντοῖα ἐδάφη ὑπὲρ πάντα ἄλλον.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν κυνηγῶν τῆς χώρας εἶνε πολυπληθέστατος, οὐχὶ πάντως ὀλιγώτερος τῶν 200 000. Δὲν πρέπει δὲ ἡ Ἑλλάς νὰ ὑστερήσῃ εἰς τὴν ὁργάνωσιν των καὶ εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ κυνηγίου τῶν λοιπῶν πεπολιτισμένων χωρῶν, ἰδίᾳ τῶν βαλκανικῶν, αἱ ὁποῖαι διατελοῦσιν ἐν τελείᾳ Κυνηγετικῇ ὁργανώσει, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς τε ἀτομικῆς καὶ ἐθνικῆς υποστάσεώς των, καὶ διὰ τοὺς εἰρημένους λόγους καὶ διότι ἡ κυνηγετικὴ ἰδέα ὑπὲρ πάντα ἄλλον λαὸν ἐξήρθη παρὰ τοῖς ἡμετέροις προγόνοις εἰς εὐγενὲς ἄθλημα καὶ παιδεύμα τῆς νεότητος καὶ ἐξακτινίζετο ὡς προσὸν καὶ ἀρετὴ τῶν ἀσκούντων τὸ κυνήγιον, εἰς ὃ οἱ ἄρχαοὶ Ἕλληνας ἀπέδιδον καὶ τὸ ὅτι προεῖχον ἐν τῷ στρατῷ ἢ τῇ πολιτείᾳ αἱ ἐξέχουσαι ἑλληνικαὶ φυσιογνωμίαι.

Τὰ κυνηγετικά παρ' ἡμῖν πράγματα νοσοῦσι καὶ κακοδαιμονοῦσιν ἔνεκα ποικίλων λόγων, ὧν κυριώτερος εἶνε ἡ διαχείρισις αὐτῶν ὑπὸ διαστρόφου ἀντιλήψεως τινῶν ἰσχυόντων καὶ κατορθούντων νὰ ἐπιβάλλωσι τὰς ἀτόπους ἰδέας των εἰς τοὺς ἀρμοδίους, οὓς εὐρίσκουσιν ἀνεματίστους κυνηγετικῆς πείρας καὶ ἰδεολογίας, κατὰ τὸ δοκοῦν ὅπως ὑποκειμενικῶς, εἴτε ἔνεκα ἐλλείψεως συνοχῆς καὶ σοβαρᾶς ἀντιδράσεως τῶν κυνηγῶν ὡς ἐκ τοῦ ἀναπτυχθέντος ἀνταγωνισμοῦ μεταξὺ αὐτῶν, ὃν δὲν διευθύνει ἐνιαία τις ἀρχὴ πρὸς ἐπιβλητικὴν κατεστῆσιν ἐπ' ἀγαθῇ τῆς κυνηγετικῆς ἰδέας καὶ ἐξουδετέρωσιν ἀντικυνηγετικῶν ἐπεμβάσεων.

Ὁ ἀνταγωνισμὸς οὗτος προεκάλεσεν ἀντιζηλίαν, μίση καὶ πάθη μεταξὺ τῶν κυνηγῶν τὸν ὄγκον αὐτῶν ἐξασθενούντα πρὸς ἐπιβολὴν ὕγιων κυνηγετικῶν ἀντιλήψεων εἰς τοὺς ἀρμοδίους. Ἐντεῦθεν ἐξέπηγασεν εἰς κακόζηλος κυνηγετικὸς νόμος, μὴ στηριζόμενος οὔτε εἰς τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα καὶ ὕφην τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους, οὔτε εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἱστορικὰς παραδόσεις περὶ κυνηγίου, τὸ ὁποῖον ἡ περι-

νοια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων κατ' ἀνέφικτον καὶ σφοδρὸν τρόπον ἐστερέωσεν εἰς τὸ προσήκον ὕψος.

Εὐλόγως δὲ ἀπεδοκιμάσθη ὁ νόμος οὗτος ὑπὸ σύμπαντος τοῦ κυνηγετικοῦ κόσμου καὶ ἐξακτινίσθη ὡς ἀντικυνηγετικὸς πρὸς ζημίαν τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν θηραμάτων καὶ αὐτοῦ τοῦ Κράτους.

Εἶνε καιρὸς ἤδη νὰ καταργηθῇ οὗτος καὶ ν' ἀναδιοργανωθῇ ἐπὶ στερεῶν καὶ λογικῶν βάσεων. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη πᾶσα νὰ σιγῇσιν πλέον αἱ διχόνοια, τὰ μίση καὶ πάθη καὶ ἀντιζηλίαι τῶν περὶ τὰ κυνηγετικά ἀσχολουμένων καὶ ν' ἀφιερώσουν οὗτοι τὴν προσοχήν των καὶ τὰς δυνάμεις των ἐνιαίας εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς Κυνηγετικῆς ἰδέας, τὴν ὁποίαν οὐκ ὀλίγον αἱ μεταξὺ των ἐχθρότητες ἐβλάψαν, τῶν ὑπονομευτῶν τοῦ κυνηγίου εὐρόντων τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιβάλλωσι τὰς ἀντικυνηγετικὰς των ἰδέας, ἵνα καταργουμένου τοῦ ἤδη ἰσχύοντος ἀντικυνηγετικοῦ νόμου δημιουργηθῇ ἑλληνικὸν κυνηγετικὸν καθεστῶς.

Ποιούμεθα ἐκκλησίαν εἰς τὴν κυνηγετικὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων κυνηγῶν, τὴν ὑπαρξίν τῆς ὁποίας οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ οὐδὲ νὰ παραγνωρίσῃ τὰ ὅσα μέχρι τοῦδε αὕτη ἐπέτελεσε διὰ τῶν προσπαθειῶν της ἐπὶ τοῦ κυνηγετικοῦ πεδίου, ἃς ἀφροσιωθῇ ἡδὴ ἀπερίσπαστος ἀπὸ τῆς σκιάς τῶν προσωπικῶν προστριβῶν καὶ ἀντιθέσεων νὰ ἐπιτελέσῃ, ὅτι παρέλειψε κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ἀντικυνηγετικοῦ νόμου νὰ πράξῃ πρὸς ἐξουδετέρωσιν αὐτοῦ καὶ ἔλλογον ῥύθμισιν τῶν κυνηγετικῶν τῆς χώρας ζητημάτων.

Εἴθε τὸ Νέον ἔτος ν' ἀποβῇ αἴσιον διὰ τε τοὺς Ἕλληνας Κυνηγοὺς καὶ τὸ κυνήγιον!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ

Φίλε κ. Πειρουνάκη,

Ἄν καὶ εὐρίσκομαι ἐκτὸς πάσης ἐνεργοῦ ἀναμύξεως καὶ δὲν παρακολουθῶ παρὰ ἐκ τῆς σκοπιάς τοῦ παρατηρητοῦ τὰ θηροεπικὰ μας ζητήματα, συννεπία τοῦ ἐν ἰσχύει Νόμου περὶ θήρας, ὥρισμένοι διατάξεις τοῦ ὁποῦ μὲ ἔθεσαν εἰς «τιμητικὴν διαθεσιμότητα» χωρὶς ὅμως ἕτεροι διατάξεις τοῦ ἰδίου Νόμου νὰ προβλέψουν τουλάχιστον καὶ διὰ τὴν παροχὴν τῆς «ἀναλογούσης συντάξεως» εἰς τὸν διατελέσαντα ἐπὶ δεκαετηρίδας ὀλοκλήρους πρόεδρον τοῦ «Κυνηγετικοῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν» καὶ προσφέροντα ὥρισμένας θετικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν κυνηγετικὴν ἰδέαν ἐν Ἑλλάδι, ὡς οἱ ὀρθῶς καὶ λελογισμένως σκεπτόμενοι φρονοῦν, ἐν τούτοις θὰ ἐπιτρέψω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου νὰ ἐξέλθῃ πρὸς σιγὴν τῆς «τιμητικῆς διαθεσιμότητος» καὶ νὰ εὐχηθῇ εἰς τοὺς συναδέλφους κυνηγοὺς ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ Κυνηγετικοὺς Ὀργανισμοὺς, ἵνα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Νέου ἔτους 1936, ἀποκτήσωσι πρῶτον τὴν διασπασθεῖσαν ἐνότητά των — ἢ ἑλλείψῃ τῆς ὁποίας τόσας ἐπέφερεν ἀνωμαλίας καὶ συμφορὰς — καὶ δεύτερον, ἵνα ἐπιτύχουν τὴν συσσωμάτωσιν των εἰς ἓνα ἐνιαῖον σύνολον, μακρὰν πάσης προσωπικῆς ἢ κομματικῆς ἐξαρτήσεως ἢ ἐπιδιώξεως.

Ἐπιτυγχανομένων τῶν δύο τούτων ἀγαθῶν, θέ-

λομεν ἔχει ὡς ἄμεσον ἀπετέλεσμα τὴν ἐπίτευξιν τῆς αὐτοδιοικήσεως εἰς τὰ κυνηγετικά μας πράγματα, τοῦ Κράτους περιοριζομένου μόνον ἐφ' ἐξῆς εἰς τὴν ἐποπτείαν καὶ πιστὴν ἐφορηογὴν τῶν συμφωνιῶν

σεως τῶν πρώτων ἐνδείξεων αἰθρίας καὶ νομιμότητος εἰς τὸν Κυνηγετικὸν ὁρίζοντα.

Μὲ ἀγάπην
ΦΡΑΓΚ. Δ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

Ἀπὸ τὴν Ε' ἐκδρομὴν τοῦ Κυνηγετ. Συλλόγου Ἰωαννίνων εἰς Νεγράδες τὴν 20/10/935.
Διὰ τοῦ τόξου σημειοῦται ὁ πρόεδρος κ. Α. Κωνσταντινίδης

μεταξὺ κυνηγετικῆς οἰκογενείας καὶ ἀρμοδίων κρατικῶν Ἀρχῶν.

Οὗτω αἱ ἐκάστοτε γενικαὶ Συνελεύσεις τῶν ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν Κυνηγετικῶν Συλλόγων τῆς χώρας — οὔτινες δέον ν' ἀποτελέσωσι μίαν ἐνιαίαν καὶ ἰσχυρὰν ὁργάνωσιν — ἀφιεμένης εἰς τὴν λήθην τῆς μέχρι σήμερον τακτικῆς, καθ' ἣν ἕκαστον Θηροεπικὸν Σωματεῖον ἢ μᾶλλον ἕκαστος Κυνηγὸς ἐσκέπετο κατ' ἰδίαν λογικὴν καὶ κρίσιν, ζητῶν ἐν αὐτῷ νὰ ἐπιβάλλῃ — ὡς καὶ ἀτυχῶς συνέβη μέχρι τοῦδε — τὰς ἀπόψεις του ταύτας, θέλον ἀποτελέσει τὸ «κυνηγετικὸν κοινobούλιον», τὸ ὁποῖον θ' ἀποβῇ ὁ μοναδικὸς ρυθμιστὴς τῶν κυνηγετικῶν μας ζητημάτων καὶ ὁ ὑπεύθυνος σύμβουλος τοῦ Κράτους εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα.

Οὗτω θὰ δυνηθῶμεν μὲ κοινὴν σύμπνοιαν καὶ φιλότιμον προσπάθειαν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἐνδιαφερομένων νὰ ἐπιφέρωμεν τὴν ποθητὴν γαλήνην καὶ ἱεραρχίαν εἰς τὰ κυνηγετικά μας ζητήματα ἀποκαθισταμένης ἐκ νέου — μετὰ τὸ μέχρι σήμερον γενικὸν ξεχαρβάλωμα καὶ τὴν ἐκ βάθρων ἀναστάσιν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς κυνηγετικῆς ἰδέας — τῆς ὁργανωμένης πειθαρχίας καὶ αὐτοπεποιθήσεως εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς μεγάλης κυνηγετικῆς οἰκογενείας περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐφ' ἐξῆς ρυθμικῆς καὶ ὁργανωμένης αὐτοδιοικήσεως τῆς θήρας παρὰ τῆς κυνηγετικῆς τάξεως, τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Κράτους ἀλλὰ μὲ ἐποπτικὴν καὶ ἐκτελεστικὴν τῶν κοινῶν αποφάσεων συμβολήν.

Καὶ τώρα, ἐχόμενος πρὸς πάντας τοὺς κυνηγοὺς τῆς Πατρίδος μας, τὸ Νέον ἔτος εὐτυχὲς καὶ πρὸς τὰ «Κυνηγετικά Νέα» πλέον εὐτυχὴ τὴν σταδιοδρομίαν των, κλείω τὴν παρούσαν μετ' εὐχαριστιῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ ἐπανέρχομαι εἰς «τὴν τιμητικὴν Νόμφ διαθεσιμότητά μου...» μέχρις ἐμφανί-

ΑΗΔΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Κάποιο καινούργιο ἰταλικὸ παράσημο δρέγεται προφανῶς ὁ γνωστὸς μας Κόμης D'Adix, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Διεθνοῦς Συμβουλίου θήρας. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ντοῦτσε δημοσιεύει τὸ Διάταγμα τῆς ἐξολοθρεύσεως παντὸς πτερωτοῦ μέχρι 31 Μαΐου, ὁ κύριος αὐτὸς, διὰ πομπῶδους τηλεγραφημάτων του συγκαίρει ἀπὸ καρδίας τὸν Ἰταλὸν δικτάτορα, εὐχόμενος κατ' ὅσον τοῦ ὑπερόχου φασιστικοῦ πολιτισμοῦ κατὰ τοῦ βαρβάρου ἀφρικανικοῦ Κράτους!!

Εἰς τὸ ἰταλικὸν δὲ κυνηγετικὸν περιοδικὸν «Diana» τῆς 30 Νοεμβρίου, δημοσιεύει καὶ εἰκονογραφημένον ὑπὸ τοῦ ἰδίου εὐθυμογράφημα μετὰ τὸν τίτλον «ὁ ἀρχικυνηγὸς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ἀβυσσινίας», γέμον ἀηδῶν εὐφρολογημάτων καὶ ἀηδεσιτέρων ὕβρεων κατὰ τοῦ Χάϊλε Σελάσιε καὶ τοῦ λαοῦ του, γέμον ταπεινῶν κολακειῶν διὰ τοὺς Ἰταλοὺς ἰσχυόντας, τοὺς τὰ παράσημα ἀπονέμοντας.

Βεβαίως ὁ καθεὶς ἀνόητος ἢ οὐ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδηλώσῃ τὰς γνώμας του κατὰ τὴν ἀνατροπὴν του.

Ἀλλὰ ὁ κύριος αὐτὸς, μὴ ἔχων ἄλλην ὑπόστασιν, ὑπογράφεται εἰς ὅλα ταῦτα τὰ ἀθλιογράφημα φαρδιὰ πλατεῖα μετὰ τὸν τίτλον τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Διεθνοῦς Συμβουλίου θήρας, οἰκιοποιούμενος δικαίωματα ποῦ οὐδεὶς βεβαίως τοῦ παρέσχε καὶ ἐκθέτων εἰς ἐνεργείας καταδικαστέας καὶ εὐτελεῖς τὸν ἄλλα ἐπιδιώκοντα διεθνή θεσμόν, οὐ τὴν γραμματεῖαν ἀτυχῶς κατέχει.

Ἀπομένει νὰ ἴδωμεν ἂν θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τὴν κατέχη.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΚΥΝΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Του κ. ΣΗ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΥ

Από όλα τα ζώα, τα οποία ο άνθρωπος κατώρθωσε να εξημερώσει και να μεταβάλει εις συντροφούς της ζωής του, δύο κατηγορίες αναμφιβόλως απέκτησαν μετ' αὐτοῦ τοὺς περισσότερους δυνατοὺς ψυχικοὺς δεσμούς.

Οἱ κύνες τῶν κυνηγῶν καὶ οἱ ἵπποι τῶν πολεμιστῶν. Περί τῶν τελευταίων ἐπάρχουν μερικά παραδείγματα πιστῆς ἀφοσιώσεως, ἄλλα πάλιν φαίνονται νὰ εἶναι μύθοι. Ὁ κύων ὅμως εἶναι γεγονός, ὅτι συνεδέθη τόσον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅσον οὐδὲν ἄλλο μεταξὺ τῶν ζώων.

Μερικοὶ κύνες ἔγιναν δι' αὐτὸ περίφημοι καὶ ἐπέρασαν εἰς τὴν ἀθανασία. Ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία καὶ οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, μᾶς ἀναφέρουν πολλάκις τοιαύτας ἱστορίας, αἱ ὁποῖαι ἀντανάκλουν ἀπλῶς τὸν βαθμὸν μέχρι τοῦ ὁποῖου οἱ κύνες ὑπεσῆλθον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ ἀναφέρω μὲν ἐνταῦθα μερικάς ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἱστορίας.

Ο ΑΡΓΟΣ

Ἐν ἀπὸ τὰ παλαιότερα ἀριστουργήματα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, ἡ Ὀδύσεια, μᾶς παρέχει τὸ πρῶτον συγκινητικὸν ἐπεισόδιον ἀνθρώπου καὶ κυνός.

Ὁ Ὀδυσσεὺς εἶναι γνωστὸν ὅτι εἴκοσιν ἔτη ἔλειπεν ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ καὶ τὴν Ἰθάκην. Δέκα εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον καὶ ἄλλα δέκα εἰς τὰς περιμερῆν ἀληθικῶν ἐπαύσεων ἔφθασεν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Εὐμαίου. Μαζὶ μὲ αὐτὸν κατοῖν διενθύνεται εἰς τὸ ἀνάκτορόν του, ὅπως ἀγνώριστος ἀναμειχθῇ μετὰ τῶν μνηστῆρων καὶ δυνήθῃ μὲ τὴν παύσιν αὐτοῦ τῶν ἀνυποφύγων γλεντοκόπων.

Κοντὰ εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐμπροσθεν τῆς περιφ-

μου Τυκτῆς Κορήνης, εἰς ἄλλος ὑπηρέτης του, ὁ ἀπιστος Μελάνθιος, ἐξύβρισεν ἀμφοτέρους καὶ ἐφιλοδώρησε τὸν κύριόν του μὲ μιὰ γερὴ κλωτοῖά. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκίνησε ἀπλῶς τὸ κεφάλι του καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μαζὶ μὲ τὸν κατηγανακτισμένον Εὐμαῖον.

Ἐφθασαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον, ἐδῶ δὲ ἐκτυλίσσεται ἡ θανατοῦσά σκηνή, ἡ ὁποία κρίνεται ἀπὸ τὰ ἀριστουργηματικώτερα μέρη τῆς Ὀδυσσεΐας. Τὴν μεταφράζω ὀλοκληρῶν. Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Εὐμαῖος περιπατοῦν συνομιλοῦντες, ὁ δὲ ποιητὴς συνεχίζει:

«Ἔτσι συνομιλοῦσαν αὐτοὶ μεταξύ των. Τότε τὸ σκυλὶ τοῦ καρτερικοῦ Ὀδυσσεὺς, τὸ ὁποῖον κατέκειτο ἐκεῖ, ὁ Ἄργος, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὰ αὐτιά του. Τὸ σκυλὶ, τὸ ὁποῖον αὐτὸς μὲν ἀνέθρεψε, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐχόρηκε, διότι ἠγαγκάσθη νὰ πάη εἰς τὴν περίφημη Τροία, αὐτὸ δὲ ἄλλοι τὸ ἐβγαζαν γιὰ τὰ ἀγρίμια, τὰ ἐλαφάκια καὶ τοὺς λαγούς.

Τότε ὅμως ἐκεῖτο παρημελημένο, ἀφοῦ ἦτο μακρὰ ὁ ἀφέντης του, καὶ εὐρισκόταν ἀπάνω σὲ σωρὸν κόπρου, ἡ ὁποία εἶχεν ἀποτεθῇ ἐκεῖ, διότι ἐκεῖ τὴν ἐμάζευαν οἱ ὑπηρέται τοῦ Ὀδυσσεὺς, μέλεις δὲ τὸν τὴν μεταφέρουν εἰς τὸ κτήμα του νὰ τὸ καλλιεργήσουν. Ἐκεῖ ἐκεῖτο τὸ σκυλὶ ὁ Ἄργος, γεμάτο ἀπὸ τοιμπούρια.

Καὶ τότε λοιπὸν, καθὼς ἐκατάλαβε τὸν ἀφέντην του ὅτι ἦτο πλησίον, ἐκίνησε μὲν τὴν οὐρὰ του καὶ ἐχαμήλωσε τ' αὐτιά του, ἀλλὰ δὲν εἶχε δυνάμεις γιὰ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ πλησιάσῃ. Ἐκεῖνος δὲ καθὼς εἶδε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐσκοῦπησε κρυφὰ ἕνα δάκρυ τὸ ὁποῖον ἀνέβηκε στὰ μάτια του, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ ὁ Εὐμαῖος, καὶ ἔπειτα τὸν ρώτησε:

— Εὐμαῖε, ἕνα περίεργον πρᾶγμα. Τὸ σκυλὶ αὐτὸ κείται ἐπάνω στὴν κοπριά. Φαίνεται σκυλὶ καλὸ,

ἀλλὰ δὲν ξαίρω ἂν κοντὰ στὴν ὁμορφιά του ἦταν καὶ γρήγορο ἢ ἂν ἦτο ὅπως τὰ σπιτικά ἐκεῖνα σκυλιά τὰ ὁποῖα τρέφουν γιὰ πολυτέλεια οἱ κύριοί των.

Σ' αὐτὸ δὲ ἀπεκρίθη, Εὐμαῖος ὁ χοιροβοσκός:

— Ἦταν σπουδαῖο καὶ μάλιστα πολὺ σπουδαῖο τὸ σκυλὶ αὐτὸ τοῦ κακορίζικου ποῦ πέθανε σὲ μακρὴν στεριά. Ἄν ἦταν ὅπως τὸ ἄφηκε ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγε γιὰ τὴν Τροία, τότε θὰ μπορούσες νὰ δῆς καὶ νὰ θανμάσης τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἀντοχή του. Δὲν γλύτωνε ποτὲ μέσα στὰ πυκνότερα μέρη τοῦ δάσους, ὅτι δὴποτε θήραμα ἢ θὲλε τύχει, γιὰ τὸ σκυλὶ αὐτὸ ἦταν καὶ μοναδικὸ γιὰ τὴν ἐχνηλασία. Τώρα ὅμως βρίσκεται σὲ τέτοιο χάλι, διότι ὁ ἀφέντης του ἐχάθηκε μακρὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ καὶ οἱ τεμπέλες οἱ ὑπηρέται δὲν τὸ φροντίζουν. Ἔτσι εἶναι. Οἱ δοῦλοι δὲν κάνουν τίποτε ὅταν δὲν εἶναι ἀπὸ πάνω των τὰ ἀφεντικά των. Διότι ὁ παντοδύναμος Ζεὺς ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὸ ἥμισυ τῆς ἀνθρωπιάς του, ὅταν συμβῇ νὰ γίνῃ δοῦλος.

Αὐτὰ εἶπε καὶ μῆκε στὸ ὁμορφο ἀνάκτορο, διενθύνει καὶ εὐθείαν πρὸς τοὺς μνηστῆρας τοὺς λεβεντοκαμωμένους. Ὁ δὲ Ἄργος ἀμέσως ἐξεψύχησε, ἀφοῦ ὕστερα ἀπὸ εἰκοσι χρόνια ἐμπόρεσε πάλι νὰ δῇ τὸν κύριό του....»

Εἶναι πραγματικῶς, ἕνα ἀριστουργήμα ποιητικῶν ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνή καὶ ὁποῖος καταλαβαίνει ἀπὸ ἀνθρώπινα συναισθήματα εἶναι ἀδύνατο διαβάζοντας αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον νὰ μὴ δακρῶσῃ μαζὶ μὲ τὸν Ὀδυσσεά. Ὁ ἥρωας αὐτὸς εἶδε τόσα καὶ τόσα στὴν πατρίδα του, ὑπέστη τόσους ἐξευτελισμοὺς μέσα εἰς

τὸ σπῆτι τοῦ, ἔμεινε ἀγνώριστος κοντὰ στὸ παιδί του καὶ ὕστερα στὴν γυναῖκα του, τὴν ὁποῖαν μὲ τὰς διηγῆσεις του ἔκανε νὰ κλαίῃ σὰν παιδί, καὶ ἐν τούτοις ὁ ἀθάνατος ποιητὴς τὸν παρέστησε τόσον συγκινημένο, μόνον μὲ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Ἄργου.

Οἱ κυνηγοὶ θὰ αἰσθανθοῦν πολὺ βαθύτερα ἀπὸ τοὺς μὴ κυνηγοὺς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ὅσοι δὲ μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν ἔτυχε νὰ ἀντικρύσουν πάλι τὸ ἀγαπημένο σκυλὶ τῶν, τὸ ὁποῖον μὲ ξεφυλλητὰ χύνεται στὰ πόδια των καὶ δέρεται καὶ κάνει σὰν τὸ τρελλό, αὐτοὶ μόνον θὰ καταλάβουν πόσον κλείνουν μέσα των αἱ λέξεις τοῦ Ποιητοῦ, ὅτι ὁ Ἄργος ἤθελε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν μπορούσε, μόλις ἀπὸ τὴν ὁμιλία ἐκατάλαβε τὴν παρουσία τοῦ ἀφέντη του.

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ τῆς Ὀδυσσεΐας ἔμεινε παροιμιώδες καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ εἰς τὴν νεωτέραν ἐποχὴν. Τὸ ἐπανελάβαν καὶ τὸ μετεχειρίσθησαν εἰς πλείστας περιστάσεις.

Ἐνας ἀρχαῖος ἐπιγραμματοποιὸς τὸ μετεχειρίσθη καὶ πρὸς εἰρωνεῖαν. Θέλων νὰ σκώψῃ ἕνα πυγμάχον (εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι τὰ πρόσωπα τῶν ἐπιδιδόμενων εἰς τὸ κτηνώδες αὐτὸ ἀγώνισμα εἶναι παραμορφωμένα), τοῦ ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα ἀληθῶς ἀμύμητα:

«Τὸν Ὀδυσσεά ποῦ ἔλειπε εἴκοσι χρόνια, τὸν ἀνεγνώρισε ὁ σκύλος του. Ἐπῆγες καὶ σὺ μιὰ φορὰ νὰ πυγμαχήσῃς καὶ διὰ ἐγύριες στὸ σπῆτι σου, δὲν σε ἀνεγνώρισε ἡ μάνα σου».

Εἰς τὸ προσεχές: Κέφαλος, Ἰκάριος, Ὠρίων Ἡράκλειον, Ἀβρίος 1935

ΣΗ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΣ

ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

ΟΙ ΜΠΟΤΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΚΥΝΗΓΟΥ

Του κ. ΜΑΚ. ΑΘΑΝ.

Εἰς τὸ ὀπλοπώλειο ποῦ ψωνίζω τακτικὰ τὰ διάφορα εἶδη τοῦ κυνηγίου, εἶδα μιὰ μέρα κρεμασμένες ἕνα ζευγάρι μπότες.

Ὅσον παλῆς καὶ ξεχώριζαν ἀνάμεσα στὰ καινούρια παπούδια, τίς μπαλάσκες, τίς ντάσκες, τοὺς σάκκους, τίς φυσίγγιοθῆκες καὶ τὰ τόσα ἄλλα κυνηγικά εἶδη. Τὶς κυττούσα φαίνεται μὲ περιέργεια, ποῦ προκάλεσε τὴν προσοχή τοῦ ὀπλοπώλη.

— Τίς μπότες κυττᾷς; Μὲ ρώτησε...

— Ναι... Μοῦ φαίνονται γερές. Ποῦ τίς βοήθατε;

— Μὴ ρωτᾷς... Νᾶξερές τίνος εἶναι! Βίος καὶ πολιτεία!

Ἄν σου κάνουν μοναχὰ, πάρτες καὶ δὲ θὰ μετανοιώσῃς... Εἶναι ἀπὸ τίς παλῆς μὲ Ρούσσικο δέρμα, ποῦ δὲν χαλοῦνε ποτέ.

Μοῦτε ποίαντοῦ ἦσαν, τίς δοκίμασα, μοῦ πήγαιναν κουτὶ καὶ τίς πήρα...

Τὸ ἴδιο βράδυ τίς ἔβαλα στὸ δωμάτιό μου μαζὶ μὲ τὰ κυνηγικά μου ρούχα γιὰ νὰ πῆγαινα τὸ πρῶτο κυνήγι μ' ἡδελφὰ νὰ τίς φορέσω γιὰ δοκιμὴ, μιὰ καὶ τίς πήρα. Ὅπως συμβαίνει τίς περισσότερες φορὲς ποῦ ἐτοιμαζόμαστε γιὰ κυνήγι, μ' ἐκόλλησε ἀδελφὰ καὶ συλλογισμοῦνα τὸ φουκαρά, ποῦ ἀναγκάστηκε νὰ πούλῃ τίς μπότες καὶ μὲ τὸν ὁποῖον εἶχα πολλὰς φορὲς κάμῃ παρὰ...

Ἐφθασαν τὰ μεσάνυχτα, ἦρθε μιὰ, δύο, τρεῖς ἡ ὥρα καὶ ἤμουν ἔρπινος ἀκόμη.

Σταματοῦντα στὸ κρεβάτι νευριασμένος καὶ σὲ μιὰ στιγμή ἀποκοιμήθηκα.

Δὲν ἦταν ὄνειρο ἐκεῖνο ποῦ εἶδα.

Ἦταν κατὰ ζωντανό, κατὰ ποῦ μοῦ φάνηκε πῶς ἔζητα

χρόνια και καιρούς, κάτι που μου άφηνεν ανεξάλειπτες έντυπώσεις.

Είδα τις μπότες που είχα αγοράσει από βραδύς, να πέρνουν ανθρώπινο σχήμα να εμφανίζεται στην αρχή ένα πόδι σε καθενιά απ' αυτές κι' ύστερα ένα γιγάντιο κορμί κάποιου άσπρομάλλη κυνηγού, που φαινόταν πελώριος και το κεφάλι του κοντοζύγωνε στο ταβάνι!

Ήταν ο γέρος πιά κυνηγός, που είχε αναγκαστή να πουλήσει τις μπότες.

Σεχώριζα το πρόσωπό του καλά κι' έβλεπα πώς ήμουν κι' εγώ μαζί του σταν σιαγμένους μαθητές, μπροστά στο δάσκαλό του.

Ήμαστε κι' οι δυο ντυμένοι κυνηγετικά κι' έτοιμοι για πολυήμερο κυνήγι...

Βρισκόμαστε τάχα σε κάποιο μέρος γνωστό, μα που δεν μπορούσα να καθορίσω κι' ήμουν ανυπόμονος για να ξεκινήσουμε.

Δεν μπόρεσα μάλιστα να βαστάξω και το ύψος:

—Γιατί λοιπόν δεν ξεκινάμε; Τι περιμένουμε; Ξύπνησαν οι χωρικοί που θα μας συνοδεύουνε και άρχισαν τα σκυλιά ν' άλυχάνε.

Ο γεροκυνηγός γέλασε με πίκρα κι' έπεσε σάν λεύκα που ξεροξύνει τ' άστριπλέκι κοντά στο τζάκι πούκαιγε τάχα, μια φωτιά θεόρατη.

Εγώ τον κύτταξα σαστισμένος κι' αυτός μ' έκαμε νόημα να καθήσω δίπλα του κι' όταν συμμορφώθηκα με τη θέλησή του, άρχισε να μου λέει:

—Που νά πάω; Μήπως έχω τίποτα να φορέσω; Μήπως έχω το ντουφέκι μου; Μήπως έχω μπότες;

Ήμουν έτοιμος να του πω ότι φορεί τις τελευταίες, μα τον είδα ξαφνικά μεταμορφωμένο.

Ούτε μπότες φορούσε, ούτε φουσεκλίκια. Τα ρούχα του φαινόσαντε ράκη και δυο δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του σκάβοντας δυο αύλακιές βαθιές στο πρόσωπό του...

Χαμογέλασε πάλι με πειδι μεγάλη πίκρα κι' εξακολούθησε.

—Ελα μαζί μου να σου θυμήσω παλιές ευτυχισμένες εποχές, που οι κυνηγετικές παρέες ήσαν αλλοιούτικες και τα κυνήγια όχι μονάχα στον τόπο μας, αλλά κι' όλουθε άφθονα... Δεν εκάμαμε παρέα μαζί παρά λίγες φορές τα τελευταία χρόνια...

Ερχόμουν μαζί σας γερασμένος πειδι γιατί με πέρνατε σεις κι' έπληρώνατε τα έξοδά μου. Ναι, δεν ντρέπομαι να το πω. Γι' αυτό ερχόμουν. Για να πάω κανένας κυνήγι σήμερα χροιάζεται λεφτά, πολλά λεφτά και γερά πόδια. Εγώ δεν έχω από τα πρώτα και μ' άφηναν τα έρμα τα δεύτερα...

Τότε, την παλιά εποχή, το κυνήγι άφθονούσε κοντά μας... Κάναμε χουσή παρέα... Είχαμε το κέντρο μας και καθένας από μας ήταν κι' ένας τύπος... Τώρα οι περισσότεροι κυνηγοί είναι για τόν... τύπο μονάχα. Τραβούν για μακρινά μέρη με το τραίνο ή με το ατμόπλοιο, άγκαζάρουν μερικούς χωρικούς τους οποίους φορτώνουν άλλους με φουσεκία κι' άλλους με τις τσάντες τους και γυρίζοντας με τα άποτελέσματα που φέρνουν κατά μέγα μέρος οι τελευταίοι, σου λένε:

—Εβραρέσαμε!... Έβράναμε!... Όσοι δεν μπορούν να πάνε και τους έβρουν από την καλή, γελάνε κουνώντας το κεφάλι χωρίς να λένε τίποτα...

Ω τι ωμορφα που ήταν στην εποχή μου, την παλιά εποχή που ξεκινούσαμε για τους κυνηγότοπους χωρίς τραίνο και χωρίς αυτοκίνητα που σε πάνε μονομεριά εκεί που για να πάμε άλλοτε βαδίζαμε ώρες ολόκληρη.

ρες μέρα νύχτα και ξαποσταίναμε μονάχα μόλις βρίσκαμε κανένα κάρρο ή καμιά σουστα στο δρόμο μας... Πόσες θείες αυγές μας βρίσκαν άποσταμένους να βαδίζουμε και πόσες νύχτες μ' άστροφεγγιά δεν ήσαν το άυλο φόντο του περιπλανώμενου έαυτού μας!...

Μα και πόσες μπόρες δεν τρώγαμε χωρίς νάχουμε που ν' άπαγγιάσουμε... Πόσες φορές δεν μάς βρήκαν νεροποντές, χιονιές και θύελλες!... Πόσες φορές δεν σταθήκαμε σάν παλιοί Σπαρτιάται άκίνητοι μπροστά στα καταρνακά και τ' άστροπελέκια!...

Ω πώς θυμούμαι τώρα τη μάζεψι στο μοναδικό μας καφενεδάκι και τις προβλέψεις για τόν καιρό... Ο ένας προβάρειζε τη μαύρη μαπαρούτη άπάνω στο τσιγαρόχαρτο, ο άλλος έβηξε από τόν άποπνιχτικό καπνό κι' ο άλλος διηγώταν τρόπαια στα όποια έφερνε τόν έαυτό του για πρωταγωνιστή, ένώ δεν τάχε δει ούτε στόν ύπνο του!...

Καλή εποχή, μωρέ παιδί μου και ο τόπος γιομάτος πουλιά... Δεν είχαμε ιδέα από άκαπνη και όμως ούτε τα πουλιά χάνανε, ούτε τα ντουφέκια μάς φταίγανε... Ούτε σύλλογους είχαμε, ούτε συμβούλια—πώς τα λέτε σήμερα—θήρας, ούτε γραφείο στα ύπουργεία, ούτε άπαγορευτικές διατάξεις και κουραφέζαλα...

Πότε για λαγούς πηγαίναμε, πότε για άσβούς, πότε για τσακάλια, και πότε για κανένα άλλο ζουλάκι τις ήμερες που δεν ήσανε μεκαάσες. Κι' εγελάγαμε, κι' έδιασκεδάσαμε κι' έπερνούσαμε ζωή χαρισάμενη!...

Ο ένας δεν έβλεπε τόν άλλον σάν να του σκότωσε τόν πατέρα, κι' εκάναμε παρέα με τους άφεντάδες χουσή, σάν ίσοι με ίσους. Ούτε διακρίσεις είχαμε, ούτε έξουνέρισι...

Τί τα θέλεις... Εκείνος που είπε «κάθε πέριου και καλλίτερα», ήταν σοφός!... Πώς μπορώ να ξεχάσω εγώ τις ώραιες εκείνες χρονιές και να τις συγκρίνω με τις σημερινές, που βλέπει κανένας κυνηγός του κουτιού με ντουφέκια που αν είχαμε τότε θα μπορούσαμε να ρίξουμε και τ' άστέρια άκόμη και να τα γκρεμίσουμε από τη θέσι τους...

Μου λές να πάμε. Που να πάμε, και πώς; Το τραίνο θέλει πολλά λεφτά και εγώ δεν έχω. Το ντουφέκι μου το πουλήσα. Ω πώς θυμούμαι τις φοβερές εκείνες στιγμές που το άποχωρίστηκα!... Λένε πώς ή ανάγκη

έκανε και τους αρχαίους Θεούς πολλές φορές να γίνωνται μασκαράδες τών σκυλιών.

Και έτσι είναι. Κάνει κανείς την άνάγκη, φιλοτιμία. Άν μπορέι άς κάμη κι' άλλους. Έτσι και εγώ το πουλήσα το ντουφέκι μου!... Όχι γιατί δεν βαστούσαν άκόμη τα κότσια μου, αλλά γιατί μ' είχε πνίξει ή ανάγκη... Εγώ το ξέρω πόσες φορές έλαψα γι' αυτό και πόσες φορές μούρθε να σπάσω στόν τοίχο το κεφάλι μου. Έβλεπα τους άλλους να πηγαινούν κυνήγι και νάπως μου έρχότανε...

Πολλές φορές έπερνα το δρόμο πρὸς τις έξοχες και εγγύριζα χωρίς όπλο ώρες ολόκληρες ν' ακούσω καμιά ντουφεκιά και να χαρή ή ψυχή μου!... Έγινε πολλές φορές ζηλιάρης, κακός, μισάνθρωπος.

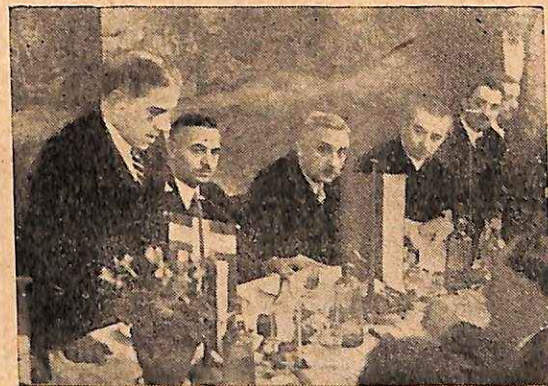
Μου φταίγανε όλα και τρωγόμουν με τα ρούχα μου... Μα τι μπορούσα να κάμω;

Πόσες φορές δεν ώνηρεύτηκα τους κυνηγότοπους που γύριζα παιδί, νέος και ώριμος άντρας, χωρίς να κουράζωμαι...

Πόσες φορές στόν ύπνο μου δεν συλλογίστηκα μερικές στραβοντουφεκίες που από τη βιασύνη μου έχασα έξαιρετικά κυνήγια. Πόσες φορές δεν έλεγα—Στόν ύπνο μου βέβαια—«άν εκανα έτσι, θα είχα έπιτυχία» ή «άν δεν βιαζόμουν

Οι αντιπρόσωποι τών Βαλκανικών Κρατών, πρὸ τών Γραφείων τών Sokol.—Εἰς τὸ ἄκρον ἀριστερὸν διακρίνονται οἱ Ἕλληνες ἀντιπρόσωποι κ.κ. Φρ. Α. Μαυρομάτης καὶ Ἀντ. Σταθάτος.

Κατὰ τὸ ἐπίσημον γεῦμα τὸ παρατεθὲν παρὰ τοῦ Βουλγάρου ὑπουργοῦ τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας.—Ο Ἕλλην πρεσβευτὴς ἐν Σόφια κ. Κίμων Διαμαντόπουλος, πρὸς ἐδρεύσας τῆς Γεν. Συνελεύσεως τών Βαλκανικῶν ἀντιπροσώπων, προσφωνῶν τὰς Βουλγαρικὰς ἀρχάς.

Τὸ μόνιμον Προεδρεῖον τῆς Διαβαλκανικῆς Σκοπευτικῆς Ὀμοσπονδίας διὰ τὴν 4ετίαν 1936—1940. Ἐξ ἀριστερῶν οἱ Ἕλληνες ἀντιπρόσωποι κ.κ. Ἀντ. Σταθάτος, Φρ. Α. Μαυρομάτης, οἱ Ρουμάνοι ἀντιπρόσωποι κ.κ. Καρατζᾶς καὶ Πλαζινό, οἱ Βούλγαροι κ.κ. Σοκάτσεφ, Σίσκοφ, καὶ ὁ Γιουγκοσλαῦος κ. Ἰστίκοβιτς.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τών βαλκανικῶν κρατῶν εἰς τὸ Σκοπευτήριον τών Sokol ἐν Σόφια.—Εἰς τὸ ἄκρον ἀριστερὸν δ κ. Φρ. Α. Μαυρομάτης καὶ εἰς τὸ κέντρον δ κ. Ἀντ. Σταθάτος.

να ντυφασίω ζερβά, θα την έδινα μπροστά του λαγού και θα τον σκότωνα!..

Πόσες φορές δεν είδα στα όνειρά μου τις πλαγιές που πολλές φορές ανέβηκα, τις γραμμένες βουνοκορφές που ξύπνιος αντίκριζα, τις δασωμένες πλευρές, τους γεμάτους μυστικισμό λόγγους ή τ' ατελείωτα δάση που τα περνούσα πριν τα πατήσουν ακόμη γελάδια, σε στιγμές, που δεν θα μπορούσαν να τα περάσουν ούτε τσακάλια!..

Πόσες φορές δεν είδα στον ύπνο μου τις ωμορφές λιμνοθάλασσες, που έλυανε ασημή από ψηλά το φεγγάρι και το σκορπούσαν άπανά της και τον έαυτό μου σ' ένα πριόρι μέσα κρυμμένο εις τις λόχμες, όπως έκανα στην πραγματικότητα πηγαίνοντας για παλιά το χειμώνα!.

Πόσες φορές δεν είδα ακόμη άλλες παλιές κυνηγετικές σκηνές που ή ανάμνησί τους μούφερε χίλιες φορές τα δάκρυα στα μάτια...

Μά πάνε όλα αυτά σήμερα... Η σκληρή ανάγκη μ' έκαμε να χωριστώ από τους καλλιτέρους μου συντρόφους μου. Τελευταία πούλησα και τις μπότες μου. Δεν έμπαζαν νερό και τις φόρεσα σ' εξαιρετικές περιστάσεις. Τις είχα χρόνια και είναι πολύς καιρός που δεν τις φόρεσα. Μου είπαν πως τις αγόρασε εσύ. Με γειά σου.

Ο γεροκυνηγός αναστέναξε και μου τόνισε τα ύστερα αυτά λόγια:

—Ναι, στο λέω μ' όλη μου την καρδιά, με γειά σου. Καλλίτερα κανένας να πέφτει μόλις βρίσκεται στη μάχη και στην υπερέντασι όλων του των δυνάμεων παρά να βρίσκεται έλεινός κι' άρρωστημένος στο περιθώριο, όπως εγώ σήμερα.

Ο χορτασμένος δεν πιστεύει ποτέ το νησιτικό και ή δική μας χαρά δεν θέλει να θολώνεται με τις πίκρες των άλλων!..

Ένα δυνατό τράνταγμα μ' εξύπνησεν απότομα...

Ήταν το ξυπνητήρι που μου θύμιζε πως έπρεπε να ξυπνήσω... Μαύρος ύπνος και άσχημο όνειρο!..

Ξύπνησα κι' είδα τις μπότες που μου έπροκάλεσαν το τελευταίο, όρθιος στη θέση τους.

Σηκώθηκα να ετοιμαστώ, μά δεν τις φόρεσα...

Φόρεσα τις δικές μου και τα μάτια μου έβούρκωσαν...

—Ποιος ξέρει—συλλογίστηκα—μήπως κι' οι δικές μου

Έσώκαιρα

Ένα στιγμιότυπο, από την συμφιλωτική(;) κίνηση των ηγετών των Κυνηγετικών Οργανώσεων Αθηνών

μπότες δεν γίνουν καμιά φορά αϊτία, κανένας νεώτερός μου κυνηγός να δη παρόμοια όνειρο!...

Πάτρα

ΜΑΚ—ΑΘΑΝ

ΤΟ ΦΥΣΙΓΓΙΟΝ

ROTTWEILER
RAUCHLOSES JAGDPULVER
65 mm

ΡΟΤΒΑΪΛ - ΧΙΤΛΕΡ

Είναι το νέον περίφημον προϊόν της Γερμανικής φυσίγγιοποιίας

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΦΥΣΙΓΓΙΟΝ

ΡΟΤΒΑΪΛ ΧΙΤΛΕΡ

Τα αποτελέσματά του, θα σας καταπλήξωσι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
Ερμού 50β ΑΘΗΝΑΙ Τηλεφ. 21357

KUROPATWA

"ΚΥΡΟΠΑΤΒΑ"
(ΚΟΥΡΟΠΑΤΒΑ) ΠΕΡΙΔΙΚΑ
Η φημισμένη άκαπνος πυρίτις

Ανεπηρέαστος από τις καιρικές μεταβολές. Συγκέντρωσις ιδεώδους. Διεξόδους εξαιρετική. Αναφλέγεται με όλα τα καψύλια. Φονεύει άκαριαίως το θήραμα. Δεν προκαλεί λάκτισμα εις τον πυροβολητή.

Παρακαλώ και πάλιν παρα τον Γενικόν αντιπροσώπων δι' όλην την Ελλάδα:
Α. ΜΑΡΟΥΝΤΑ & Σ. ΑΓΟΡΑ
Ερμού 19 - ΠΑΤΡΑΙ

ΚΥΝΗΓΕΤ. ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

ΦΥΣΙΓΓΙΑ ΚΑΛΑ

Του κ. Φ. Α. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

Εις πολλούς κυνηγούς φαίνεται παράδοξον να ζητώμεν πάντοτε φυσίγγια καλά.

—Μα σου λένουν, τι έχει το φυσίγγιον, και μάλιστα το Ευρωπαϊκό και τι ρόλον μπορεί να παίξω αν έχω ολίγους κόκκους άκαπνου πυρίτιδος περισοτέρους, ή ολιγωτέρους, αν ή τάπα είνε καλή, ή όχι, μάλλινη, ή αν έχει στη μέση κερί αναμεμυμένο με άλλη λιπαρά ουσία, το πάχος της, τα κατόνια της, ο βαθμός της ελαστικότητός της και τόσα άλλα;

—Αν το φυσίγγιον έχει τας κανονικάς του δια-

στάσεις, διαφερούσας κατά τινα εκατοστά του χιλιοστού, αν είνε άρκούντως ελαστικόν, αν έχη άρκινόν χώρον κατακαύσεως της πυρίτιδος ώρισμένον, αν δεν σχίζεται, αν το καψύλλιόν του είνε ολιγώτερον, ή περισσότερον ισχυρόν, αν ή στεγανότης όλων του των μερών είνε τελεία, αν το τάπωμά του είνε ολιγώτερον, ή περισσότερον;

—Και ή μικρή τάπα, που μπαίνει επάνω από τα σκάγια, αυτή μπορεί να παίξω κανένα ρόλον;

Και το γύρισμα των χειλέων του κάλυκος;

—Τα σκάγια, που φαίνονται όλα στρογγυλά, γυαλιστερά και ομοιόμορφα; Η πυρίτις ή άκαπνος, που προέρχεται από μεγάλα και φημισμένα ευρωπαϊκά εργοστάσια; Και τόσα άλλα μικροπράγματα των όποιων ή άπαρίθμησις ενδιαφέρει μόνον τους ειδικώς περι τα τοιαύτα ασχολούμενους, και των όποιων όμως αισθητώς επιδρά ή έλλειψις, είτε ή μη καλή εφαρμογή επί της καθόλου αποτελεσματικότητος της βολής του όπλου;

Ίδου ζητήματα, δια τα όποια κάτι πρέπει σήμερα να είνουμε εις τους κυνηγούς, βεβαίως σύντομο, για να μπορούν να το συγκρατήσουν όσον το δυνατόν καλλίτερον στο μυαλό τους, πάντως άπαραίτητο, άκριβώς δια να δύνανται να εκτελούν την επιλογήν, αναλόγως του αντικειμένου και του προσορισμού του.

Έτσι αρχίζομεν από την αρχήν των έρωτημάτων μας:

1ον) **Ολίγοι κόκκοι πυρίτιδος.** Εις άλλην ήμων μελέτην είδομεν τι ρόλον είνε δυνατόν να παίξουν ολίγοι κόκκοι επί πλέον ή έλαττον. **Επί πλέον,** είνε δυνατόν να αυξηθούν τας πιέσεις αισθητώς, έφ' όσον ο άρκινός χώρος κατακαύσεως δεν μεταβάλλεται, αυξανόμενων των πιέσεων τα σκάγια να συνθλιβούν περισσότερον του πρέποντος, ή συνθλιμής να τα παραμορφώση περισσότερον και ή παραμόρφωσις των να παρουσιάση άνώμαλον αντίστασιν εις τον ά-

έρα και διασποράν.

Περαιτόν να είνουμεν, ότι και ή άνάγκησιν του όπλου θα αποβή ένοχλητικότερα, ως και αι έξ αυτής συνέπειαι δια τον κυνηγόν μάλλον αισθηταί.

Επί έλαττον. Αν ή δόσις της πυρίτιδος είναι μικροτέρα, θα συμβούν τα έναντία, ενώ τα σκάγια θα λάβουν αισθητώς την δύναμιν των και το θήραμα, είτε θα τραυματισθή, είτε θα ξεφύγη και θα πάγη χαμένο.

2ον) **Αν ή τάπα είναι καλή** Η τάπα χρησιμεύει ως πιεστικόν, ούτως είπειν, έμβολον, παρεντι-

θέμενον μεταξύ πυρίτιδος και σκαγίων, ίνα ή ώθησις της πυρίτιδος μεταδοθή σχεδόν έξ ολοκλήρου προς κίνησιν του βλήματος, δηλαδή των σκαγίων, πρέπει ή τάπα α) να εφαρμόζη καλά, δια να μη ξεφεύγουν άέρια τα όποια, ύπεισερχόμενα άνάμεσα στα σκάγια, προκαλούν τον **διασκορπισμόν των,** και β) δια να μην άδυνατίζη ή ώθησις.

γ) Πρέπει να είναι μάλλινη, δια να είναι ελαστική και να μεταδίδη βαθμιαίως και όμαλώς την κίνησιν στην άδρανούσα μάζα των σκαγίων, συνεπώς να μην αυξάνη ύπερ το δέον τας πιέσεις.

δ) Πρέπει να έχη στη μέση κερί αναμεμυμένο με άλλη λιπαρή ουσία, δια να είναι πλαστική και να μην άφήνη τα άέρια να διέρχονται.

ε) Το πάχος της πρέπει να είναι άρκετόν δια τον αυτόν ως άνω λόγον.

ς) Τα κατόνια της κλπ., όμοιως.

ζ) Το βάρος της πρέπει να μην είναι μεγάλο διότι αποβαίνει τότε εις βάρος της ποσότητος των σκαγίων.

3) **Αν το φυσίγγιον έχη τας κανονικάς του διαστάσεις.** Η δαλάμη του όπλου, ήτις δέχεται το φυσίγγιον πρέπει

α) Να μη παρουσιάση διαμετρικά διάκενα, διότι ή ελαστικότης του φυσίγγιου είνε πολύ μικρά. Όταν τα διάκενα ταύτα όσι μεγαλύτερα του πρέποντος, τότε προκαλείται, είτε διόγκωσις του κάλυκος και δυσκολία κατά την έξαγωγήν, πρό πάντων δέ την έκρηκνιν αυτού (αυτόματοι έξολκείς) είτε θραύσις, ή μάλλον διάσχις αυτού διαμήκης και ισχυρά ένιοτε προσκόλλησις έν τη θαλάμη, δυσχεραίνουσα και ένίοτε καθιστώσα λίαν δύσκολον την έξαγωγήν αυτού.

βον) Όσαύτως ή κατάληψις των διακέων αυξάνουσα αποτόμως τον χώρον άρχικης κατακαύσεως της πυρίτιδος, προκαλεί απότομον κατάπτωσιν της καμύλης των πιέσεων, μείωσιν ταχύτητος κατακαύσεως

της πυρίτιδος και συνεπώς αλλοιώσιν των βλητικῶν αποτελεσμάτων.

Γον) Πρὸς ἀποτροπὴν τῆς θραύσεώς του ὁ χάρις τοῦ φυσιογίου πρέπει νὰ παρουσιάσῃ σὺν τῇ ἀνθεκτικότητι καὶ ἀρκοῦσαν ἐλαστικότητα, ἵνα τὸ φυσιογίον ἀφ' ἐνὸς μὲν μὴ θραύηται, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀποκολλᾶται εὐκολώτερον.

Δον) Ἡ πυρίτις, ὡς εἶδομεν εἰς προηγούμενα ἡμῶν ἄρθρα, πρέπει πάντοτε νὰ καταλαμβάνῃ ὀρισμένον ἀρχικὸν χώρον κατακαύσεως. Ὄταν ὁ χώρος αὐτὸς καθίσταται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς κατακαύσεως τῆς μεταβλητῆς, ἐπιφέρει ἀνωμαλίαν περὶ τὴν κατάκαυσιν αὐτῆς καὶ τὰς πιέσεις, συνεπῶς ἄλλοι οἱ τὰ ἀποτελέσματα τῆς βολῆς.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον οἱ κυνηγετικοὶ κάλυκες φέρουσιν ἐσωτερικῶς σωλῆνα τινά, περιβάλλοντα τὴν πυρίτιδα καὶ ἀντιτιθέμενον εἰς τὴν πέραν ὀρισμένον ὅριον καθόδον τοῦ βύσματος, ὅσον καὶ ἂν ὁ κυνηγὸς θελήσῃ νὰ πιέσῃ αὐτό.

Εον) Ἄν τὸ φυσιογίον σχισθῇ μεταβάλλεται ὁ ἀρχικὸς χώρος κατακαύσεως τῆς πυρίτιδος καὶ ἐκφεύγει ποσότης, ἀερίων, ρυπαίνουσα τὸν μηχανισμόν, προσβάλλουσα ἐνίοτε καὶ αὐτὸν τὸν βάλλοντα καὶ τέλος, ἐξασθενοῦσα τὰ βλητικὰ ἀποτελέσματα.

ΣΤ) Ἡ βροντώδης σύνθεσις τοῦ καψυλλίου μεταδίδει τὴν ἀνάφλεξιν εἰς τὴν πυρίτιδα. Ἀνεπαρκῆς τοιαύτη ἐπιβραδύνει μέχρι βραδυφλογίων, μεγάλη ἐπιταχύνει ὑπὲρ τὸ δέον αὐτήν, προκαλοῦσα ὕψωσιν πιέσεων, λόγω ταχίστης κατακαύσεως τῶν κόκκων.

Ζ) Στεγανότης τελεία τοῦ κάλυκος ἐνδείκνυται πρὸς προφύλαξιν τῆς πυρίτιδος ἀπὸ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἐπιδράσεων, ὡς καὶ τῆς βροντώδους συνθέσεως τοῦ καψυλλίου.

Η) Τάπωμα. Αὐτὸ ἐλάχιστοι τὸ προσέχουν. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, εἶνε πολὺ περισσότερον σπουδαῖον παρ' ὅσον τὸ φαντάζονται. Ἰσχυρὸν τάπωμα αὐξάνει τὰς πιέσεις καὶ τὸ σκόρπισμα τῶν σκαγίων, ἐπειδὴ ἐλαττώνει τὸν ἀρχικὸν χώρον κατακαύσεως, προκαλεῖ δὲ ἐνδεχομένως, καὶ κλώτσημα περισσότερον τοῦ ὅπλου καὶ διασπορὰν τῶν σκαγίων. Ἐπὶ πλεόν εἰς τὰς ἀκάπνους πυρίτιδας, ὧν τινες εἶνε ἐπικινδύνως συμπίεσταί, προκαλεῖται ἐνίοτε κίνδυνος θραύσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ ὅπλου ἀκόμη, ἀποβαίνων καὶ διὰ τὸν χειριστὴν ἐπικίνδυνος.

4ον) Ἡ μικρὰ τάπα τῶν σκαγίων. Ἡ τάπα αὕτη δὲν πρέπει α) νὰ σφίγγῃ πολὺ διὰ νὰ μὴν συνθλίβῃ τὰ σκάγια, προκαλοῦσα διασπορὰν καὶ αὐξήσιν τῶν πιέσεων.

β) Πρέπει νὰ τίθεται ὀριζοντίως, μὴ προσκλίνουσα πρὸς τὴν μίαν τῶν πλευρῶν, διότι τότε τὰ σκάγια πιεζόμενα ἀνομοιομόρφως, ἄλλοι οἱ τὴν διασπορὰν τῶν.

γ) Δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ παχεῖα, διότι προσθέτει κυρίως ἄχρηστον νεκρὸν βάρος καὶ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς βολῆς, ἰδίως ὅταν εἶναι ἐλαστική.

5ον) Τὸ γύρισμα τῶν χειλέων τοῦ κάλυκος. Τὰ χεῖλη τοῦ κάλυκος, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπαφίεται ἡ συγκράτησις τῶν ἀποτελούντων τὸ γέμισμα στοιχείων, ἢτοι τῆς πυρίτιδος καὶ τοῦ βύσματος τῆς, ὡς καὶ τῶν σκαγίων καὶ τοῦ βύσματος αὐτῶν, πρέπει νὰ ᾧσι καλῶς συνεστραμμένα καὶ νὰ ἐπακουμβῶσιν,

ἐπίσης καλῶς, ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας ἐπιφανείας τοῦ βύσματος τῶν σφαιριδίων, πρὸς δὲ καὶ ὁμοιομόρφως.

Ταῦτα πρέπει, πρὶν γυρισθῶν, νὰ ἀπέχουν τοῦλάχιστον 7 χιλιοστά, ποτὲ περισσότερον ἀπὸ 9 καὶ νὰ παρουσιάζουν ὀρισμένην ἀντίστασιν, ὅταν ἐπανοίγωνται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξόδου τοῦ γεμίματος, ἢτοι κατὰ τὴν πυροβόλησιν.

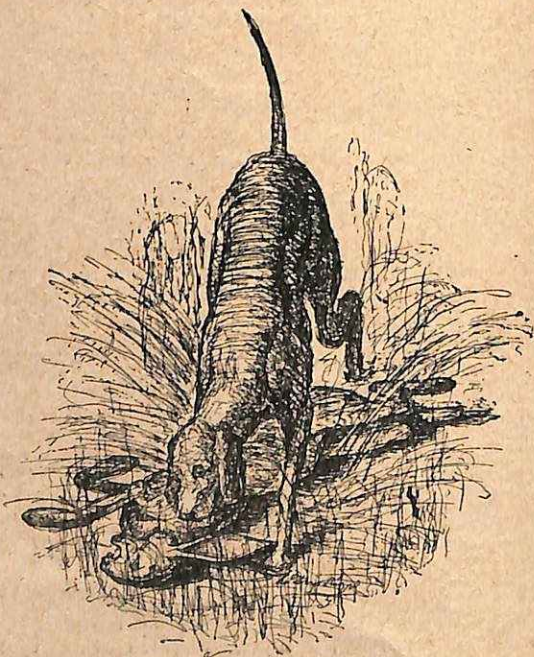
6ον) Τὰ σκάγια. Ὅλος ὁ κόσμος σήμερα κατασκευάζει σκάγια καὶ ὅλα δυστυχῶς λέγονται τοιαῦτα. Καλὰ σκάγια ὅμως εἶναι πολὺ ὀλίγων ἐργοστασίων εἰδικῶν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, διότι, θὰ τὸ ποῦμε ἀμέσως:

Καὶ α) Πρέπει νὰ ἔχωσιν ὀρισμένην σκληρότητα. β) Νὰ ᾧσι πολὺ λεῖα, ὀλισθηρὰ καὶ στιλπνά. γ) Τὸ καὶ σπουδαιότερον, νὰ ᾧσιν ἀπολύτως στρογγύλα ἢτοι σφαιρικά. Οἱ κυνηγοὶ ἅς λάβωσι τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψιν, διότι τὸ μέγιστον σφάλμα τῶν ἐντοπίων φυσιογίων ἐγκτεται εἰς τὴν ὡς ἄνω ἐλαττωματικότητα τῶν σκαγίων.

7ον) Ἡ πυρίτις. Περὶ τῆς πυρίτιδος δὲν θὰ εἴπομεν πολλὰ πράγματα, ἀκριβῶς δὲ διότι, ἂν θέλῃ τις νὰ ἐπεκταθῇ, θὰ ἔχῃ τόσο πολλὰ νὰ εἴπῃ, ὥστε εἶναι ζήτημα, ἂν ἡ μακροθυμία τῶν «Κυνηγετικῶν Νέων» δὲν θέλῃ ἐξαντληθῇ.

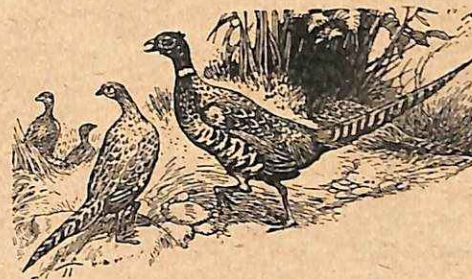
Διὰ τοῦτο ἀρκούμεθα νὰ εἴπωμεν ὀλίγα μόνον καὶ α). Πρέπει ὁ κυνηγὸς νὰ προμηθεύηται νωπὴν τοιαύτην. β) Δεδοκιμασμένην τουλάχιστον ἐπὶ μίαν δεκαετηρίδα γ) νὰ προτιμᾷ χονδρόκοκκον ἀντὶ τῆς λεπτοκόκκου τοιαύτης. δ) Ἡ εὐαίσθησις αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν πίεσιν νὰ μὴν εἶνε μεγάλη ε) Ὁ ὄγκος τῆς νὰ εἶνε περίπου ἀνάλογος πρὸς ἐκείνον τῆς μαύρης τοιαύτης, ἵνα τὰ σφάλματα ἐκ τῆς πίεσεως ᾧσι περιορισμένα.

Φ. Α. Φ.

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΑ ΠΤΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΦΑΣΙΑΝΩΝ

Λαμβάνων ἀφορμὴν ἀπὸ ὅσα ὁ φίλιτος κ. Β. Δασκαλάκης γράφει εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Νοεμβρίου τῶν ἀγαπητῶν «Κυνηγετικῶν Νέων» περὶ τῶν Πουλῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰδικῶς γιὰ τὶς πέρδικες, θὰ προσθέσω καὶ ἐγὼ μερικὰς παρατηρήσεις μου ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν φασιανῶν.

Στὸ Δασόκτημα Πατόλ ἀρχίσαμε ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1932 εἰς εἰδικὸν κλωβὸν εὐρυχώρου — καὶ μὲ καταφύγια γιὰ νὰ προφυλάσσονται τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὸ βαρὺ χειμῶνα, — τὴν καλλιέργειαν τοῦ φασιανοῦ Μογγόλου Ph. mongoli and Χρυσοῦ Ph. pictus.

Ἡ ἐκτροφή αὕτη εἰς κλειστοὺς χώρους μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθήσουμε μερικὰς συνήθειάς των καὶ ἐπομένως καὶ μερικὰς ἀπὸ τὴν περίοδον τῶν ἐρώτων των, ὅταν συνέβαινε εἰς τὴν διαμέρισμα νὰ εὐρίσκωνται δύο ἄρρενες καὶ μία θήλεια.

Ἔτσι σὲ κάποιον διαμέρισμα τῶν κλωβῶν ἐξοῦσαν ἀπὸ μικρὰ πουλιὰ καὶ μὲ διαφορὰν ἡλικίας 2—3 μηνῶν, τρεῖς φασιανοί, ἔξ ὧν οἱ δύο ἄρρενες εἰς χρυσὸς καὶ ὁ ἄλλος μογγόλος, καὶ τοῦτο γιὰ τὸ χρόνον ἐκεῖνο ἀπὸ τὰς ἐπώψεις πού ἐγένοντο, ἐπλεόναζαν τ' ἄρρενα.

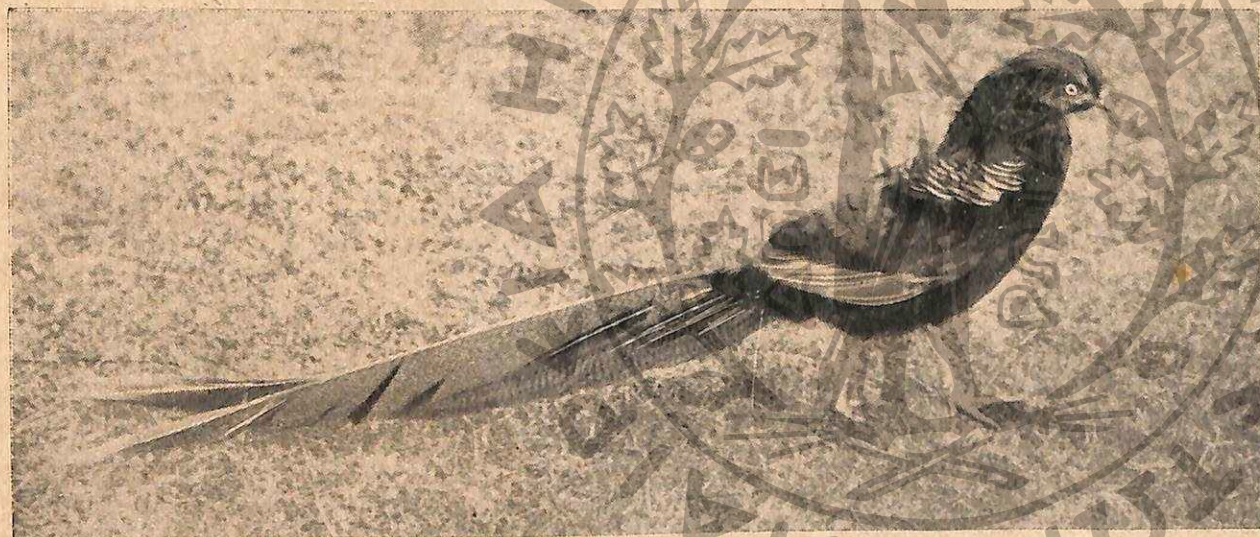
Τὰ τρία αὐτὰ πουλιὰ ἐπέρασαν ὁλόκληρον σχεδὸν χρόνον ἐν ἁρμονίᾳ καὶ πλήρῃ ἡσυχίᾳ, ἐπεριποιούντο στοργικῶς τὴν θήλειαν ἄνευ ἀντιζηλιῶν καὶ ἐπετίθεντο ἢ ἐδέχοντο τὰς ἐπιθέσεις ἀπὸ τὸν εἰς τὸ παραπλεύρως κλωβὸν ἐδρισκόμενον ἄλλον ἄρρενα, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν μογγόλων, ὁσάκις ὁ τελευ-

ταῖος ἔκαμνε ἐπιδεικτικὰς παρελάσεις κατὰ μῆκος τοῦ χωρίζοντος τοὺτους δικτυωτοῦ συρματοπλέγματος. Αἱ ἐπιθέσεις αὗται καὶ οἱ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς μικροκαυγάδες των ἦσαν πάντοτε ἀναιμάκτοι, διότι δὲν τοὺς ἄφινε τὸ πυκνὸν συρματοπλέγμα νὰ κτυπηθοῦν.

Ἐφθασε ὅμως καὶ ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναπαραγωγῆς δηλ. ὁ Ἀπρίλης. Σημειοῦται τότε ἡ πρώτη ἐρωτική ἀνησυχία στὸ χρυσὸ ἄρρενα καὶ ζευγαρώνει μὲ τὴν χρυσὴν φαζάνα. Ἡ φαζάνα σὲ λίγες μέρες γεννᾷ τὸ πρῶτον αὐγὸ τῆς καὶ συγχρόνως ζευγαρώνει μὲ τὸν μογγόλον εἰς τὸν ὁποῖον ὀψιμώτερον τοῦ χρυσοῦ, ἐμφανίζονται τὰ συμπτώματα τῆς περιόδου τῶν ἐρωτικῶν του ὁρρασμῶν.

Αὐτὸ ἤρκεσε γιὰ ν' ἀρχίσῃ τότε σιγὰ-σιγὰ κάποιον ἀνησυχία καὶ νευροκότης μεταξὺ τῶν δύο ἄρρενων καὶ νὰ μεταβληθῇ αὕτη σὲ ἐκδηλὸν ἀντιζηλίαν. Κυνηγιτιὸν κατ' ἀρχὰς καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ διαμερίσματος καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ δένδρῳλλα καὶ θάμνους ὅπου πότε ὁ εἰς καὶ πότε ὁ ἄλλος ὡς ἀσθενέστερος κατέφευγον, εὐθὺς ὡς εἰς ἐκ τῶν δύο καὶ δὴ ὁ χρυσὸς, ἤρχιζε τὰς ἐρωτικὰς πρὸς τὴν θήλειαν ἐκδηλώσεις του καὶ ἐπλησίαζε αὐτήν φονσκῶνων μεγαλοπρεπῶς τὸ κάτωθι καὶ πλαγίως τῆς κεφαλῆς του δίκην παρωτίδων λαμπρὸν εἰς ἁρμονίαν χρωμάτων, πύλωμά του, ἐκβάλλον συγχρόνως καὶ τὸν χαρακτηριστικὸν ἐκείνου συριγμὸν τοῦ φασιανοῦ.

Τὸ κυνηγιτιὸν αὐτὸ ἐπόμενον ἦτο νὰ καταλήξῃ σὲ καυγάδες μὲ σκληρὰ ἐκατέρωθεν κτυπήματα,

Ὁ ζηλιάρης καὶ ἐκδικητικὸς χρυσὸς φασιανὸς

ιδία όμως εκ μέρους του χρυσού, όστις από της πρώτης στιγμής επεβλήθη.

Μετά τα πρώτα τραύματά του μεταφέρεται εκ του κλωβού εκείνου ο άρρην μογγόλος και εισάγεται εις το αναρρωτήριο προς επούλωσιν της πληγής την οποίαν έφερε εις την κεφαλήν.

Επειτα από το χώρισμα αυτό θα εφαντάζετο κανείς ότι ο χρυσός άρρην θα ήσυχάζε πανηγυρίζων την νίκην του. Κάθε άλλο όμως. Δεν είχαν παρέλθει παρά ελάχιστα λεπτά της ώρας και ειδοποιούμαι εις το πλησίον εκεί εδρισκόμενον γραφεϊόν μου, ότι ο ίδιος φασιανός κυνηγᾷ και επιτίθεται τώρα κατά της φαζάνας. Το μῖσος του πλέον έστράφη προς την θήλειαν και εξήτη νά εκδικηθῇ και ταύτην διὰ την άπιστίαν της.

Υπό τα όμματά μου και πριν ακόμη φθάσει εκεί διὰ ν' άνοίξῃ τὸν κλωβὸν ο κληθεὶς άρμόδιος υπάλληλος, ο άρρην καταδιώκει την θήλειαν, την

περιορίζει εις τὸ καταφύγιον, της επιτίθεται με σκληρὰ κυπήματα και μόλις αὐτή εγκαταλείπει τὸ καταφύγιον γιὰ νά πετάξῃ στή στέγη του ζητούσα εκεί σωτηρίαν, ζαλίζεται από τὰ ἀλλεπάλληλα κυπήματα και πέφτει κάτω.

Εκεῖ πλέον ο άγριεμένος αὐτός γαμπρός της δίδει τὸ τελευταῖον κτύπημα, άνοιγοντας στὰ δύο τὸ κρανίον της.

Τὸ εκδικητικὸ αὐτὸ πουλὶ ζῇ ἀκόμη, εἶναι ἐξαιρετικὰ φιλόμαχον και δὲν παύει νά προκαλῇ κανγάδες με τὸν γείτονά του άρρενας, μέσῳ τῶν χωριζόντων αὐτοὺς συρματοπλεγμάτων.

Χάρις εις τὰ εὐγενῆ και ἰδιαζόντως λεπτὰ ταῦτα αἰσθήματά του ἀπέναντι της θήλειας, τοῦ δυστρόπου και φιλομάχου χαρακτήρος του, κατεδικάσθη έκτοτε νά μένῃ ἀξενυγάρωτος.

Βασίλ. Δρούβας

Διευθυντῆς Δασοκλήματος Τατοῦν

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΜΠΕΚΙΑΡΗ

Τὸν εἶχα γνωρίσῃ στὸ μοναδικὸ κατάστημα κυνηγετικῶν εἰδῶν τῆς πόλεως μας—πὸν τὸ καλοκαίρι ταχυδακτυλουργικώτατα μετετρέπετο εἰς κατάστημα πωλήσεως στραγαλιῶν, καραμελλῶν και φρούτων—μιά βροχερὴ μέρα τοῦ Δεκέμβρου.

Καθόμουν σὲ ἕνα σκαμνὶ καπνίζοντας και ἀκούγοντας με ἡρωϊσμὸ τὸ καταστηματούρχην, παλὴν κυνηγὸ, νά μου διηγείται κυνηγετικά του τρόπια με ὑπεραρκετὴ δόση ὑπερβολῆς, ὅταν άνοιξε ἡ πόρτα και ἐνέσκηψε μουσκεμμένος ἕνας γεροντάκος θαλερός με γλυκεῖα μορφή.

Μᾶς χαιρέτισε με θερμὴ χειραψία—άν και γὰρ δὲν τὸν γνώριζα—τίναξε τὸ βρεμμένο του καπέλλο, ζήτησε νά τοῦ δώσουμε μπαρουτόσκαγα και κάθησε σὲ ἕνα σκαμνί.

Σωτήρας ἀπόσκλητος και τῶν δύο μας ὁ μπάριμπα—Σωτήρης. Κι' ἐμένα με ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν ἀτελείωτη διήγησιν και τὸν καταστηματούρχην, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ δὲν ἦτανε καλὰ μελετημένος, εἶχε ἐρῇ σὲ δύσκολη θέσιν, συγκρίνοντας τὶς τοποθεσίας και μπλέκοντας τοὺς ἀριθμοὺς τῶν λαγῶν και τῶν ἄλλων θηραμάτων και τὰ πρόσωπα τῆς παρέας του.

—Λοιπὸν! Τί νέα ἀπ' τὸ χωριὸ Μπάριμπα—Σωτήρη; Πῶς πηγαίνει τὸ κυνήγι;

Στὴ δευτέρῃ ἐρώτησιν ὁ γεροντάκος ἤλεκτρίστηκε. Ἀπὸ τὸ χωριὸ δὲν εἶχε νά πῃ, κανένα νέο.

Ἀπὸ τίς πλαγιὰς τῶν βουνῶν τοῦ χωριοῦ «με τίς πέδρικες σὺν κόττες», ἀπ' τίς ἀκροποταμῆς τίς

πλατανοβριθοῦσες «με τετράπαχες μπεκάτσες», ἀπ' τὰ χωράφια τὰ ὀργωμένα «με λαγούς σὺν χροινάρινα ἀρνιά!!» «Ποὺ τὰ βγάζει ὅλα στὸ μεϊντάνι ἡ Κανέλλω ἡ σκύλα και ὁ φοβερός ὁ Τίμ, εἶχε πολλὰ νέα, ἀφθονα και στολισμένα· χείμαρρος μοναχὸς ὁ Μπάριμπα—Σωτήρης.

Ἦτανε γραφτὸ ν' ἀκούσω κι' αὐτονοῦ τὰ κατορθώματα και τίς ἐπιτυχίες· γιὰ τὸ μοναδικὸ του τουφέκι, πὸν τὸ εἶχε ἀγοράσει 30 λίρες προπολεμικὲς και γιὰ τὰ δύο σκυλιὰ του «Ποὺ δὲν ὑπάρξανε στήν ὑφήλιος».

Εἶπαμε πολλὰ ἢ καλλίτερα εἶπε πολλὰ.

—Λοιπὸν, κύρ Δάσκαλε, μὰ και γνωριστήκαμε, τὴ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων σὲ περιμένω· ἐσὺ μπεκάτσης, ἐγὼ χηρευάμενος, ἔλα νά περάσουμε τίς μέρες μας στὸ κυνήγι.

Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα. Τοποθέτησε τὰ μπαρουτόσκαγα στὸ ταγάρι του και μᾶς χαιρέτισε πάλι διὰ χειραψίας.

Τότε βρῆκα και γὼ καιρὸ νά φύγω, μ' ὅλη τὴ βροχὴ πὸν ἔβριχνε, φοβούμενος τὴ συνέχεια ἀπὸ τὸ καταστηματούρχην.

Τὴν εἰσοδὸ μου στὸ χωριὸ, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, τὴν χαιρέτισαν ἀρκετοὶ μαντρόσκυλοι μετὰ ἀπαίσια γανγίσματα τοὺς. Προσέχοντας και πετροβολόντας τοὺς μεγάλους, ἕνας μικρὸς μαλλιαρός, σὺν κουρελῆς, ἀπεκόμισε γιὰ λάφυρο τῆς μά-

χης πὸν γινότανε τόση ὥρα, ἕνα μικρὸ κομμάτι ἀπὸ τὴν κυλότητα μου. Ἡ τὰ γανγίσματα τῶν σκύλων ἢ ἡ φωνές μου, τάραξαν τὴν ἡσυχίαν τοῦ Μπάριμπα Σωτήρη, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ σπίτι εἶχα πλησιάσει, και πρόβαλλε ἀπὸ ἕνα ἐξώστη μετὶ τοῦ παλτο ριχμένο στὶς πλάτες, με ἕνα σκούφο στὸ κεφάλι και στὰ χέρια ἕνα βιβλίον.

Με βοήθησε νά ξαματωθῶ και μοῦ ἔδωσε τιμητικὴ θέσιν δίπλα στὸ τζάκι με πολλὰ κούρβαλα ἀναμμένα.

Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν φαντάζοτανε πῶς θὰ πῆγαινα μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ τὸν άγριο, ὅτι τόσο καιρὸ πὸν ἔχει χηρευάμενος ἔχει στὸ δωμάτιό του χάλια και ὅτι δὲν ἔχει ἕναν ἄνθρωπο νά τὸν περιποιηθῇ και νά κοιτάξῃ τὸ σπητικό, ὅτι διαβάξει τὴν Ἀγία Γραφή και πολλὰ ἀκόμα· μονάχα δὲν μοῦ μίλησε γιὰ κυνήγι.

Φάγαμε και κοιμηθήκαμε.

Τὸ πρωὶ στὶς 4 χτυπήσανε οἱ καμπάνες. Ὁ Μπάριμπα—Σωτήρης ντύθηκε μετὰ γιορτινὰ του και πῆγε στήν ἐκκλησίαν. Ξημερώνοντας γύρισε.

Χωρὶς νά ἀλλάξῃ, εἶσι ὅπως ἦτανε μετὰ τὰ γιορτινά, ξεκρέμασε τὸ ντουφέκι του τῶν 30 προπολεμικῶν λίρῶν! δεμένο με σύρμα σὲ δύο μεριές και τριβόντας πρῶτος, άνοιγει τὴν πόρτα λέγοντας:

—Ἔτοιμοι! Πᾶμε κύρ Δάσκαλε.

Με βήματα παλληκαριοῦ βρέθηκε στὸ δρόμο. Οὔτε Κανέλλω, οὔτε Τίμ.

Ἐξω ἀπὸ τὸ χωριὸ μᾶς ἀκολουθήσανε δύο ψωριάρικα σκυλιὰ, σκελετοὶ ἀπὸ τὴ νήστεια ἀπ' αὐτὰ πὸν ἀκολουθᾶνε τοὺς κυνηγούς στὰ χωριὰ ὅχι γιὰ νά κυνηγήσουνε, ἀλλὰ γιὰ νά φᾶνε κανένα κυνήγι.

Ὡς τὸ μεσημέρι κυνηγήσαμε γύρω στὸ χωριὸ και σὲ ἕνα ἄλλο κοντινὸ, με μόνον μας κυνήγι μὰ μπεκάτσα κι' αὐτὴν μισοφαγωμένη ἀπὸ τὸ ἕνα παληόσκυλο.

Οὔτε γιὰ τὸ ντουφέκι τοῦ άνοιξοι κουβέντα, οὔτε γιὰ τὰ σκυλιὰ, οὔτε γιὰ τὸν πᾶμε νά κυνηγήσουμε

και παρακάτω, οὔτε γιὰ τὴν ἡσυχίαν μετὰ τὰ γιορτινὰ του.

Τὸ μεσημέρι καθήσαμε νά φᾶμε σ' ἕνα νερό, πὸν ἦτανε και μὰ ἄλλη παρέα κυνηγῶν ἀπὸ τρεῖς, με πολὺ κυνήγι.

—Μπάριμπα—Σωτήρη! τζάμπα τὰ πούλησες τὸ ντουφέκι και τὰ σκυλιὰ· τοῦλεγε ὁ ἕνας κλείνοντάς μου τὸ μάτι.

—Μπάριμπα—Σωτήρη! ἐοὺ τώρα δὲν ἔχεις ὄρεξη γιὰ κυνήγι· και δὲν πρέπει νά κουράζεσαι· ἔλεγε ὁ ἄλλος. Καὶ ὁ τρίτος συνεπλήρωνε.

—Μπάριμπα—Σωτήρη! σήμερα σὲ βλέπω μετὰ γιορτινὰ σου στὸ κυνήγι, ἔχει γοῦστὸ νά σκάσῃ καμμιὰ μπόμπα.

Ὁ γεροντάκος πειραζότανε λίγο, ἀλλὰ δὲν μολῶσε. Σὲ λίγη ὥρα τοὺς χαιρετήσαμε και ἀρχίσσαμε πάλι τὸ κυνήγι ὡς τίς ὁ τὸ ἀπόγευμα, με ἀποτελεσμα μὴδέν. Ἐγὼ εἶχα ρίξει μία τουφεκιά και ὁ Μπάριμπα—Σωτήρης καμμιὰ. Φαινότανε ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξη γιὰ κυνήγι.

Ἀποφασίσσαμε νά γυρίσουμε στὸ χωριὸ μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ κάνουμε καλὸ κυνήγι. Πηγαίνοντας και μακρύτερα και σὲ θέσιν καλλίτερη,

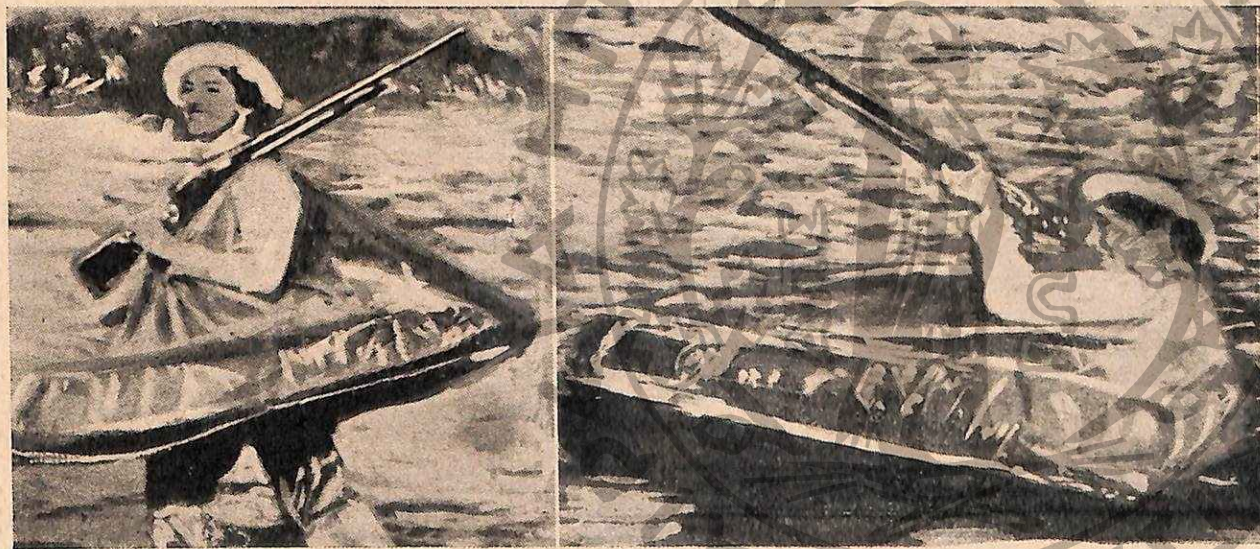
Μόλις μπήκαμε στὸ δρόμο, ὁ γεροντάκος στάθηκε ἀπόταμα, λέγοντας:

—Κύρ—Δάσκαλε! τράβα σὺ γιὰ τὸ χωριὸ γιὰ τὴν ἐγὼ ἔχω μὰ δουλειὰ νά τελειώσω σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ πὸν βλέπεις· τὸ κλειδὶ θὰ τὸ βρῶς μέσα στὸ τενεκὲ μετὰ τὰ ἀραποσίτια πὸν εἶναι δίπλα στήν πόρτα· άνοιξε, άναψε φωτιά νά ζεσταθῇς—κούρβουλα ἔχει μπόλικο—και ἔφτασα.

Παραξενεύτηκα· μποροῦσα ὅμως νά κάνω κι' ἄλλοιως;

Μετὰ τὴ συντροφία τῆς φωτιᾶς και τοῦ λυχνarioῦ τὸ φῶς, πῆγε ἡ ὥρα ἐννῆά, χωρὶς νά φαίνεται ὁ Μπάριμπα—Σωτήρης.

Ἀπελπίστηκα!

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ.—Ἡ μαριώδης Ἀμερικανὴς Μὶς Ροῦθ Λόουεν, ἐφεῦρε τὸ νέο αὐτὸ ἀδιάβροχο κονσοῦμι, τὸ ὁποῖο τῆς ἐπιτρέπει νά πλησιάξῃ τὰ παπὰ στὶς λίμνες, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν.

Ἐφαγα λίγο ψωμί και τυρί και ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴ μισοφαγωμένη μυκατάσα, ψημένο στὴ χόβολη, και κοιμήθηκα.

—Και στὰ δικά σου κύρ-Δάσκαλε! νὰ ζήσουνε! χαϊρολίτικα.

Κι' ἀνακατεύονταν οἱ εὐχὲς με τοὺς μονότονους χτύπους τῶν νταουλίων και τοὺς διαπεραστικούς ἤχους ποὺ βγάζανε οἱ γκάιδες.

Νόμιζα, πῶς ἔβλεπα ὄνειρο! Ξύπνησα κι' ἀνασηκώθηκα· μόλις ξημέρωνε τὰ νταούλια, οἱ γκάιντες και οἱ εὐχὲς ἀκούγονταν καθαρά.

Τώρα ὅλα τὰ ἐξήγησα. Ὅσο κι' ἂν χιόνιζε, ἔπρεπε νὰ φύγω. Σὲ λίγα λεπτά βρέθηκα πάνοπλος στὴ μέση τοῦ δρόμου κι' ἀπέναντι στὸν Μπάριμπα Σωτήρη με τὸ πολὺ ὀλίγον τρυφερόν του ἥμισυ.

Δὲν ἤξαιρα τί νὰ τοὺς εὐχηθῶ. Στὴν ἀναμπουμπούλα ποὺ γινότανε βροχὰ εὐκαιρία και χάθηκα.

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ κάποιος λαγός, γυρίζοντας φαίνεται ἀπὸ νυκτερινὲς ἐρωτικὲς περιπέτειες με ἀνάγκασε νὰ χαιρετήσω Ἑλληνικώτατα τοὺς γάμους τοῦ Μπάριμπα-Σωτήρη...

ΣΠΥΡΟΣ ΚΑΣΤΟΡΑΣ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΤΗΝΩΝ ΩΣ ΕΧΘΡΩΝ ΤΩΝ ΔΑΣΙΚΩΝ ΒΛΑΠΤΙΚΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Τὸ δάσος ἀποτελεῖ μίαν κοινωνίαν ζώντων οργανισμῶν, ἥτις ἐκτὸς τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ δένδρων, ἐμπερικλείει και μέγαν ἀριθμὸν ζώων και φυτῶν τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰδῶν, ἐξαριτάται ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ δάσους, (δάσος πλατυφύλλων, δάσος βελονοφύλλων), ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ, ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους, κλπ.

Οὐχ' ἦτον δι' ἕκαστον δάσος με ὁρισμένης ιδιότητος και ὁρισμένης γεωγραφικῆς θέσεως, δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν μίαν ὁρισμένην Fauna και Flora και μάλιστα ὅχι μόνον σχετικῆς εἰς εἶδη συνθέσεως, ἀλλὰ και σχετικοῦ ἀριθμοῦ ἀτόμων.

Ὑπὸ κανονικὰς, ὅθεν συνθήκας εἰς τὸ δάσος θὰ ἀναλογεῖ ἐπὶ τῆς μονάδος τῆς ἐπιφανείας ὁρισμένος ἀριθμὸς ἀτόμων τοῦ φυσικοῦ και ζωικοῦ βασιλείου. Ὁ ἀριθμὸς ὅμως οὗτος ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων και ἰδιοιτέρως ἀναλόγως τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν, ποικίλλει, ὥστε ἐκ τῶν εἰδῶν αὐτῶν τῶν ἐνδικοιμένων ἐν τῷ δάσει, ἀλλὰ μὲν νὰ ἀντιπροσωπεύονται περισσότερον, ἀλλὰ δὲ ὀλιγότερον.

Παρὰ τὰς αὐτομειώσεις ταύτας, ἐν τῇ φύσει ὑφίσταται γενικῶς ὑπὸ ὁμαλῆς συνθήκας μία σταθερὰ κατάστασις και ἀναλογία ἀριθμοῦ ἀτόμων πράγματι θανατωσὴ, ἂν και πολλάκις διὰ τὸν ἀνθρώπου τὸν ἀπὸ ὁρισμένης ἀπόψεως κρίνοντα τὰ πράγματα, ἀνεξήγητον ἢ ἀνεπιθύμητον. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἀπαντες οἱ οργανισμοὶ πολλαπλασιάζονται κατὰ γεωμετρικὴν πρόοδον Π.χ. Ἀπὸ μίαν ψυχὴν ὠτοκοῦσαν 150 ὠὰ και ἐὰν ἐκ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ὠῶν προήρχοντο μόνον 50 θήλεα ἔντομα τὰ ὁποῖα πάλιν με τὴν σειρὰν τῶν θά ὠτοκόουν ἀνὰ 150 ὠὰ, οὕτω ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ ἐντόμου και τῶν ἐντὸς τοῦ ἔτους ἀπογόνων αὐτοῦ, θὰ προήρχοντο 7500 ὠὰ.

Ἐὰν πάλιν ἀπὸ τὰ 7500 ὠὰ προήρχοντο 2500 θήλεα ἔντομα (τὸ 1)3 τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ὠῶν)

κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἦτοι ἐκ τοῦ ἐνὸς και μόνου ἐντόμου, θὰ προέκυπτον 375 000 ὠὰ.

Ἀλλ' ἂς μὴ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἔντομα μετὸν μεγάλον ἀριθμὸν ὠῶν ἅτινα γεννῶσι, ἀλλ' ἂς ἐξετάσωμεν τὰ πτηνὰ, ὁποῦτε θὰ ἴδωμεν ὅτι ἐξ ἐνὸς και μόνου ἀτόμου θὰ ἐφθάναμεν εἰς φανταστικούς ἀριθμούς.

Οὕτω ὁ Weismann ὑπελόγησε ὅτι ἐξ ἐνὸς θήλεος πτηνοῦ γεννῶντος 4 ὠὰ κατ' ἔτος και με διάρκειαν ζωῆς 5 ἐτῶν, μετὰ 15 ἔτη ἐὰν ἀπαντες οἱ ἀπόγονοι ἔζων και ἐπολλαπλασιάζοντο κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, θὰ προέκυπτον δύο δισεκατομμύρια ἀτόμων!

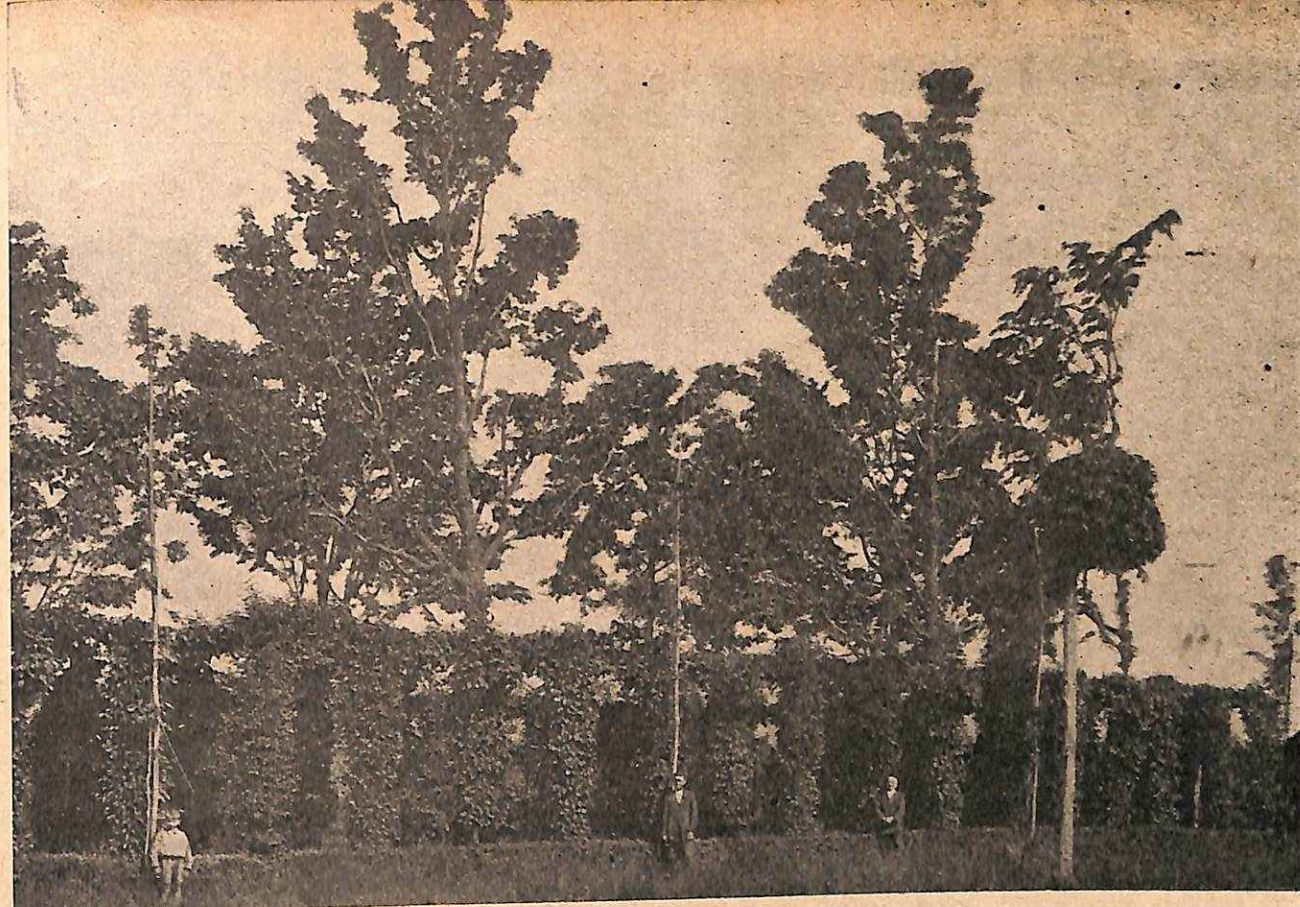
Ἡ φύσις ὅμως ἐπρονόησε διὰ τὴν τήρησιν σταθεροῦ ἀριθμοῦ ἀτόμων, τὸ ὁποῖον ἐπιτυγχάνει διὰ σειρὰς ὄλων παραγόντων, οἵτινες καταστρέφουσι

τοὺς νέους οργανισμοὺς προτοῦ κἂν προλάβωσι νὰ πολλαπλασιασθῶσι. Οἱ παράγοντες οὗτοι εἶναι α') αἱ καιρικαὶ ἐπιδράσεις, β') ἡ οργανικὴ φύσις, γ') τὰ ζῶα, δ) οἱ μήκτες και ε') οἱ μικροοργανισμοί.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνδιαφέρει ἡμᾶς ἡ σημασία ἣν ἐνέχουσι τὰ πτηνὰ διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν ἐντόμων, τῶν ὁποίων ἀποτελοῦσι τὸν πλέον ἀμείλικτον ἐχθρὸν, διὰ δὲ τὸν ἀνθρώπου τὸ ἀδανότερον μέσον καταπολεμήσεως. Δυστυχῶς ὁ ἀριθμὸς ἰδίᾳ τῶν ἐνδημικῶν πτηνῶν, ἐλαττοῦται καταπληκτικῶς, πλὴν ποῖαν σημασίαν ἔχουσι διὰ τὴν γεωργίαν, δειροκομίαν και δασοπονίαν, καταφαίνεται ἐκ τῶν κάτωθι στατιστικῶν πληροφοριῶν τοῦ βιολογικοῦ σταθμοῦ τοῦ Dahlem.

Οὕτω εἰς τὸν ὡς ἄνω σταθμὸν προσδιορίσθη ὅτι δύο ἄτομα τοῦ *Parus major*—Αἰγίδαλος—καλόγερος, κατεβρόχθησαν ὁμοῦ ἀπὸ τῆς 6ης πρωῒνης μέχρι τῆς 7 ἑσπερινῆς 187 κάμπας τοῦ ἐντόμου *Liparis salicis* και *Gastropacha neustria*

Τρία ἄτομα *Parus coeruleus* κ. Στεφαναράκι και

τρία ἄτομα *Parus ater*—Αἰγίδαλος—ὁ μελανὸς κ. παπαδίτσα, ἔφαγον ὁμοῦ ἡμερησίως 9500—10000 ὠὰ τοῦ ἐντόμου *gastropacha pini* και τῆς *Cnethocampa*.

Τρία ἄτομα *Parus Palustris*—Αἰγίδαλος—ὁ τελεματίας, ὁμοῦ με ἓν ἄτομον *Parus ater*—Παπαδίτσα, ἓν ἄτομον *Parus caudatus* Αἰγίδαλος—Μαυροὺρος και τρία ἄτομα *Regulus ignicapillus*—Βασιλίσκου, κατέφαγον ἐντὸς 1 1)2 ὥρας 600 κάμπας τοῦ ἐντόμου *geometra piniaria*, ἀπὸ δὲ τῆς 10 1)2 πρωῒνης μέχρι τῆς ἑσπέρας 1096 και εἰς μίαν δολοκλήρον ἡμέραν 1876 κάμπας.

Ὁ γνωστός μας κοῦκος κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν ἀπὸ δασικῆς ἀπόψεως ὠφελίμων πτηνῶν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ στομάχου διαφόρων ἀτόμων.

Εὐρὲθι λοιπὸν εἰς ἓνα ἕκαστον ἐξετασθέντα στομάχον ὁ κάτωθι ἀριθμὸς καμπῶν.

88 κάμπας μέσης ἀναπτύξεως τοῦ ἐντόμου (*Gnethocampa prozessiona*) 97 κάμπ. κατὰ 3)4 ἀνεπτυγμ.

43	»	τελείως	»
158	»	τοῦ ἐντόμου	<i>Euproctis chrysorrhoea</i>
50	»	»	<i>Porthessia similis</i>
66	»	»	<i>Liparis dispar</i>
173	»	»	<i>Bombyx neustria</i>
63	»	»	<i>Orgyia antiqua</i>
110	»	»	<i>Totryx viridina</i>
52	»	»	<i>Lyda hypotrophica</i>

Ἐκ τῶν ἄνω ἀριθμῶν καταφαίνεται πόσον ὠφέλιμος εἶναι ὁ κοῦκος ὅστις τείνει ἐπίσης νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὰ δάση μας, παρὰ τὴν θηρευτικὴν του ἀπαγόρευσιν.

Ὅταν συναντήσουμε εἰς τὸ δάσος πολλοὺς κοῦκους, πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι εἰς τὸ δάσος αὐτό, ὑφίσταται ἰσχυρὰ προσβολὴ ἐξ ἐντόμων.

Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἦν ἔχει ὁ κοῦκος, ἔχει και ὁ *Oriolus galbula*, ὁ γνωστός μας συνοφάγος ὅστις ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τῶν στομάχων του φαίνεται ὅτι ἔχει προτιμήσεις εἰς τὰς κάμπας τῶν ἐντόμων *gastropacha neustria* και *pini*.

Τὸ ψαρόνι ἀφ' ἑτέρου, εἶναι τὸ πτηνὸν ἐκείνο τὸ ὁποῖον καταβροχθίζει και ὅτι ἀκόμη δὲν τρώγουν τὰ ἄλλα πτηνὰ, ὡς και τὶς πλέον εἰδεχθεῖς κάμπας.

Ὁ *Upupa epops*, ὁ τσαλαπετεινὸς, τὸ χαριτωμένο αὐτὸ πτηνὸν ποὺ τείνει ἐπίσης νὰ ἐξαφανισθῇ εἶναι και αὐτὸ ὠφελιμώτατο εἰς τὴν δασοπονίαν.

Ἀπὸ τὰ κορακοειδῆ ὠφέλιμα εἶναι ἡ *Corvus cornix*, κ. Κουρούνα, *frugilegus*, τὸ χαβαρόνι και *corone*, Κορώνη ἢ βόρειος, διότι καταβροχθίζουν μέγαν ἀριθμὸν ἐντόμων ἰδίᾳ ἐκείνων ἅτινα διέρχονται τὸ στάδιον τῆς μεταμορφώσεως ἐντὸς τοῦ ἐδάφους.

Ἡ ἐξέτασις τοῦ στομάχου τῆς *Corvus cornix* Κουρούνας, παρὸνσίασε 294 ἄτομα τοῦ ὑμενοπτερου *forticula auricularia* 50 κάμπας τοῦ λεπιδοπτερου *Liparis monacha* και 19 μελόνθας.

Ἐπίσης οἱ κεφαλᾶδες εἶναι διωχταὶ τῶν ἐντόμων και προτιμῶσι ἰδιαίτερος τὴν *Saperda populea* και κάμπας τοῦ *Cossus*.

Τὸ εἶδος τῶν δρυοκολαπτῶν ἔχουσι ἰδιαίτεραν σημασίαν καθ' ὅσον εἶναι οἱ μόνον φυσικοὶ ἐχθροὶ ἐντόμων ἐνδικοιμένων ἐντὸς τοῦ φλοιοῦ και τοῦ ξύλου τῶν δένδρων, ὡς εἶναι τὰ εἶδη τῶν *Pissodes*, ἢ *Saperda populea* και *carcharias*.

Τὰ ἐπιβλαβῆ δασικὰ ἔντομα εἶναι εἰς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἐχθρῶν τοῦ δάσους ἂν και ἐν πολλοῖς ἀφανῆς. Παρ' ἧμιν δὲν ἔχει δοθῇ ἡ δέουσα προσοχὴ εἰς τὸν ἐχθρὸν αὐτὸν τοῦ δάσους και τοῦτο, διότι ἀπέναντι τοῦ ἐμπροσθοῦ, τοῦ λαθροῦλοτόμου και τοῦ ἐκχερωτοῦ, αἱ ἐκ τῶν ἐντόμων ζημίαι δὲν

Ἐκ τοῦ ἄνω, ἐκ τῆς πρά-
ξεως ληφθέντος παραδείγμα-
τος, καταφαίνεται ὅποιαν οἰκο-
νομικὴν σημασίαν ἐνέχουσι διὰ
τὴν δασοπονίαν τὰ βλαπτικὰ ἐν-
τομα καὶ ὅποια σημασία πρέπει
νὰ δίδεται διὰ τοὺς φυσικοὺς
τῶν ἐντόμων διώκτας.

Αἱ μεγαλύτεραι προσβολαὶ
ἀπὸ τὴν κνεθοκάμπην, τὴν πι-
τυοκάμπην π.χ. παρατηροῦνται
εἰς τὰ πλησίον τῶν χωρίων καὶ
συνοικισμῶν δάση τῆς πεύκης,
ὅπου ὁ ἐξοντωτικὸς ἐναντίον
τῶν μικρῶν πτηνῶν πόλεμος,
εἶναι καὶ ἰσχυρότερος.

Οἱ περισσότεροί ἀπὸ ἡμᾶς
τοὺς κυνηγούς, ἐννοοῦμεν μιὰ
καὶ ἐξήλθομεν «νὰ τὸ ματώ-
σουμε» καὶ ἐπειδὴ βέβαια τὸ
κυνῆγι εἰς τὴν χώραν μας δὲν
εἶναι τόσο ἄφθονο, ξεσποῦμε εἰς
τὰ μικρόπουλα, τὰ καὶ περισσό-
τερον χρήσιμα πτηνά.

Ἡ Δασοπονία ἐν Ἑλλάδι
δὲν διαθέτει διὰ τὴν καταπολέ-
μησιν τῶν βλαπτικῶν ἐντόμων
παρὰ μόνον τοὺς φυσικοὺς αὐ-
τῶν ἐχθρούς, μεταξὺ τῶν ὁποί-
ων τὰ πτηνὰ καταλαμβάνουσι
τὴν κυριωτέραν θέσιν.

Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν ὁ καθείς
μας νὰ κατανοήσῃ ὅτι κάνομεν
μεγάλον κακὸ εἰς τὴν ἐθνικὴν

μας οἰκονομίαν καταστρέφοντες τοὺς φυσικοὺς τῶν
δασῶν προστάτας.

Γ. ΚΟΣΣΕΝΑΚΗΣ
Ἐπιθεωρητὴς Δασῶν

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΕΠΑΘΛΑ

Κυνηγετικοὶ Σύλλογοι,

Διὰ τοὺς κυνηγετικοὺς σκοπευτικοὺς ἀγῶ-
νας σας, προμηθευθῆτε διὰ τοὺς νικητάς, ὡ-
ραία, χρήσιμα καὶ καταλλήλوتا ἐπαθλα, ἐκ
τῶν γραφείων τοῦ περιοδικοῦ.

Εἰς τιμὰς ἀπιστεῦτως εὐθηνάς.

ΚΥΝΗΓ. ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΟΡΤΥΚΙΑ

Τὸ κυνῆγι τῶν ὀρτυκιῶν στὴ Πόλι εἶναι ἀλη-
θινὸ πανηγῦρι ποὺ βαστάει δυὸ μῆνες.

Τὶ ὡμορφες εἰκόνες ποὺ παρουσιάζουν τὴν ἐποχὴ
αὐτὴ τὰ παράλια προάστεια καὶ τὰ χωριά στὴν Εὐ-
ρωπαϊκὴ Τουρκία! Ὅμως ξεχωρίζει ὁ Ἅγιος Στέ-
φανος. Χωριὸ μεγάλο, συγχρονισμένο, πλούσιο σὲ
περάσματα ὀρτυκιῶν, πλούσιο καὶ σὲ ὀρεκτικὰ στρεΐ-
δια καὶ ψάρια.

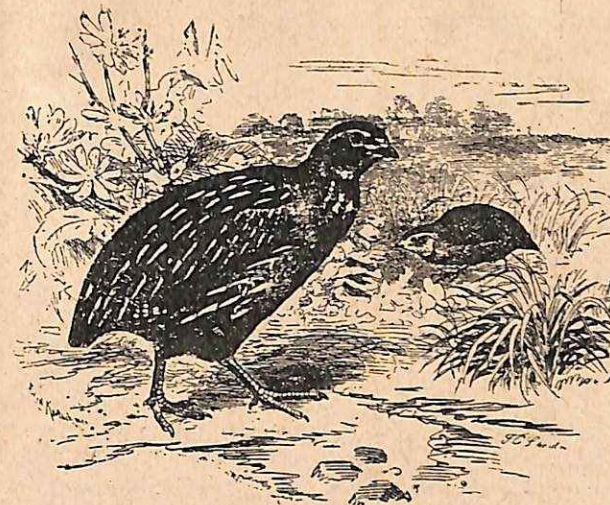
Μέσα στίς κομπῆς βίλλες του κάθονται μεγί-
στάνες, ἀλλὰ καὶ πλούσιοι ἄστοι, ποὺ πολλοὶ ἀπ'
αὐτοὺς εἶναι φανατικοὶ κυνηγοὶ καὶ ψαράδες. Μο-
σχοβολοῦν ἀπὸ μακριὰ τὰ φύκια τῆς ἀκρογιαλῆς
ποὺ τὴν φιλεῖ τὸ κύμα τῆς ὁλοκάθαρης Προποντί-
δος. Μοσχοβολοῦν καὶ τὰ λουλούδια στὰ δροσόλου-
στα περιβόλια του.

Ἐκεῖ στοῦ χωριοῦ τὸν ἀπέραντο κάμπο κάθε
πρωτὶ ἐκαντοντάδες κυνηγοὶ ἀπολαμβάνουν τὸ κυνῆ-
γι τῶν ὀρτυκιῶν. Ἀπ' ἐκεῖ αὐτὰ χαράζουν τὸ δρό-
μον τοὺς γιὰ τὴν Ἀφρικὴν, ὅπως τὰ ξεσήκωσε τὸ
ἐνστικτο νὰ μεταναστεύσουν ἀπὸ τὶς καλοκαιρινὲς
σιταρομάνες κοιλάδες τῆς Ρουμανίας καὶ τὶς Ρωσ-
σικὲς στέπες.

Ἔτσι φθινόπωρο καὶ χειμῶνα, ἀπὸ τὸν Ἅγιο
Στέφανον, φεύγουν κ' ἡ οἰκογένειες τῆς μεγαλου-
πόλεως ποὺ παραθέρισαν καὶ βασιλεύει ἐκεῖ ἓνας
ἰδιαίτερος μυστικισμός.

Οἱ βίλλες εἶναι κλειστὲς καὶ οἱ διαβάτες στοὺς
δρόμους ἀραιοί. Μονάχα τὴ Λαμπρὴ ἀρχίζει νὰ ἐυ-
πνῇ τὸ χωριὸ ἀπὸ τὸν λήθαργό του. Τότε ἀρχίζει
ἡ κίνησις ἀπὸ περιπατητάς, ἀπὸ αὐτοκίνητα, ἀπὸ
τρεχάματα μεσιτῶν καὶ ἀπὸ ἐνοικιαστὰς σπητιῶν
καὶ δωματίων.

Τὰ τραῖνα πυκνώνουν τὰ δρομολόγια τοὺς ἐπά-
νω στίς διπλὲς γραμμές, φέρουν ξένους, φέρουν

φίλους τῆς υπαίθρου, ἀλλὰ πρὸ πάντων φέρουν
κυνηγούς. Ἀδιάζει ἡ Πόλις, γεμίζει ὁ Ἅγιος Στέ-
φανος.

Τὸν δεκαπενταύγουστο ἀρχίζει τὸ πανηγῦρι μὲ
τὸ κυνῆγι τῶν ὀρτυκιῶν. Πυκνὰ κοπάδια πουλιῶν
πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὡς τὸ μάννα. Καὶ τώρα
τὸ χωριὸ φορεῖ τὰ γιορτερά του.

Κάθε μέρα ἀπὸ τὴ χαραυγὴ ἀρχίζει τὸ ντουφεκί-
δι. Στὴν ἀρχὴ ἀραιό, ἔπειτα πυκνότερο γιὰ νὰ κα-
ταλήξῃ σὲ ἀληθινὲς ὁμοβροντίες. Μέρους ἀλησμόνη-
τες, μέρες γεμάτες ἀπόλαυσι... Ζῶ μὲ τὴν ἀνάμνη-
σίν σας!

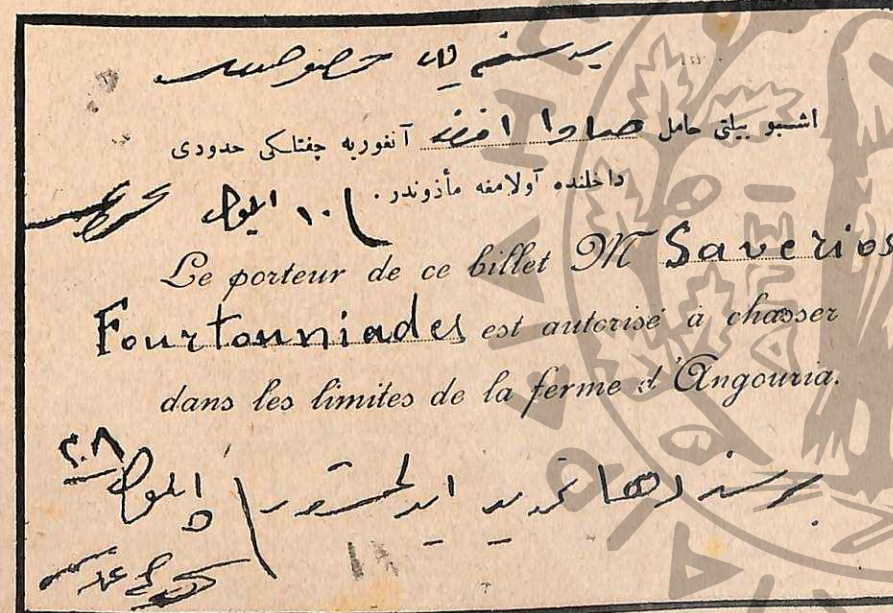
Καὶ ὅμως. Ἡ νεανικὴ μου στὸ κυνῆγι ἀπληστία
μ' ἔφερνε συχνὰ καὶ σ' ἄλλα χωριά. Ἔτσι ἄφωνα τὴ
βίλλα μου καὶ μὲ συντρόφους τῆς μητέρας μου καὶ τὸ
σκυλί μου, πῆγαίνα γιὰ εἰκοσι μέρες στὸ Γαρδᾶ. Τὸ
χωριὸ αὐτὸ μὲ τὰ τριάντα σπήτια δὲν εἶχε καφενεῖα,
οὔτε καὶ παντοπωλεῖο. Ἐν τούτοις μὲ τραβοῦσε
κοντὰ του χρόνια πολλά.

Τὰ ἐνψώματα καὶ ἡ ἀξέχαστες πλαγιές του, ὅπως
ἔπεφταν στὴ θάλασσα, τραβοῦσαν πολὺ περισσότερα
ὀρτυκία ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα χωριά. Εἶχε καὶ λιγότερους
κυνηγούς, ὥστε μποροῦσα καὶ ἀφθόνα ἱκανοποιοῦσα
τὸ κυνηγετικὸ μου πάθος. Στὸ σπῆτι τοῦ κουμπάρου
μου Θανάση Ζαχαριάδη, εὖ-
ρισκα κάθε οἰκογενειακὸ θάλ-
πος.

Ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μου
Γαρδᾶ εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ
κυνηγῶ καὶ στὴ γειτονικὴ
καὶ ξακουσμένη ἐπαυλὴ Ἀγ-
κούρια. Τὸ ἀπέραντο αὐτὸ
τσιφλίκι, εἶναι ἀληθινὸ κο-
τέτσι περασμάτων τῶν ὀρ-
τυκιῶν. Εἶχα ἰδιαίτερη ἄδεια
νὰ κυνηγῶ κ' ἐκεῖ.

Τὸ τσιφλίκι αὐτὸ πῆρε τ'
ὄνομά του Ἀγκούρια, ἀπὸ τὰ
μεγάλα δροσερά ποὺ ἔβγαζαν
οἱ λαχανόκηποι του. Ἀγκού-
ρια ἔναν πῆχυν!!....

Ἡ τοπογραφικὴ του θέ-
σι δίπλα στὴ θάλασσα τρα-
βοῦσε τὰ ὀρτυκία ὅπως ὁ μα-
γνήτης τὸ σίδηρο. Ἐκεῖ μέσα
κυνηγοῦσε ὅλος ὁ καλὸς καὶ

Εἶχα ἰδιαίτερη ἄδεια γιὰ τὸ Ἀγκούρια τσιφλίκι

άνώτερος κυνηγόκοσμος της Πόλης. Πρίγκιπες, ύπουργοί, άνώτεροι βαθμοῦχοι τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους. Δέν ἔλειπαν οὔτε οἱ πρέσβεις τῶν ξένων κρατῶν, οἱ πρόξενοι, οἱ διερμηνεῖς, οἱ ἀκόλουθοι, ἀκόμη καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν ξένων στόλων ποῦ περνοῦσαν ἀπὸ τὴν Πόλι.

Μὰ οὔτε καὶ αἱ Ἀρτέμιδες ἔλειπαν ἀπ' ἐκεῖ. Στὸ τοιφλίκι αὐτὸ οἱ ἀριστοκράτες κυνηγοῦσαν γαντοφορεμένοι. Πολλοὶ δὲ μὲ διπλὰ ὄπλα τῶν εἰκοσι. Ἐνθουοῦμαι ζωηρὰ τὴν καλωσύνην τῶν ἰδιοκτητῶν. Οἱ ἀδελφοὶ Νετζιμεδὶν καὶ Μουχμεδὶν βέηδες, τέκνα τοῦ φιλέλληνος Μαζχάρ πασᾶ, ἐφέροντο εὐγενικὰ πρὸς ὅλους ἐκείνους τοὺς μουσαφίρηδες τοῦ τοιφλικιοῦ.

Καὶ οἱ ξένοι διατηροῦσαν καλὰ τὸ πρωτόκολλο τοῦ τοιφλικιοῦ. Ὅλοι στὴν σειρὰ μὲ δεμένα τὰ σκυλιὰ περιέμεναν τοὺς βέηδες γιὰ νὰ τοὺς δώσουν τὸ σύνθημα νὰ ξεκινήσουν. Ὅλοι μαζὺ μὲ τὴν καλημέρα ἔλεγαν καὶ τὴν τυπικὴ εὐχὴ «*βολικά νὰ σᾶς ἔλθῃ, κύριοι συνάδελφοι*...»

Ἔτσι ἀρχίζαν νὰ κυνηγοῦν εἰς γραμμὴν, γιὰ νὰ σκορπισθοῦν σὲ λίγο μέσα στὶς φαλακρὲς ἐκτάσεις τοῦ τοιφλικιοῦ. Στὰ σύνορα καβαλάρηδες φύλακες, ἄρματωμένοι ὡσὰν ἀστακοὶ ἀπαγόρευαν τὴν εἰσόδον στοὺς κυνηγοὺς ποὺ δέν εἶχαν εἰδικὴ ἄδεια. Ὅμως μετὰ τὸ κυνήγι τῶν ξένων ποὺ βαστοῦσε ἕως τὶς ἑννέα τὸ πολὺ, οἱ φύλακες ἄφιναν τοὺς κυνηγοὺς τῶν γειτονικῶν χωριῶν νὰ κυνηγήσουν ἐλεύθερα μέσα στὸ τοιφλίκι. Αὐτοὶ πολλὲς φορὲς ἐγέμιζαν τὰ σακκιδία τῶν ἀπὸ τὰ δορυκία-φυγάδες ποὺ εὗρισκαν μέσα στὰ πυκνὰ χόρτα.

Ἀπὸ τίς ὥραις εἰκόνες ποὺ ἔβλεπα κάθε μέρα στὸ Ἀγκούρια τοιφλίκι, διατηρῶ ἀκόμη στὴ μνήμην μου τὴ σιλουέττα ἐνὸς Πρίγκηπος τῆς Αἰγύπτου. Κυνηγοῦσε μὲ τέσσερα καθαρόαιμα πόιντερ, μεγάλης ἀξίας ποὺ ἐφεριμάριζαν ὅλα μαζὺ.

Τὸν ἀκολουθοῦσαν πέντε ὑπηρετὰ κι' ἓνα γαῖδοῦρι. Ὁ πρῶτος ὑπηρετῆς κρατοῦσε τὰ δύο ὄπλα τοῦ κυρίου του. Τοῦ ἔδιδε τὸ γεμάτο κι' ἔπερνε τὸ ἄδαιο. Ὁ δεῦτερος ἐσήκωνε μικρὸ κοφίνι στὸ ὅποῖον ὁ τρίτος ἔρριπτε τὰ σκοτωμένα δορυκία. Ὁ τέταρτος ὀδηγοῦσε τὸ γαῖδοῦρι, φορτωμένο μὲ φυσέκια, νερὸ καὶ καλάθια. Ὁ πέμπτος ὑπηρετῆς κρατοῦσε τὸ σακκάκι τοῦ κυρίου του καὶ τοῦ ἔκαμνε συντροφιά.

Στὸν Γαρδᾶ κτυπούσαμε 25 ἕως 150 δορυκία τὴν ἡμέρα. Ὅμως κανεὶς δέν ἤμποροῦσε νὰ τὰ στείλῃ στὴν Πόλι, γιὰτὶ ἡ ἀπόστασις εἶναι μεγάλη καὶ ἡ συγκοινωνία ἄτακτη. Ἔτσι ἄθελα παραδίδαμε τὰ δορυκία στὸν μοναδικὸ ἔμπορο, τὸν Φώτη. Αὐτὸς μᾶς ἐπίστωνε στὰ βιβλία του μὲ ὅσα τοῦ δίναμε καὶ μᾶς ἔχρῳνε μὲ φρέσκα πουλιὰ ποὺ μᾶς ἐπέστρεφε τὴν ἡμέρα ποὺ φεύγαμε ἀπὸ τὸ χωριό, παίρνοντας ἀμοιβὴ ἓνα μικρὸ ποσὸ κατὰ κεφαλὴν.

Ὁ Φώτης εἶχε σύμβασι μὲ μεγάλα μαγαζιά στὴν Πόλι, ἀλλὰ καὶ ὑποχρῳοῖτο νὰ τὰ τροφοδοτῇ κάθε μέρα μὲ χίλια ἕως δύο χιλιάδες δορυκία! Νού-

μερα μιὰ φορὰ! ἀπίστευτα, ἀλλὰ ἀληθινὰ!..

Μέσα στὴ κυνηγετικὴ ἐκείνη πανδαισία δέν μᾶς ἔλειπαν τὰ φαιδρά καὶ τὰ θλιβερά ἐπεισόδια. Ἐνα πρῶτὸ καλοκάησε στὴ πόρτα μας Τοῦρκος χωροφύλακας μὲ ἑφ' ὄπλου λόγχην καὶ μ' ἐμπόδισε τὴν ἐξοδὸ γιὰ κυνήγι. Γιὰ ἓνα ἄρρωστο παιδάκι ἀπὸ σκαρλατίνια ὁ νομιάτρος εἶχε διατάξει νὰ κάμουν καραντίνια καὶ στὸ διπλανὸ δικό μας σπῆτι. Ἔτσι τρεῖς μέρες πῆγαινα κυνήγι σκαρφαλώνοντας σὲ μιὰ σκάλα ἀπὸ τὸ πίσω δωμάτιο τοῦ σπητιοῦ, χωρὶς νὰ μὲ καταλαβαίνει ὁ χωροφύλακας.

Ἄλλοτε πάλιν ποὺ γιορτάζαμε τὰ ἐννιάμερα τῆς Παναγίας, ποὺ συμπλῖτουν μὲ τὰ μεγάλα περάσματα δορυκίων, ἔφθασε στὸ χωριὸ ὁ κυρίαρχος Μητροπολίτης Τσατάλτζας. Μόλις μὲ εἰδοποίησε ὅτι θὰ μὲ ἐπισκεφθῇ, νάτος ὁ Πανιερώτατος μὲ τοὺς παπάδες, τοὺς δημογέροντας, τὸν δάσκαλο καὶ ἀπὸ πίσω ὅλα τὰ παιδιά τοῦ χωριοῦ.

Στὸ σκαλοκέφαλο ἡ μητέρα μου μὲ τὸ θυμιατὸ ἀκούσθηκε νὰ προσφωνῇ τὸν Δεσπότη. «*Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος...*» καὶ ὁ Δεσπότης ἀπάντησε «*Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς...*»

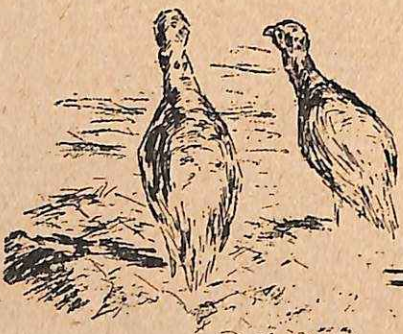
Ἐγὼ στὸ γειτονικὸ δωμάτιο βγάζοντας μὲ βία τὰ κυνηγετικά μου, ἐκτύπησα τὴν κρεμασμένη κανδύλα, τὴν ἀνέτρεψα καὶ εἶδα τὰ λάδια νὰ λεκιάζουν τὸ μοναδικὸ καλὸ μου κουστοῦμι, ποὺ εἶχε ἀκουμπισμένο στὸ ντιβάνι ἡ μητέρα μου, γιὰ νὰ τὸ φορέσω. Χάθηκα!... Ζημία μεγάλη ποὺ δέν διορθώνονταν στὸ χωριό. Τὸ κατάλαβε καὶ ὁ Δεσπότης καὶ λυπήθηκε πολὺ.

Ἐπειτα στὸ γλυκὸ μὲ τὸν καφέ, ἀκούσθηκε ἓνα τρομερὸ τριξίμο καὶ ἀμέσως ξεφωνητὰ καὶ πανδαιμόνιο. Ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ κόσμου εἶχε πέση ἡ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ καὶ συγχρόνως ὁ δίσκος ἀπὸ τὰ χέρια τῆς κουμπάρας μου.... Ὅλγια ξεγδάσματα στὰ πόδια τῶν παιδιῶν καὶ τίποτε ἄλλο!

Ὁ Δεσπότης ἔδειξε ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ τρομαγμένα μικρὰ βαπτιστικά μου, τὴν Θεοδούλη, τὴν Εὐδοξία καὶ τὴν Ἀβροκόμη. Ἐπεσπότησε στὴν προχειρὴ ἐπισκευὴ τῆς σκάλας καὶ ὕστερα γύρισε τὸ θέμα στὸ κυνήγι. Ἐκανε ἐμπορικὸς λογαριασμοὺς.

Πόσο δηλαδὴ μοῦ κόστιζε ἓνα φυσέκι καὶ πόσην ἀξίαν εἶχε ἓνα δορυκί. Ἔτσι εὗρισκε ὅτι ἔάν ἤθελα νὰ πάρω χρήματα ἀπὸ τὸν ἔμπορο, θὰ ἤμποροῦσα νὰ κάμω ὄχι ἓνα, ἀλλὰ πολλὰ κοστοῦμια. Ὑπελόγιζε πάντα μὲ μαθηματικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἀκρίβειαν, ὁ Πανιερώτατος. Τὸν τραβοῦσε περισσότερο τὸ ἐμπόριο ἀπὸ τὴν Θεολογία. Δι' αὐτὸ δέν ἄργησε νὰ αὐτοκαθαίρεθῇ καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἔμπορεύεται.

Καὶ ὡσὰν νὰ μὴ ἔφθανε ἡ ζημία ποὺ μᾶς ἔγινε ἐξ αἰτίας του, ἐπέγρασε φεύγοντας ἀπὸ τὸν Φώτη, ἐζήτησε τὸ μεριδολόγιον τῶν κυνηγῶν καὶ εἶδε ὅτι εἶχα νὰ πάρω 183 δορυκία. Αὐτὸ ἔφθανε! Ἐπῆρε τότε 60 δορυκία γιὰ λογαριασμὸ μου καὶ τὰ ἔστειλε στὸν Πατριάρχη γιὰ δῶρο ἀπὸ μέρους του!

Οἱ Πολιτισμένοι

Αἱ κυρώσεις καὶ τὰ διαβατικά

Ποιὸς θὰ τὸ ἐφαντάζετο, ὅτι αἱ διεθνεῖς κυρώσεις ἐναντίον τῆς Ἰταλίας διὰ τὴν ἀπρόκλητον κατὰ τῆς Ἀβρυσσινίας ἐπίθεσιν, θὰ ἀπέβαινον καὶ κυρώσεις, θανατικαὶ καταδίκαι, κατὰ τῶν ἀτυχῶν πτερωτῶν τοῦ οὐρανοῦ ποὺ θὰ εἶχον τὴν κακὴν μοῖραν νὰ διέλθουν ἐξ Ἰταλίας.

Διὰ διατάγματος τοῦ Ντιούτσε ἀπὸ 16 Ν)βρίου, αἶρεται πᾶς, παντὸς εἶδους περιορισμὸς εἰς τὸ κυνήγιον τῶν μεταναστευτικῶν πτηνῶν, ἀδιακρίτως μεγέθους καὶ εἶδους, καὶ ἡ θήρα τῶν ἐπιτρέπεται ἀπεριοριστῶς δι' ὀπλων, δικτύων, παγίδων καὶ οἰωνοθήποτε ἄλλων μέσων συλλήψεως καὶ καταστροφῆς μέχρι 31 Μαΐου.

Προστατευτικοὶ περιορισμοὶ παραμένουν μόνον διὰ τὰ ἐντόπια, τὰ ἐνδημικὰ θηράματα, τὰ ὅποια μόνον, οἱ Ἰταλοὶ κατὰ περίεργον ἀντίληψιν, χαρακτηρίζουν ὡς «*εὐγενῆ*».

Καὶ τὰ «*ἀγενῆ*»!—καρδερίνες, ἀηδονάκια, κοκκινιστῆδες, φλώρια, σπίνιοι, σουσουραδίτσες,—ὁλόκληρος ὁ χαριτωμένος αὐτὸς πτερωτὸς μικρόκοσμος, ποὺ γεμίζει μὲ κελαῖδισμούς καὶ μὲ χρώματα ὑπαιθρον καὶ δάση, καταδικάζεται εἰς ἀδιστακτον ἀφανισμόν διὰ παντὸς μέσου, ὡς ἔάν ἦτο Αἰθίοψ.

Οἱ ἀδχένες τῶν Ἰταλικῶν βουνῶν, αἱ παραλίας, θὰ ἀποκλεισθοῦν πάλιν ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον μὲ δίκτυα, ὅπου ἀθρόα θὰ στραγγαλίζονται, κατὰ μυριάδας, τὰ ἀθωότατα ὅσον καὶ πολύτιμα αὐτὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, θυσιαζόμενα εἰς τὸν βωμὸν τῶν κυρώσεων καὶ εἰς τὸ Ἰταλικὸν πείσμα.

Οὔτε ζευγαρώματα, οὔτε φωλιάσματα, κανεὶς οἶκτος οὔτε διὰ τοὺς μικροσκοπικοὺς νεοσσούς τῶν φωλιῶν τὴν ἀνοιξή. Μέχρι 31 Μαΐου!

Ἄλλοιμονον εἰς τὴν ἐποχὴν μας!

ΠΕΙΣΜΑ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Καὶ διὰ νὰ καταδειχθῇ ὅτι περὶ πείσματος ἀπλῶς πρόκειται, περὶ μέτρου ἐκδικητικοῦ καὶ μόνον,—διὰ νὰ μὴ πιστευθῇ ἀπὸ κανένα μας ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐξοικονομηθῇ διὰ τὴν ὑπὸ τὰς κυρώσεις Ἰταλίαν κάποια σημαντικὴ ποσότης τρο-

Τὸ βράδν στὸ τραπέζι ἡ κουμπάρα Παρασκευὴ ἔκαμε πρόχειρο λογαριασμὸ γιὰ τὴ ζημία ποὺ μοῦ ἔφερε ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Δεσπότη.

Τόσα γιὰ τὴν κανδύλα, τόσα γιὰ τὰ ροῦχα, τόσα γιὰ τὰ σπασμένα ποτήρια, τόσο γιὰ τὸ χηνάριο ποὺ μᾶς ἔκλεψαν οἱ γάτες ἀπὸ τὴν κουζίνα στὴν ἀνεμοζάλη τοῦ σπασίματος τῆς σκάλας, τόσα γιὰ τὴν ἐπιδόρθωσι τῆς σκάλας καὶ τόσα γιὰ τὰ 60 δορυκία. Τὰ ἔβγαλε ὁλόκληρη περιουσία.

Καὶ τότε ἀκούσθηκε ὁ κουμπάρος μου νὰ μουμουρίζῃ εἰρωνικά. Στ' ἀλήθεια «*Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος...*»

ΣΑΒΕΡΙΟΣ ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΑΔΗΣ

φίμων μὲ τὸν πρωτογόνου ἀγριότητος πόλεμον αὐτόν, ἀρκεῖ νὰ κάμωμεν ἓνα χονδρικὸν ὑπολογισμόν!

Ὑποθέσωμεν ὅτι 100 ἑκατομύρια πουλάκια θὰ σφαγιασθοῦν εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους.

Ὁ ἀριθμὸς—100,000,000!—εἶναι τρομακτικὸς ἀλλὰ δέν εἶναι ἀπίθανος, διότι καὶ μεγάλη λεωφόρος διὰ τὰς μεταναστεύσεις τῶν πτηνῶν εἶναι ἡ Ἰταλία καὶ μεγάλοι μαέστροι ἔχουν γίνῃ οἱ Ἰταλοὶ στὸ νὰ πιάνουν ἀθρόα μὲ δίκτυα καὶ λοιπὰ, τὰ ucellini καὶ τὰ ucelleti τους,—τὰ μικρόπουλα. Ἔστω λοιπὸν 100,000,000.

Ἐπὶ πληθυσμὸν 44,000,000 ἰταλῶν, ἔχομεν ἀναλογία δύο περίπου καρδερινῶν ἢ ἀηδονιῶν ἢ σπίνων τὸ ἔτος κατ' ἄτομον. Δηλαδὴ περὶ τὰ 20 δράμια κρέας—τὶ κρέας!—τὸ ἔτος κατ' ἄτομον.

Δέν πρόκειται ὅθεν νὰ τονωθῇ ὁ ἐπισιτισμὸς τῆς Ἰταλίας μὲ τὴν μηδαμινὴν αὐτὴν ἀπόδοσιν τῆς τρομακτικῆς εἰς ἀποτελέσματα καταστροφῆς τῶν πτερωτῶν.

Πρόκειται ἀπλούστατα, ἀπὸ πείσμα καὶ ἐκδικητικὸτητα κατὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, νὰ ἐξολοθρευθῇ ἓνας ἀθῶος ὅσον καὶ πολύτιμος στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ κόσμος.

Στὰ Ἑλληνικὰ βαλτοτόπια καὶ στὶς λίμνες τῆς Ἑλλάδος, μόλις περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν τους ἡ ἀγριόπαπες

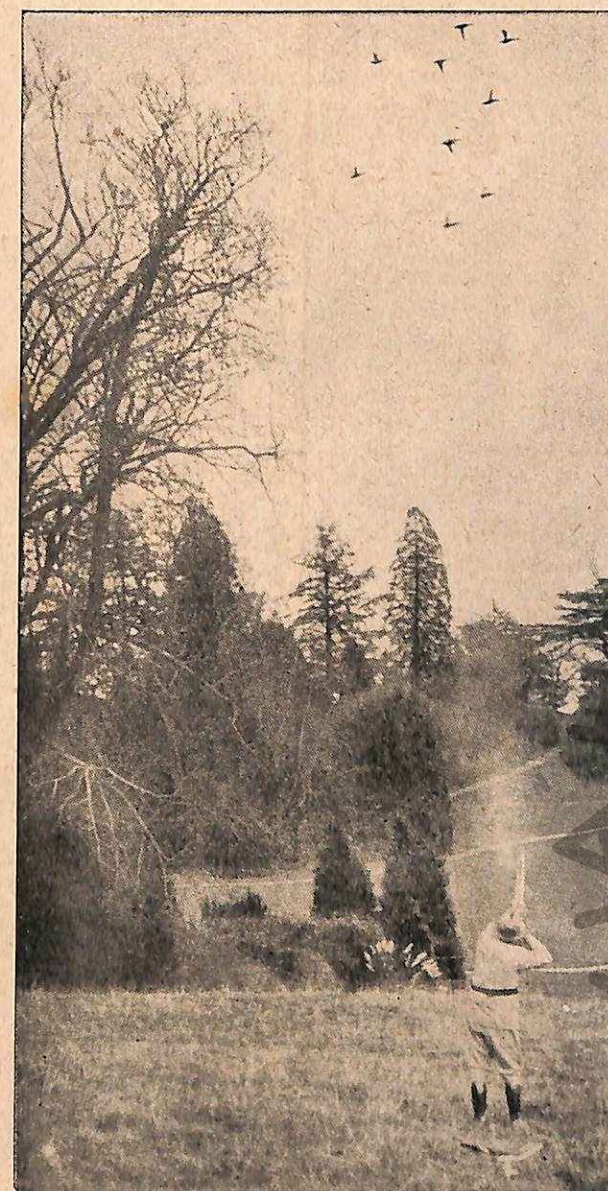

Τὸ θεαματικώτατο «κλείσιμο» στὶς λίμνες μας, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ἐσημείωσε καὶ φέτος ἐπιτυχίαν. Χιλιάδες μπάλιζες σκοτώθηκαν

Ξεκούρασμα στὰ ἔλατα τοῦ Παναχαΐου

"Ἀνὰ: Ἡ τρισαριτωμένη Ἀγγλὶς Μὶς Μπρέντα Σχί-φιλντ εἶναι καὶ διακεκριμένη Ἀρτεμὶς, κατέχουσα τὰ σκῆπτρα μεταξύ τῶν Ἀγγλίδων κυνηγῶν

Ὁ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐγκατεστημένος κ. Νικ. Μπισδάτος, σὲ γοητευτικὸ κυνήγι ἱφασιανῶν, εἰς τὰ θαυμάσια κτήματά του

Ὁ Χίτλερ μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθεῖ τὰ θηρευ-τικὰ ζητήματα τῆς χώρας του καὶ ἐνθουσιάζεται ν' ἀσχολῆται μὲ τὴν διατροφήν ἑνὸς ξαρκιαδιοῦ τοῦ ιδιωτικοῦ πάρκου του

γωνιάς, όπου δε βρίσκουμε παρά η καμιά τεμπέλα που βαρέθηκε τον ανήφορο για το βουνό η καμιά νεοαφικθείσα η και καμιά λαίμαργη, που την κράτησε η αφθονία του φαγιού νικώντας το αίσθημα της προφυλάξεως. Και τότε λέμε: «τίποτα πάλι, δεν πέσανε μεκατάσες».

Οι μεκατάσες όμως είναι αναρίθμητες πάντα στους κατάλληλους θρείνους λόγγους μας τον καιρόν αυτό. Άλλα χρειάζεται ιδιοσυγκρασία και ταλέντο πραγματικού κυνηγού, κατ'έξοχην κυνηγού, για να τις βρής και να τις χτυπήσης.

Χρειάζεται διείσδυση σε παλιούρια και βατουλιές όσο κι' αν ξεγδερνώνται χέρια και ρούχα, έτοι-

μότητα ματιού και άφτιού, δεξιοτεχνία στην μπηχτή τουφεκιά, επιμονή και υπομονή

Τότε, όσο δξυνούσεται κι' αν είναι, δεν καταφέρει να ξεφύγη η μεκατάσα, σε όποια πυκνούρα κι' αν έχει τρυπώση άσειστη, όσο κι' αν το σκάη λαθροία με τα πόδια στον πρώτο ύποπτο θόρυβο κι' όσο κι' αν μεταχειρίζεται όλες τις πονηριές που μπορεί να βάλη ο νούς, για να ξεφύγη.

Άλλα έπειδή όλα αυτά είναι πολύ δύσκολα, είναι εύκολώτερο για όλους μας «να... μην πέφτουν μεκατάσες».

Βασ. Δασκαλάκης

ΟΠΛΟΤΕΧΝΙΚΑ

ΜΕΤΡΗΤΗΣ ΡΙΦΘΕΝΤΩΝ ΦΥΣΙΓΓΙΩΝ

Το όργανον αυτό το όποιον κατεσκευάσθη υπό του όπλοποιού Gardin εν Χάβρη, αναγράφει αυτόματως τον αριθμόν των ριφθέντων φυσιγγίων υπό κυνηγετικού όπλου.

Το όργανον τούτο, ούδεμίαν συνέχειαν η σχέση έχει με τον μηχανισμόν του όπλου, η δε λειτουργία αυτού όφείλεται αποκλειστικώς και μόνον εις το εκ της βολής προκαλούμενον λάκτισμα του όπλου.

Ο μηχανισμός του μετρητού αυτού είναι λίαν άπλους και αποτελείται έξ ενός ζυγώματος φέροντος εις το άκρον αυτού προεξοχήν, ήτις θέτει εις κίνησιν διά του λακτίσματος, ενεργεία ενός όδοντωτού τροχού, το τροχίασμα ενός αριθμητού (Σχ. 1.)

Ούδεμία έτέρα κίνησις, ως μία ταχεία επώμισις, η ένα κτύπημα του όπλου, δεν είναι ικανά να μετακινήσουν τα τροχίασμα του μετρητού, και συνεπώς ούτος ν' αναγρίψη ψευδώς.

Η μικρά αυτή συσκευή, τοποθετείται επί άνοιγόμενης μικράς κοιλότητος εις το κάτω μέρος του κοντακιού. όπου το πέδιλον και εις ο σημείον τοποθετούνται συνήθως τα γνωστά έλατηριωτά μηχανήματα των αυτόματων άορτήρων.

Ο μετρητής ούτος δύναται ν' αναγράψη μέχρι του ποσού των 99,999 φυσιγγίων, αι δε ένδειξεις, φαίνονται δι' αριθμών εύρισκομένων επί των τροχιασμάτων, και στρεφομένων μετ' αυτών. Πλαίσιον δε καλυπτικόν επί του πεδίλου μās παρουσιάζει εύ-

χερώς τον αριθμόν των ριφθέντων φυσιγγίων. (Σχ. 2)

Μετά την συμπλήρωσιν δε του αριθμού αυτού, η και όποτεδήποτε θελήσωμεν, είναι δυνατόν ο μετρητής ούτος δι' άπλης άποσυνδέσεως του πεδίλου και στροφής των τροχιασμάτων του, να επαναφερθῇ εις το μηδέν.

Διά της τελειοποιήσεως αυτής είναι δυνατόν να γνωρίζωμεν είτε καθ' έκαστον κυνήγιον, είτε κατά

κυνηγετικήν περίοδον τον αριθμόν των φυσιγγίων τα όποια έρρίψαμεν.

Αυτή είναι η νέα εξαγγελιομένη εκ Δύσεως τελειοποίησις, ίδωμεν δε όποια η όποια άλλα έκπληξεις, εν καιρώ μās αναμένουν.

ΕΛΕΥΘ. Ε. ΣΥΝΟΛΙΝΟΣ

Χημικός

Πρόεδρος Κυνηγ. Συλλόγου Πατρών

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ ΜΑΣ

Η ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΘΗΡΕΥΤ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Του Αντ'γματάρχου κ. IBAN ΣΟΚΑΤΣΕΦ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Προτού έπιληφθώ των άνεπαρκειών και των προτερημάτων του Βουλγαρικού τριετούς σχεδίου θηρευτικής οικονομίας, θα αναφέρω σχετικά τινα επί των βασικών άρχων της συγχρόνου Κυνηγετικής Οικονομίας, διότι μόνον όταν γνωρίζωμεν το τι θέλομεν από μίαν τοιαύτην Οικονομίαν, δύναμεθα να κρίνωμεν, εάν αυτό το όποιον επιτελέσαμεν είναι όρθόν η έσφαλμένον.

Η σύγχρονος Κυνηγετική Οικονομία εκπροσωπεί την σημασίαν της Θήρας εν γένει ως ιδιαιτέρου κλάδου της Έθνικής Οικονομίας. Ποίαι δε είναι αι Οικονομικαι Άρχαι επί των όποιων βασίζεται η σύγχρονος Κυνηγετική Οικονομία;

Αυται είναι αι εξής:

I. Η θήρα μās παρέχει κρέας, δέρματα κ.λ.π. προϊόντα, τα όποια δεν πιστεύω να ύστεροϋν εκείνων τα όποια μās παρέχει η άλυσία, η συναφής προς την Οικονομίαν ταύτην.

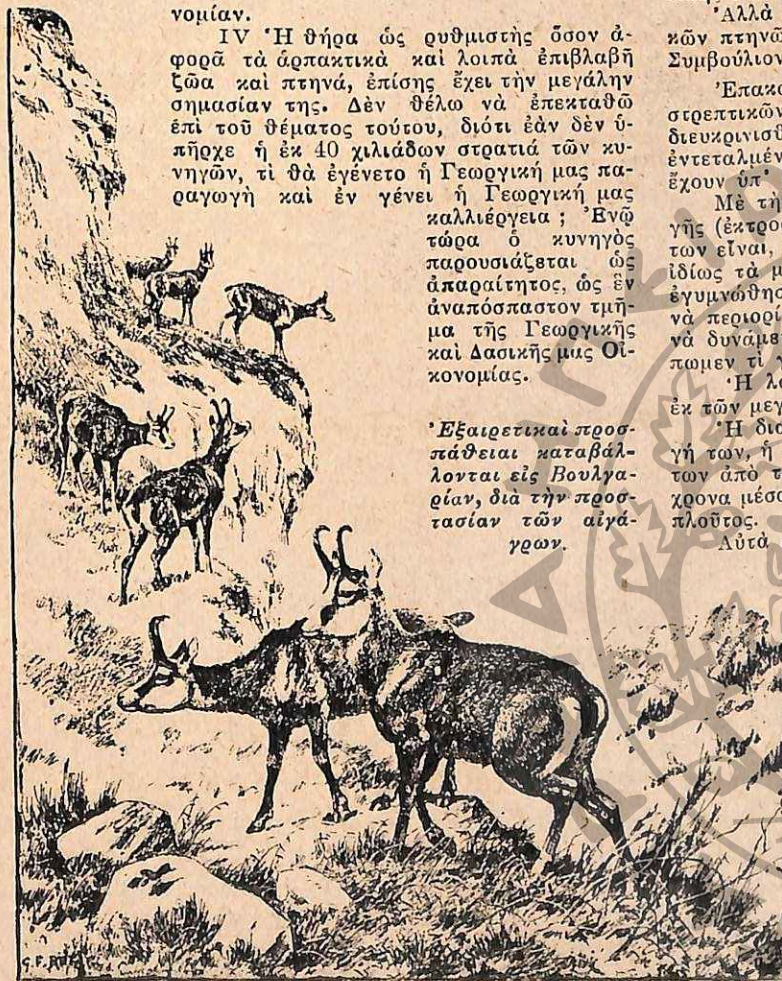
II. Έπακολουθεί η έπεξεργασία των άγριοδερμάτων, μία βιομηχανία η όποια από ήμέρας εις ήμέραν εν Βουλγαρία έχει προχωρήση άκριτά, διότι το μεγαλύτερον μέρος των άγριοδερμάτων δεν εξαγεται πλέον ως άνεπεξέργαστον προϊόν εις το έξωτερικόν, διά να τα έπεξεργασθούν εκεί και μās τα επιστρέφουν έπεξεργασμένα.

III. Τα όπλα, τα πυρομαχικά, το έμπόριον αυτών, επίσης αποτελούν ένα—σύν—εις την Έθνικήν μας Οικονομίαν.

IV. Η θήρα ως ρυθμιστής όσον άφορά τα άρπακτικά και λοιπά έπιβλαβή ζώα και πετηνά, επίσης έχει την μεγάλην σημασίαν της. Δεν θέλω να επεκταθώ επί του θέματος τούτου, διότι εάν δεν υπήρχε η εκ 40 χιλιάδων στρατιά των κυνηγών, τι θα έγένετο η Γεωργική μας παραγωγή και εν γένει η Γεωργική μας καλλιέργεια;

Ενώ τώρα ο κυνηγός παρουσιάζεται ως άπαραίτητος, ως εν άναπόσπαστον τμήμα της Γεωργικής και Δασικής μας Οικονομίας.

Εξαιρετικά προσπαθείαι καταβάλλονται εις Βουλγαρίαν, διά την προστασίαν των αιγάρων.

V. Όσον άφορά δε τον Κυνηγετικόν Τουρισμόν, ο όποιος όσημέραι αναπτύσσεται ως μία Έθνική Οικονομία, δεν έπεκτείνεται. Επίσης άποφεύγω ν' αναφέρω περί της θήρας ως υγιούς σπόρτ, το όποιον προετοιμάζει τον καλόν πολίτην διά της άνωτέρας άποστολής της, την όποιαν αυτή έχει, ως φρουρού της έλευθερίας της πατρίδος μας...

Επί τη βάσει των μελετών και της πείρας και εξ όσων γνωρίζωμεν από τους ειδικούς, τα μέτρα διά την προστασίαν και άναπαραγωγήν των θηραμάτων είναι σύγχρονον Κυνηγετικόν Οικονομίας είνε τα εξής:

1) Ο καθορισμός χρόνου θήρας δι' έκαστον θήραμα.

2) Καθορισμός όρισμένου αριθμού θηραμάτων άτίνα πρέπει να φονεύονται. Ο καθορισμός ούτος όρισμένον αριθμόν θηραμάτων προς θήραν έφηρμοσθή—αν και κατ' άλλον τρόπον,—εν Γερμανία και άλλαχού. Δεν πρέπει άνεξελέγκτως να φονεύωμεν περισσότερα από τα όρισθησόμενα, διότι εάν συμβῇ το έναντίον, θα πῇ ότι ήμει: τρώγομε από τα κεφάλαιά μας. Αυτό πρέπει να το έννοήσουν όλοι οι Βούλγαροι κυνηγοί.

Έκαστος κυνηγός όφείλει να γνωρίζη ότι ο καθορισμός των φονευόμενων θηραμάτων, θα είναι η ισρά Άρχη έκάστου κυνηγού εν Βουλγαρία. Άνευ της Άρχης ταύτης ήμεις δεν δύναμεθα να πραγματοποιήσωμεν Κυνηγετικήν Οικονομίαν. Ο καθορισμός ούτος πρέπει να αποτελή την βάσιν της Ιδικής μας Δημοκρατικής Κυνηγετικής Οικονομίας.

Αλλά παρουσιάζεται και το ζήτημα των άτοδημητικών πετρώων, διά το όποιον όμως άσχολείται το Διεθνές Συμβούλιον Θήρας.

Έπακολουθεί το ζήτημα των όφελίμων και καταστρεπτικών θηραμάτων, ζήτημα το όποιον πρέπει να διευκρινισθῇ σαφώς και να λυθῇ δικαίως. Καί άκριβώς οι έντεταλμένοι διά την Κυνηγ. Οικονομίαν όφείλουν να έχουν υπ' όψει των τα όφέλιμα και έπιβλαβή θηράματα.

Με την σειράν των έρχονται οι σταθμοί άναπαραγωγής (έκτροφεία) μόνιμα και προσωρινά. Ο ποσορισμός των είναι, ν' αντικαθιστούν τα φονευόμενα σωρηδόν και ιδίως τα μεγάλα θηράματα, από τα όποια τα βουνά μας έγυμνώθησαν: άκριβώς: δε διά τον λόγον τούτον πρέπει να περιορίσωμεν την άκτίνα έπιτηρήσεως της θήρας, διά να δύναμεθα ασφαλέστερον και καλλίτερον να έπιβλέπωμεν τι γίνεται εις έκαστην Κυνηγετικήν άκτίνα.

Η λαθροθηρία και η καταπολέμησις της μένουν εν εκ των μεγάλων μας προβλημάτων.

Η διατροφή των θηραμάτων, η τεχνητή άναπαραγωγή των, η σύλληψις των, η μεταφορά και η εγκατάστασις των από του ενός εις άλλο μέρος, αυτά είναι τα σύγχρονα μέσα διά των όποιων έξοικονομείται ο Κυνηγετικός πλούτος.

Αυτά είναι τα μέτρα τα όποια δύναται να εφαρμοσθούν εις την σύγχρονον νεοτεριστικήν Κυνηγετικήν Οικονομίαν συμφώνως των μέσων της δυναμικότητος, και τα όποια θα φέρουν εις τινα μὲν μέρος περισσότερα, άλλού δε όλιγότερα άποτελέσματα, διά την προστασίαν του Κυνηγετικού μας πλούτου.

Επί των βάσεων λοιπόν τούτων έγέ-νετο και το ιδικόν μας τριετές σχέδιον.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΤΡΙΕΤΟΥΣ ΣΧΕΔΙΟΥ

Η Έλαφος πρό παντός έσώθη από την εξαφάνισίν της. Η ήρεμος άναπαραγωγή της και η ύπαρξίς της εις τινας εκ των σπουδαίων γωνιών του τόπου μας, είναι ήδη εξασφαλισμένα. Καί άφού εξασφαλίσαμε τα όλίγα καταφύγια της το εν εις το άνατολικό μας βουνό, το έτερον

εις τὸν Αἰμόν (Στάρα Πλανίνα) «εἰς Μπούκοβετς» περιφέρειας «Έλεν» τὸ ἄλλο εἰς Βέξεν, τὸ τέταρτον εἰς τὸν «Μέσον Αἰμόν» (Σρέδνα - Γκορά) — τότε ἀσφαλῶς δυνάμεθα νὰ ὑπολογίζωμεν διὰ τὸ ὥραιο τοῦτο θήρμα σχεδὸν τὸ ζήτημά μας ἐλύθη.

Ὁ Αἰγῶρος ἐν Βουλγαρίᾳ μένει ζήτημα τελείως ἀνεξερεύνητον. Κατὰ τινὰς πληροφορίες, ὑπάρχουν τινὰ ἀσφαλῶς προφυλαγμένα ὑπὸ τῆς φύσεως μέρη, τὸ ἐν εἰς «Ρίλαν» μετὰ τὰ Βασιλικά καὶ λοιπὰ ἀναπαγωγικά πύργα, τὸ ἕτερον εἰς Πιρίν καὶ Ροδόπην μετὰ τοὺς ἀναπαγωγικούς σταθμούς «Παραγγάλιτσα» — «Τζενέβρα» κ.λ. φρονῶ δὲ ὅτι καὶ τὸ ζῶον τοῦτο ἐπίσης εὐρίσκεται εἰς σχετικῶς καλὰς συνθήκας.

Πλὴν ὅμως, εἰς τὸ μελλοντικὸν τριετές μας σχέδιον, τὸ ζῶον τοῦτο πρέπει ἰδιαίτερος νὰ τὸ προσέξωμε, διότι παρουσιάζει μίαν σπάνιν καὶ ὡς ἐκ τούτου διὰ τὴν τιμὴν τῶν ἀπογόνων μας καὶ διὰ τὴν τιμὴν τῆς Κυνηγετικῆς μας Ὁργανώσεως, πρέπει νὰ πράξωμε τὸ πᾶν διὰ νὰ τὸ προστατεύσωμε ἀπὸ τὴν παντελῆ καταστροφὴν του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Τέτραγα, — ἀγριοπετεινὸν — αἱ πληροφορίες αἱς πανταχόθεν ἔχομεν, εἶναι πλέον ἢ εὐχάριστοι. Ἡ Δορκὰς εἰς πολλὰ μέρη ἀπαντᾷ εἰς σεβαστὸν ἀριθμὸν.

Γνωρίζετε καὶ τὰς δοκιμὰς αἰτινὰς ἐγένοντο διὰ τὸν Φασιανὸν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ὅστις μᾶς ἔδωκε τὸ πρῶτον παράδειγμα, ὅτι ἡ ὥραία αὕτη ὄρνις, τὴν ὁποίαν παντοῦ εἰς Εὐρώπην σχεδὸν συναντῶμεν, δύναται

Ἡ Βουλγαρικὴ Ὁμοσπονδία συγκεντρώνει τὰ γουναρικά τῶν φονεομένων θηραμάτων παρὰ τῶν μελῶν της καὶ τὰ διαπραγματεύεται ἐπωφελέστερον διὰ τὰ μέλη της.

νὰ ἐγκλιματισθῇ καὶ εἰς τὸν τόπον μας; Γνωρίζετε ὅτι τῇ συνεργασίᾳ Του ἔχομε πλὴρῃ ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἀναπαγωγὴν τῶν Φασιανῶν παρὰ τὸ χωρίον «Στρέμα» περιφέρειας Τ. Παζαριτζίου, εἰς τὴν περιφέρειαν Βράτσης, εἰς Καϊτσίην, ὡς καὶ τὰς δοκιμὰς ὅπως ἰδρῶθῇ μέγας σταθμὸς ἀναπαγωγῆς Φασιανῶν;

Τοῦτο ἐπίσης ἀποτελεῖ ἕνα σὺν εἰς τὴν Κυνηγετικὴν μας Οἰκονομίαν, ἐπιτευχθὲν κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ μικρὰ λοιπὰ θηράματα, ταῦτα εἶναι σχεδὸν ἐξησφαλισμένα μετὰ τὸ σύστημα τῶν ἀναπαγωγικῶν μας σταθμῶν, — μέτρον πλήρως κατάλληλον διὰ τὴν ἀναπαγωγὴν τῶν θηραμάτων τούτων.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Σοκάτσεφ ἀσχολεῖται μετὰ τὴν πετροπέρδικα.

Καὶ ὡς παράδειγμα τῶν ὁσων ἀναφέρει, προβάλλει τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ὁ κ. Μουσσολίνι πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀπεφάσισε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν Ἰταλικὸν Λαὸν τὸν Κυνηγετικὸν Πλοῦτον καὶ διὰ τοῦτο ἔκρινε τὴν Ἰταλικὴν Φασιστικὴν Κυνηγετικὴν Ὁργάνωσιν, εἰς τὰς βάσεις τῆς ὁποίας κατὰ σύστασιν τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου Θήρας, εἰσῆχθησαν πολλοὶ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς Βουλγαρικῆς Κυνηγετικῆς Ὁργανώσεως.

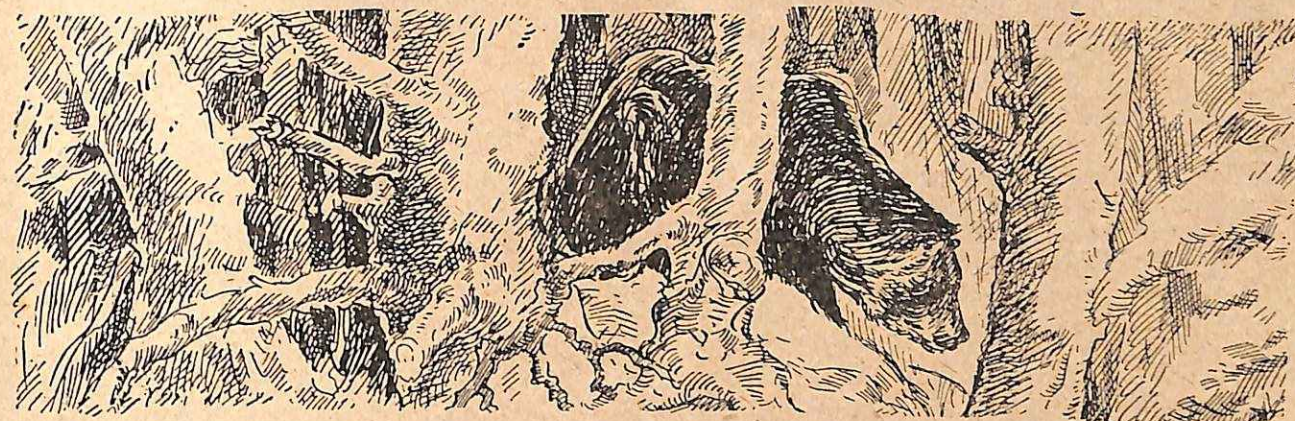
Εἰσῆχθησαν καὶ εἰς τὴν Ἰταλικὴν Κυνηγ. Νομοθεσίαν εἰσῆχθησαν πολλοὶ ἀρχαὶ ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας τοιαύτην. Τώρα οἱ Ἰταλοὶ ἀγοράζουν ἀπὸ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, — δσχάτως δὲ ἔκαμαν καὶ εἰς ἡμᾶς προτάσεις — θηράματα εἰς μέγαν ἀριθμὸν καὶ τὰ ὁποῖα θὰ ἐξαπολύσουν πρὸς ἐγκλιματισμὸν ἐν Ἰταλίᾳ. Μιὰ ἐταιρεία μετὰ μεγάλα

κεφάλαια ἀνέλαβε τὴν ἐργασίαν ταύτην. Εὐχομαι νὰ μὴ ἐλθῶμε καὶ ἡμεῖς μίαν ἡμέραν εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν.

Πῶς φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἡ πρότυπος Κυνηγ. μας Οἰκονομία. Ἡ πρότυπος Κυνηγετικὴ μας Οἰκονομία — κατὰ τὴν γνώμην μου — θὰ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ κάθε Κυνηγ. Σύλλογον, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκλεγῶσι Κυνηγετῆται περιφέρειαι ὅπου οἱ Κυνηγοὶ ἐκάστου Συλλόγου νὰ θηρεύουν. Νὰ χωρισθῇ ὅμως ἐν μέρος, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελῇ τὸ 1/4 ὅλης τῆς Κυνηγ. περιφέρειας ἐκάστου Συλλόγου, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ κηρυχθῇ ὡς ἀπηγορευμένη ζώνη, ὅπου θὰ καλλιεργηθῶσι τὰ θηράματα κατὰ τὴν νεωτέραν σύγχρονον μέθοδον καὶ μετὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἐφημερόσθησαν ἤδη ἐν Εὐρώπῃ.

Τὰ θηράματα ὅμως εἰς τὴν ζώνην αὐτὴν δὲν θὰ θηρεύωνται ἀλλὰ θὰ συλλαμβάνωνται κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὴν ἀνοιξίαν, διὰ νὰ ἀπολυθῶσι ἀργότερον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐρώτων τῶν εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Κυνηγετικῆς περιφέρειας τοῦ Συλλόγου, διδομένης συγχρόνως διαταγῆς, τὴν ποσὸν θηραμάτων θὰ θηρεύῃ ἕκαστος κυνηγός. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θέλομεν πολλαπλασιάσῃ τὰ θηράματα.

Εἰς Οἶκος ἀντιπροσωπεύων διεθνή ξένην Ἐταιρείαν, μετὰ κέντρον τὸ Λονδίνον, ἐξήγησε νὰ συμβληθῇ διὰ χρονικὸν διάστημα 15—20 ἐτῶν πρὸς ἐξαγωγήν ἐντεῦθεν ζωντανῶν θηραμάτων καὶ ἰδίως περδίκων. Ἡ Κυβέρνησις ἐξήγησε τὴν γνώμην τῆς Κυνηγετικῆς Ὁργανώσεως ἐπ'

ΣΤΙΣ ΕΡΗΜΙΕΣ ΤΗΣ ΑΛΑΣΚΑΣ ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΙΣ ΣΤΑΧΤΙΕΣ ΑΡΚΟΥΔΕΣ

ΤΟΥ ΧΕΛΜΙΚ ΛΑΡΣΕΝ

Ἡ ἀρκούδα, καὶ μάλιστα ἡ σταχτιά, ἔχει βγάλῃ ὄνομα πῶς εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ αἰμοχαρῆ καὶ τὰ πιὸ φοβερά ζῶα τοῦ δάσους.

Υπάρχουν γραμμένες σωρὸς ἀνατριχιαστικῆς ἱστορίας γιὰ χρυσοθήρες ἢ κυνηγούς, ποὺ δέχτηκαν ξαφνικὰ τὴν ἄγρια ἐπιθεσίαν της ἐδῶ στὶς ἐρημίες τῶν πολικῶν δασῶν καὶ ποὺ μόνο χάρις στὸ ἀδάμαστο ἡρωϊκὸ θάρρος τοὺς κατόρθωσαν νὰ γλυτώσουν. Καὶ σὲ κατὰ τέτοιες βέβαια ἱστορίες ὀφείλεται τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα ποὺ ἔχει δοθῇ στὴν ἀρκούδα αὐτὴ Ursus horribilis: ἄρκτος ἢ φοικαλέα!!

Ὅλα αὐτὰ εἶναι δίχως ἀμφιβολία ἐντελῶς ἀβάσιμα. Γράφονται σωρὸς σπερμολογήματα γιὰ τὴ ζωὴ στὶς ἀπέραντες ἐρημίες τῶν πολικῶν δασῶν καὶ ἐπίσης στὴν Ἀλάσκα. Πολλοὶ ἀμερικανοὶ γράφοντες, ἐνδιαφέρονται περισσότερο νὰ δόσουν ὅ,τι νομίζουν μεγαλοπρέπεια καὶ φανταχτεράδα, παρὰ πραγματικότητες.

καὶ λῆξιν τῆς θήρας τῶν διαφόρων θηραμάτων. Πλὴν ὅμως, ὁ πῖναξ οὗτος καθόλου δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς πραγματικὰς συνθήκας τῆς Οἰκονομίας ἐπὶ τῶν ὁποίων συνεστήθη ἡ ἰδική μας Κυνηγετικὴ Οἰκονομία.

Ὅποτε ἐν τῇ πραγματικότητι θὰ ἔπρεπε πρωτίστως νὰ ἐξετασθῇ τὸ σοβαρὸν αὐτὸ ζήτημα, ἔχοντας ὅ,τι ὅσιν οὐχὶ τὸν χρόνον θήρας ὅν ὀρίζει ὁ νόμος, ἀλλὰ τὰς κλιματολογικὰς συνθήκας καθ' ἃς τὸ θήρμα ἀναπαράγεται διαρκούντος τοῦ ἔτους, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀναπαγωγῆς του.

Ἰδοὺ διατὶ ὁ οἰκοκύριος Κυνηγός, ὅταν ὀρίξῃ τὸν χρόνον θήρας μετὰ σκοπὸν ὅπως μὴ θιγῇ τὸ κεφάλαιον ἀλλὰ μόνον ὁ τόκος, πρέπει νὰ ἔχῃ ὅ,τι ὅσιν του τὰ ἑξῆς:

Α! Τὰ νεορὰ θηράματα ἀκόμη δὲν δυνάμωσαν: Αὐτὰ ἀκόμη δὲν συνείθισαν εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπάρξεως καὶ δὲν ἔχουν ἀποκτήσῃ ἀκόμη τὴν ἀπαιτουμένην ἐνέργειαν, διὰ τοῦτο καὶ πολὺ εὐκόλως καὶ σωρὸν καταστρέφονται.

Β! Ἀπὸ ἀπόψεως Κυνηγ. Οἰκονομίας, τὰ θηράματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διεχέμασαν καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀναπαγωγῆς τῶν κατὰ τὴν ἀνοιξίαν εἶναι ἑτοιμα νὰ περικυλισθῶν τὴν νέαν γενεάν των, εἶνε ἰδιαίτερας ἀξίας καὶ συνεπὲς πρέπει νὰ καταβληθῶσι ἰδιαίτεροι φροντίδες διὰ τὴν προστασίαν των.

Γ! Διὰ τὸν πραγματικὸν κυνηγὸν ἢ σκόπευσις κατὰ

Ἀκόμη καὶ ὁ ἴδιος ὁ Τζᾶκ Λόντον, δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀπηλλαγμένος ἀπὸ μερικῆς αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὴς ὑπερβολῆς στὰ ἔργα του. Ἄν ἦταν νὰ πιστέψῃ κανεὶς ὅλες αὐτὲς τὶς φαντασώδεις ἀφηγήσεις, ἐδῶ στὴν Ἀλάσκα δὲ θὰ μπορούσαν νὰ ζήσουν παρὰ μόνον μυθικοὶ ἥρωες καὶ ἄνθρωποι ἀκαταδάμαστου σθένους.

Κάθε ἄλλο συμβαίνει. Οἱ ὄροι διαβιώσεως ἐδῶ εἶναι βέβαια σκληροὶ, πολὺ σκληροὶ, ἰδίως τὸ κλίμα. Ὡστόσο κοινοὶ θνητοὶ ζοῦν καὶ ἐδῶ ὅπως καὶ σ' ὅλον τὸν ἄλλο κόσμον. Καὶ ὑπάρχουν ἐδῶ χρυσοθήρες καὶ δοκανοκυνηγοὶ, ποὺ ἔχουν περᾶσῃ ὅλη τους τὴ ζωὴ μέσα στὰ πανέρημα γιγάντια δάση, δίχως καμιά φορὰ νὰ τοὺς τύχουν μετὰ τὶς ἀρκούδες δυσάρεστα.

Ὅσοι τὶς ξέρουν πραγματικὰ τὶς ἀρκούδες, ὅλοι ὅσοι ζήσανε κοντὰ τοὺς καὶ κάμανε κατὰ βάθος τὴ γνωριμίαν τους, συμφωνοῦν πῶς εἶναι εἰρηνικώτατα ζῶα, ἀφοσιωμένα στὶς ἰδιαίτερές τους ἀσχολίες χω-

τῶν νεορῶν θηραμάτων, δὲν ἐνέχει τὴν πραγματικὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν δοκιμάζει τις εἰς τὴν θήραν.

Δ! Αἱ μεγάλης διαρκείας ἀπαγορευτικαὶ προθεσμίαι πρὸς θήραν, δύνανται νὰ ἔχουν ὡς συνέπεια, τὴν μετὰ ταῦτα ἐντατικὴν θήραν κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα ὅταν ἐπιτραπῇ, ἐπομένως ἡ παράστασις αὐτὴ δὲν θὰ ἀποδώσῃ τὰ ἀπαιτούμενα ἀποτελέσματα καὶ

Ε! Αἱ προθεσμίαι (χρόνος) θήρας, πρέπει νὰ ἀνταποκρίνονται καὶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Οἰκονομίας, δηλαδή νὰ μὴ ἐπιτρέπεται ἡ θήρα κατὰ τὴν περίοδον καθ' ἣν ταῦτα ἐνδυνάμυνται εἰς μέρη ὅπου ἡ θήρα τῶν σχετικῶς εἶναι πολὺ εὐκόλος καὶ ἡ ὁμαδὸν καταστροφῆς των πιθανή.

— Ἐάν παραβάλωμεν τὸν πῖνακά μας τοῦτον τῆς θήρας πρὸς τὴν σημερινὴν προστασίαν αὐτῆς, θὰ ἴδωμεν ὅτι ὁ πῖναξ οὗτος ἀποτελεῖ ἀναχρονισμὸν καὶ ἰδίως ἡ θήρα τῶν ἐπιπλαθῶν ζῶων, ἥτις πρέπει νὰ παρατίνεται καθ' ὅλον τὸ ἔτος. — Οἱ σύγχρονοι περὶ θήρας Νόμοι ὀρίζουν ταῦτα καὶ ἀναθέτουν τὸν καθορισμὸν εἰς ἐιδικούς, οἱτινες ὀρίζουν τὸν χρόνον θήρας συμφώνως τῶν κλιματολογικῶν καὶ ἄλλων τινῶν συνθηκῶν.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

(Μετάφρ. κ. ΧΡ. ΠΛΟΥΤΣΗ)

ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΑ ΤΩΝ ΘΗΡΑΜΑΤΩΝ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Ι Καθορισμὸς τοῦ χρόνου θήρας τῶν θηραμάτων καὶ προστασία αὐτῶν.

Εἰς τὸν περὶ θήρας Βουλγαρικὸν νόμον ὑπάρχει χρόνος θήρας ἐπὶ ἰδιαίτερον πῖνακος καθορίζοντος τὴν ἐναρξίν

ρίς καμιά διάθεση να ανακατεφτούν στών άλλων τις υποθέσεις.

Μπορείς βέβαια να συναντήσεις ανθρώπους που να σου διηγηθούν πως τους έπετέθησαν αρκούδες έτσι, χωρίς αφορμή. Δεν μπορεί όμως κανείς να δέχεται ως βάσιμη την κάθε διήγηση. Χρειάζεται και αντικειμενικότης και αμεροληψία για να νάναι κανείς αξιοπιστευτός παρατηρητής.

Όσες φορές κι' αν μουτυχε να συζητήσω με τέτοιους αρκουδοπαθείς, είδα στο τέλος ότι είτε δεν είχαν ιδέα από τις αρκούδες και τα φυσικά τους, είτε φάλτσερναν στο ζήτημα αντιλήψεως. Τό συνήθιστο που συμβαίνει είναι ότι ο φόβος μιας επιθέσεως, μεταβάλλεται σε πραγματικότητα επιθέσεως.

Δεν ξέρουν ότι η αρκούδα είναι κοντόφθαλμη και δεν βλέπει καλά και δεν περιμένουν λίγο να τους αντιληφθῇ με τη μυρουδιά, τότε και θα φύγη χωρίς να τους ενοχλήση καθόλου. Νομίζουν ότι τους επιτίθεται και δημιουργούν με το φέρεμά τους την επίθεση.

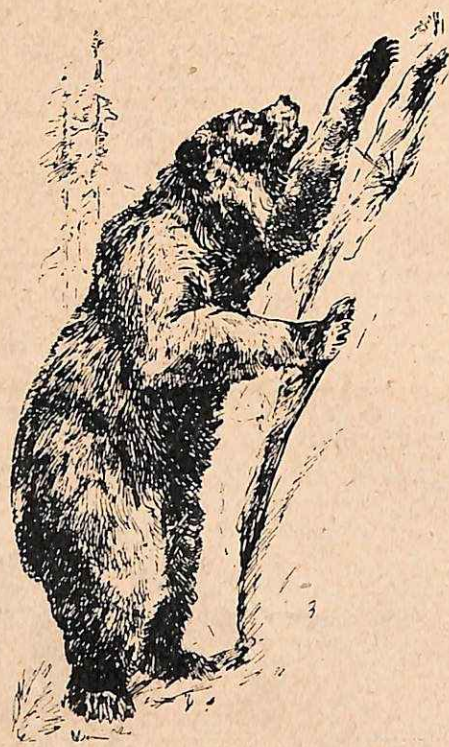
Φέτος το καλοκαίρι, λίγο καιρό μετά που ήρθαμε σε τουτο το άγνωστο λιμανάκι και τα απέραντα άπιαστα δάση με το σύντροφό μου τον Γκάουτε, αποφασισμένοι να μείνουμε ένα χρόνο, μουτυχε ένα χαριτωμένο μεταξύ άλλων περιστατικό με τις αρκούδες.

Είχαμε άπλωση το δίχτυ μας να στεγνώσει πάνω στη χλόη κι' ότι το είχα μαζέψει και το είχα ακουμπήσει σ' ένα δυο μεγάλες πέτρες να το καθαρίσω από τα φύκια. Όπου, καθώς σήκωσα τα μάτια μου, βλέπω μια μαύρη αρκούδα ναρχεται σειόντας και λυγίνοντας το ακρογιάλι ακρογιάλι.

Ήτανε φρυονερί, τα νερά τραβηγμένα, κι' η αρκούδα προχωρούσε κι' όλο μυριζόταν στη λασπερή άμμουδιά, κάποιο δρεκτικό βροίκοντας που και πού, γιατί είδα καθαρά τη μακρουλή, λεπτή γλώσσα της να αναγλύφεται μια δυο φορές. Μά κατά τα άλλα, μόνο για περίπατο προφανώς είχε βγῆ, περιδιάβαζε διασκεδάσεως χάριν.

Πότε, τότε έπαιζε και με τα μικρά κυματάκια που οβήγανε στο ακρογιάλι, άλλωνε παιγνιδιστά το ένα της προστινὸ πόδι και τα άγγιζε, όπως περίπου κάνουνε τα γατάκια, άγγίζοντας κανένα κουβάρι με το πόδι τους.

Σάν σίμωσε περισσότερο, κοντοστάθηκε και άρχισε να καλοκοιτάζει προς έμένα. Κατάλαβα πως της είχε κινηθῇ η περιέργεια τί είδους ζουλάκι πάλι ήταν εκείνο που έβλεπε προστά της. Τό αντίλαφο άερά κι που φυσούσε, φυσούσε προς το μέρος μου, το λοιπόν ούτε και με τη μυρουδιά μπορούσε να καταλάβει τί ήμουν. Στο τέλος άποράσισε να σιμώσει περισσότερο και προχώρησε ίσα μπάνω μου.

Σκαρφάλωνε στο δέντρο...

Δεν κοιτάξα να λάβω κανένα μέτρο. Ήξερα ότι και με κόντρα τόν άγέρα θα μ' έπερνε μυρουδιά όταν θα σίμωνε περισσότερο. Υπολογίζουν ότι η αρκούδα τόν παίρνει κανέναν μυρουδιά στα τέσσερα το λιγότερο μέτρα, άμα είναι κόντρα ο άγέρας.

Άλλα τόσο σιμά σε μένα δεν έφτασε. Θά άπεχα μια δεκαριά μέτρα όταν κοντοστάθηκε πάλι, σήκωσε τα ρουθούνια της κι' έψαξε τόν άγέρα. Κι' η μυρουδιά δεν της ήταν προφανώς διόλου καθισχυαστική, γιατί την ίδια στιγμή έκαμε άπότομη μεταβολή και τόβαλε στα πόδια σά δαίμονας κατά μήκος της παραλίας.

Σάστιζε κανείς να βλέπει το τεράστιο αυτό, χονδροκαμωμένο ζώο να φεύγει άστραπή με μεγάλες σαλιές, τόσο γοργά όσο ένα σκυλί που τρέχει μ' όλα τα δύνατά του. Πήρε ένα άνηφόρι, που έγω κι' ο Γκάουτε για να τό άνεβούμε μās έβγαίνε η πίστη ανάποδα. Κι' όμως αυτή ούτε λιγόστεψε καθόλου ταχύτητα. Τό άνέβηκε μονορούφι στα πεταχτά και χάθηκε μέσα στο λόγγο.

Ένα πρωινό, μερικές μέρες άργότερα, είχαμε βγῆ με το Γκάουτε να μαζέψουμε άγριοκέρασα, κάτι νοστιμώτατα όλο χυμό άγριοκέρασα, που βγαίνουν εκατομμύρια τριγύρω έδω, σε θαμνώδεις πυκνότητες άγριοκερασιές, ψηλές ίσαμ' ένα μπόι και περισσότερο.

Τριγυρίζοντας χωρίσαμε, ένας από δώ και άλλος από κεί. Μια στιγμή είχα σταθῇ μπροστά σε μια τέτοια κατάπικνη άγριοκερασιά, φορτωμένη όλόκληρη ώραιους κόκκινους καρπούς και ήταν τόσο ωραία, που στεκόμουν άποξεχασμένος και την θαύμαζα άντς να μαζεύω. Όπου νάσου κι' άκούω θόρυβο πίσω στα θάμνα. «Έρχεται, λέω ο Γκάουτε». Αρχίζω άμέσως να μαζεύω βιαστικά για να αναπληρώσω την καθυστέρησί μου. Άκούω το Γκάουτε να διευ-

θύνεται άποπίσω στην ίδια με μένα άγριοκερασιά, τόν άκούω ν' αρχίζει να μαζεύει κι' αυτός από την άλλη μεριά.

Μου κατεβαίνει η ιδέα να τόν τρομάξω, λέει λιγάκι, καθώς δε μ' έχει ως φαίνεται πάρη χομπάρι. Δίνω μια ξαφνικά με το χέρι μου και παραμερίζω τα κλαδιά, κι' άντς τόν Γκάουτε, βρισκoμαι μούρη με μούρη με μια τεράστια αρκούδισσα κεφάλι!

Ποιός άπ' τούς δυο μας τρόμαξε περισσότερο μά την αλήθεια δεν ξέρω να πώ. Η αρκούδα όπισθοχωρεί κατασαστισμένη, άδέξια, ίσως βέβαια έπειδή είναι λιγότερο συνηθισμένη από έμένα να στέκεται όρθη στα πσινά της. Σε μια στιγμή κάνει κλίσι επί δεξιά κι' όπου φύγη, φύγη. Σκαρφάλωνα άπάνω σ' ένα γέρικο κούτσουρο να ιδώ πού τραβάει, μά αυτή είναι τέτοιος μάστορας στο ξεγλιστέρημα μέσα στη λόχη, που δε βλέπω πουνθενά να σιεύεται

κλαδί. Όλα είναι ακίνητα και γαλήνια, όπως μισό λεπτό πριν.

Όπου το μάτι μου βλέπει το Γκάουτε κάτω στο ακρογιάλι. Τόν άθλιο! Σταμάτησε το μάζεμα χωρίς να μου πῆ είδησι, αφήνοντάς με έμένα να μαζεύω. Γελάει με την καρδιά του σάν τοῦ διηγούμαι το περιστατικό με την αρκούδα και το νιώθει σάν μια κάποια άναστήλωσι, της τιμής του, για το μικρό εκείνο άτύχημα, που τοῦ συνέβει και τοῦ ίδιου λίγο καιρό πριν.

Είναι έξέ άλλων τόσο χαρακτηριστικό το άτύχημα εκείνο για τόν τύπο τοῦ φλεγματικού συντρόφου μου τοῦ Γκάουτε, που είναι ζήτημα αν τέτοιο πράμα θα μπορούσε να συμβῇ σε άλλον.

Ήτανε τόν Ιούνιο, λίγο καιρό μετά που είχαμε ρθῇ, και οικοδομούσαμε με κορμούς δένδρων την καλύβα μας. Οί νωπές τροφές μās είχαν τελείωση και μιαν ήμέρα ο Γκάουτε τράβηξε αύγη, αύγη να κοιτάξει να χτυπήσει κανένα ζαχαδάκι.

Μια ώρα πιό έπειτα άκουσα μια τουφεκιά. Περισμένο τίποτα. Κόντευε να γίνη μεσημέρη όταν τέλος τόν βλέπω να γυρίξει ακρογιάλι, ακρογιάλι με μια αρκουδοπροβιά και δυο μπούτια στη ράχη του. Σάν να μη τόν βλέπω όμως να περπατά άλαφρός και λέπτερος όπως συνήθως.

Αναπατάει άνώμαλα κάπως το ένα του ποδάρι κι' όταν σιμόνει κοντά, ανακαλύπτω ότι η μία του καουτσουκένια μπότα έχει μια τεράστια τρύπα στην πίσω μεριά' όλόκληρη η φτέρνα της κάλτσας άπομέσα χάσκει.

—Τί έπαθε η μπότα σου; τόν ρωτώ σάν έφτασε. Παίρνει ένα ύφος σάν να τάχη μουσκεμένα λιγάκι.

—Α, μουτυχε κάτι. Μά είναι όμως ωραία προβιά έ; λέει ρίχνοντας άλλοῦ την κουβέντα και δείχνοντάς μου την αρκουδοπροβιά που κουβαλούσε.

Χωρίς άλλο είναι ωραία, γερό, χρονιαίκο ζώο η μπορεί και διχρονίτικο, μαύρο πίσσα και γαλιστερό-γαλιστερό. Και η τρίχα βαστάει καλά, καλά ακόμη, μ' όλο που είναι προχωρημένος Ιούνιος.

Όστόσο η παράξενη εκείνη τρύπα στην καουτσουκένια μπότα, μου κινάει περισσότερο το ενδιαφέρον. Όλόκληρο το πσινό τοῦ τακουνιού λείπει και είναι κομικώτατο. Άδύνατο να καταλάβω με το νου μου πως διάβολο μπόρεσε να γίνη μια τρύπα τέτοιας λογής.

Άλλά κι' ο Γκάουτε δε φαίνεται καθόλου σε διάθεσι να μου δόση εξήγησι. Σε λίγο όμως έχει φάει ψωμί, καφέ, έχει άνάψει και την πίπα του, και τούρκεται τέλος το κέφι:

—Τράβηξα νοτικά, σ' εκείνο κεικάτω το μεγάλο βουναλάκι κι' άρχισα να τό άνεβαίνω βόλτα, μὴν πετύχω κανένα κοπάδι ζαχαδάκια που ταιριάζει, και διαλέξω κανένα τρυφερό. Λίγο πιό ψηλά στην πλαγιά βρήκα μια καθαράδα πατημένη από αρκούδες. Ό τότες ήτανε γεμάτος από περσινά ψαροκόκαλα και ψαροκέφαλα, όλο σολωμούς,

Καθώς στεκόμουν και τα κοιτάξα τούτα, παίρνω χαμπάρι διό άρκούδες άπάνου εκεί σε κάτι δέντρα. Η μία δεν ήτανε παρά ένα βυζανιάρικο δυο τριών μηνών, η άλλη όμως ήτανε ένας άρκουδος χρονιαίρης, τόσο γεροκαμωμένος, που πήγαινε να μὴν είμαι σίγουρος αν είναι ένοῦς χρονού. Συλλογίστηκα

τότε πως καλός ήτανε κι' αυτός άντι ζαχαδάκι, γιατί όπως δεν έχει πέση ακόμη ψάρι να τρών, το κρέας τους δε μυρίζει καθόλου. Και η προβιά του ήτανε να τη λιμπίζεσαι.

—Είπα με το νου μου πως η μάνα δε θάτανε μακριά και λογάριασα πως με την τουφεκιά μου θάφτανε τρέχοντας να ιδῇ για τα μικρά της. Δεν είχα κανένα κέφι να τη χτυπήσω κι' αυτή, η προβιά της δε θάτανε παρά ένα παλιοτσούλι' έέρεις, αυτές μαδάνε τόρα σάν ψοφίμια. Κι' έπειτα ήτανε δα κι' κρέμα για το βυζανιάρικο, να μείνη όλομόναχο.

—Και δε μπορούσες να το πάρης να το φέρης

Στο τέλος έπεσε χάμω, με ματωμένο μουσοῦδι.

έδω; Θά ήτανε μια διασκεδάση να τόχουμε, τοῦ λέω. Κάνει κανέναν τοῦ κόσμου το γούστο με τα αρκουδάκια.

Ο Γκάουτε κοιτάζει την καταστρεμένη μπότα του σκεπτικός.

—Μπά. Ζουλάπια και πουλιά στο σπῆτι δεν τα θέλω. Άρκετά είδα. Στο τέλος δεν καταντάει σε άλλο παρά σε κακό τους. Είτε ψοφάνε με τόν ένα ή με τόν άλλο τρόπο, είτε καταλήγουν σε κανένα ζωολογικό κῆπο, που είναι το μεγαλύτερο Τουδο-βασανιστήριο που ξέρουν τα μάτια μου. Μπά! Άστα λέφτερα στο δάσος, έτσι που τάβαλε ο Θεός.

Πάνει την μπότα του, την τραβάει και τη βγάνει και βλέπω ότι κι' η κάλσα από μέσα έχει μια γερή σχισματιά. Το πόδι όμως δε φαίνεται ναχη πάθη τίποτα, φαίνεται άκέραιο. Να τόν ρωτήσω όστόσο μόνος μου δε βγαίνει τίποτε, πρέπει νάχω υπομονή νάρθῃ το πράμα από μοναχό του. Μόνο έτσι θάρθῃ. Φοράίνει με όλο του το τέμπο τις παντόφλες του, σκαλίζει λιγάκι την πίπα του κι' ύστερα νάτονε και ξαναρχίζει:

—Τό λοιπόν, αποφάσισα να σκαλώσω άπάνω σε κανένα δέντρο άμα θάφτανε η μάνα και διάλεξα ένα μεγάλο Χέροκ. Είχε μια χοντρή κλάρα ψηλά λιγάκι κι' ήτανε καλή να κάτση κανείς εκεί. Μά έέρεις είναι λιγάκι ζορικο να σκαρφάλωσης σέροντας και το τουφέκι μαζί. Το λοιπόν αποφάσισα να το παρα-

τήσω κάτω κι' αντίς αυτό βρήκα ένα χοντρομάτσου-κο από σπασμένη κλάρα, ένα γερό δαυλι, να δεχτώ την αρκούδα αν έκανε να μου σκαρφλώση απάνω. Τόδεσα μ' ένα λουρι στη ζώνη μου.

—Με το τέμπο σου βλέπω τ'άκανες όλα, τον πειράζω εγώ. Και τα αρκουδοπούλα τί κάνανε, σε περιμένανε όλη την ώρα ;

—Καλήτερα να λογαριάσεις τί θα κάμης από πρίν, παρά να λογαριάσεις έπειτα τί δεν έκανες, αποκρίνεται ο Γκάουτε. Το βυζανιάρικο δοκίμασε μιὰ να ξεγλυστρίση στα κάτω, μιὰ το φίλεισα μιὰ στον πι-σινό με την κάρνα του τουφεκιού και λοιπόν δεν άρ-γησε να ξαναπήρη τον άνηφορο στο δέντρο. Λοιπόν ναί, τράβηξα μιὰ του άλλου κι' έπεσε κάτω κόκκαλο. Στη στιγμή άκουσα τριζοβόλημα πέρα στα κλαδιά. 'Η μάνα έφτανε κιόλας τρέχοντας.

Άκουμπησα το τουφέκι μου σ' ένα λατσούδι κι' έβαλα μπρός το σκαρφάλωμα απάνω στο Χέμλοκ. Έλεγα πώς έκανα όσο σβέλτα χρειαζόταν, μι φαί-νεται ότι άργοπόρησα λιγάκι. Γιατί σαν είχα φτάση σ' εκείνη την κλάρα που ήθελα να κάτσω, ή μάνα ήταν κιόλας στο κοντό από πίσω μου και με άδραξε από το ποδάρι.

—Κατάλαβα πώς δάγκωνε και τράβηξα το πόδι απότομα, μι μη θαρρείς πώς δεν έμεινε ή μοή μπό-τα στα δόντια της, πανάθεμά τηνε. Κι' ήτανε κι' οί καινούργιες μου, που άγόρασα σαν κινήσαμε για δώ. Μ' έπιασε το λοιπόν και μένα μιὰ φούρκα, μι τί φούρκα. Τραβώ το κοντόξυλο και σου της φρεστά-ρω μιὰ στο μουσουδι, που της ήρθε ο ούρανός σφον-τύλι. Ξέρεις, τρέμουν για το μουσουδι τους μην πά-θη τίποτα, σαν το σκύλο κι' αυτές.

Ανατίναξε το κεφάλι της και κατηφόρησε λίγο πιό κάτω.

Σε λίγο όμως της πέρασε φαίνεται ο πόνος και νά σου την γι' απάνω πάλι. Μι έμένα μ' είχε πιά-σει τέτοια φούρκα σαν θυμόμουνα τις καινούργιες μου μπότες, που νάχα κοντά το τουφέκι, τη σκότονα. Της κατάφερα με όλη μου τη φόρα το χονδρομά-τσουκο στο μουσουδι της, δυό, τρεις φορές, και κάθε φορά κατηφόριζε πάλι πιό κάτω. Στο τέλος είδε κι' απόειδε πώς δεν τὰ βγάνει πέρα. Κι' ήτανε και γινομένο παζάρι το μουσουδι της.

Κατέβηκε λοιπόν όλοτελα κάτω, σίμωσε πέρα στο χροινιάρη που κειτόταν κόκκαλο, τότε μυρίστη από δώ, τότε μυρίστη από κεί, γύριζε γύρα του και χουχούνιζε, απαράλλαχτα σαν νάκλαιγε. Μουρ-θε λιγάκι λύπηση κι' έμένα με δαύτη κειδά, μι ξε-ρεις, σε μιὰ δυό μέρες τ'άχουνε ξεχασμένα όλα. 'Υ-στερα λέει κάτι στο βυζανιάρικο που καθόταν άσει-στο απάνου στο δένδρο του κι' αυτό κουτροβαλίζει στη στιγμή κάτω και του δίνουν κι' οί δυό για το πυκνό.

—Απόκτησες μιὰ γούνα πρώτης, του λέω εγώ για να τον παρηγορήσω για τη μπότα του.

—Αυτό έλεπε, να μην είναι και πρώτης ! απο-κρίνεται ο Γκάουτε. Έφτά δολλάρια στογγυλά θα σκάσω, για να πάρω ένα άλλο ζευγάρι μπότες, Χμ.

(Από τα Νορβηγικά)

B. Δ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Αθήνα-Δεκέμβρης του 1935

«Αγαπημένη μου ξαδερφούλα,

Πήρα χτες το γραμματάκι σου, που κοντά σ' άλ-λα, με ρωτάς και για τα φρετινά κυνήγια μας.

Έδω που τὰ λέμε μεταξύ μας, ξέρεις πολύ καλά, ότι θα τρελλαινόμουνα για το κυνήγι, αν άρχιζε το σκασμένο τουλάχιστον από τις 10 το πρωί...

Αυτό όμως το ξύπνημα απ' τις τρεις τη νύχτα, (και μάλιστα τώρα το χειμώνα, που με μεγάλη δυ-σκολία βγάζω τη μύτη μου από τὰ σκεπιάσματά μου, περασμένες έννέα το πρωί), με άναστατώνει κυριο-

—Χριστούλη μου ! Ρίξε
Βροχή με τὰ κανάτια...

«Σκίτσος κ. Β. Βλασίδη»

λεχτικά . Θα ήθελα, Λελάκι μου, να σου ομολογή-σω ότι μισώ το χειμωνιάτικο κυνήγι, μι πώς να το κάνω, που μόλις δώ καμμιά μπεκάτσα σιὰ χέρια μου, (σπάνιο έννοείται πράγμα) άναστατώνομαι, φουντώνω, ξεφωνίζω σαν χαρούμενη σκυλίτσα και χοροπηδάω σαν νειογέννητο κατσικίκι ; ...

Θυμάσαι τις τελευταίες βροχές, που τις άκολου-θησαν τὰ τσουχιερά βορειάδια; Παρασκευή βρά-δυ, βλέπω τον άντρα μου ναρίς-ναρίς, (παράδοξο κάπως κι' αυτό), με τον ξάδερφό του, νάρχουνται φορτωμένοι πακέττα και γελαστοί-γελαστοί . Με ζώσαν ξέρεις, άμέσως τὰ φίδα!...

—Τι καλά μ'ας φέρατε, παιδιό!...

—Μπαρουτόσκαγα, ξαδερφούλά μου, κι' ετοιμά-

σου... Στις 4 το πρωί, φεύγουμε για τον Έλι-κώνα!...

Δε θα σου κρύψω, Λελάκι μου, την άμαρτία μου... Την ώρα πουάκανα την προσευχή μου, πριν κουκουλωθώ, ψιθύρισα : «Χριστούλη μου, ρίξε απόψε βροχή με τὰ κανάτια για να μην πάμε...»

Δε βαρύνεσαι!... είμαστε άμαρτωλές, φαίνεται, ή γυναίκες, αγαπητή μου, και δε μ'ας άκούει ο Χρι-στός...

Γιατί μόλις χτύπησε στις τρεις το ξυπνητήρι και ρώτησα τον άντρα μου, τι καιρό κάνει έξω, μου φώναξε :

—Σήκω γρήγορα, ξαστεριά... χαρά Θεού!...

Μέσα στ' αυτοκίνητο είχα πειά συνέρδει, κι' άρ-χισα να πειράζω κι' εγώ με τη σειρά μου, τους δυό διαβόλους που μείχαν κυριολεκτικώς ξετινάξει επί μιάμιση ώρα στην κοροϊδία, όσο δηλαδή κράτησε το ξεπάγιασμά μου...

Τους έλεγα «άκαπνους», «ψωνιτζήδες της άγο-ράς και των βλάχων», «καρτεριτζήδες»,...κι' όσα φανταστής άκόμα... Τόσο που ο κακομοίρης ο σω-φέρ, μπουμπουλωμένος ίσα με τ' αυτιά με το χον-τρο ταμπάρο του, άκούγοντας τὰ γέλια μας και τὰ ξεφωνητά μας, κούναγε κάπου—κάπου το κεφάλι του, λέγοντας ασφαλώς από μέσα του : «που στο διάβολο το βρίσκουν νύχτα—νύχτα, και μ' αυτό το ψόφο, το κέφι...»

Ας είναι, μ' αυτά, φθάσαμε κατά τὰ χαράμματα στη Παληοπαναγιά, κι' άράξαμε στο μύλο του Λε-βέτα. Λησμόνησα να σου πώ, ότι μαζί μας ήρθε κι' άλλη μιὰ παρέα—μ' άλλο βέβαια αυτοκίνητο—δυό άντρούγνα φιλικά μας.

Με σύντροφο πειά το Βαγγέλη, συγγενή τ' άν-τρός μου και φημισμένο κυνηγό, που μι. περίμενε ειδοποιημένος με τηλεγράφημα, ξεκινήσαμε για το πανέμορφο έλατοντυμένο βουνό, γαιδουροκαβαλ-λαρία «ι τρεις κυρίες, μ' ένα βλαχάκο μπροστά για οδηγό. Οί άντρες άνοιχτήκαν δεξιά—ξερβά με τὰ σκυλιά, κι' άρχινησαν το ψάξιμο... Τόπο συναντή-σεως ώρίσαμε το «Κρυό Πηγάδι», τρεις ώρες μα-κρυνά από το χωριό, και στην κορφή του Έλικώνα !...

Δεν είχαμε κάνει, Λελάκι μου, τριακόσια βήμα-τα στο μονοπάτι, κι' άκούμε τη πρώτη ντουφεκιά!...

Σαν τρελλές πηδήσαμε κάτω από τὰ γαιδουρά-κια, με κίνδυνο να τσακιστούμε, ξεφωνίζοντας κι' ή τρεις μας σαν «κάργιες»...

—Έεεεε... έλάτε από δωώώώ... τί χτυπήσα-τε... θάααα...βρέεεε...Και τους κουνάγαμε χέρια και πόδια ..., ρίχναμε πέτρες στο άπειρο..., σαν παλαβές..., ως που μ'ας πήρανε χαμπάρι κι' άρχι-νησαν και τρέχαν προς το μέρος μας...

Σαν μ'ας φτάσανε λαχανιασμένοι και τρομαγμέ-νοι, μ'ας πηξάν τις φωνές :

—Τι πάθατε μωρὲ παιδιά ;... Λύκοι... τί τρέχει ;...

Σωστές μαινάδες, χυθήκαμε απάνω τους και τους ψάχναμε χωρίς ν' απαντάμε στις έρωτήσεις τους, ως που μέσα από το ντορβά του Λεβέτα, τρα-βήξαμε ένα λάγαρο... Παναγία βόηθα !!!... Ά-χνιζε άκόμη ο κακομοιρούλης, κι' από τὰ ρουθούνια του έσταζε αίμα... Στρωθήκαμε κι' οί τρεις χάμου, και τον πασπατεύαμε δώθε—κειθε, ενώ γύρω μας τὰ σκυλιά γαύγισαν σαν λυσσασμένα βλέποντας στα χέρια μας το λαγό...

Είδανε και πάθανε οί άντρες ως που να κατα-λάβουν ότι οί ύστερισμοί μας δεν είχαν άλλο αίτιο, παρά τη φοβερή λαχτόρα μας ν' αντικρύσουμε το πρώτο θήραμα...

Κρατήσαμ' άμανάτι το λαγό και τους ύποσχεθή-καμε ότι δε θα ξαναφωνάσουμε, άμ' άκούσουμε άλλη ντουφεκιά, μέχρι το μεσημέρι που θα σμίγαμε.

Τί να σου πώ όμως, Λέλα μου ! Στην κάθε ντουφεκιά π' άκούγαμε, σαν αυτόματα κι' ή τρεις μας, πηδάγαμε πάνω στα ξφα μας, ξεφωνίζαμε, και ξεθυμέναμε στο λαγό που κράταγε ο βλαχάκος,.... τραβώντας άλλη τ' αυτιά του, άλλη την ουρά του, κι' άλλη μαδώντας δυό-τρεις τριχίτσες από το τομά-ρι του... Τέτοια κυνηγετική λύσσα είχαμε ! ! ...

Κατά το μεσημέρι πειά που σμίξαμε στο «Κρυό Πηγάδι», και πήραμε στη κατοχή μας τὰ κυνηγε-τικά λάφυρα, τρεις λαγούς, τέσσερις πέροδικες, δυό φάσσες, δυό μπεκάτσες και καμμιά δεκαριά ταιχλο-κότσουφα... βγάλαμε το άχτι μας στις φωνές και στα γέλοια, και ξεπλωμένοι όλοι κάτω από τ' άθάνατα

Ο μοναδικός κότσουφας της κάθε Κυριακής

έλατα με το γάργαρο νεράκι δίπλα μας, χυθήκαμε σαν πεινασμένα θεριά στα φαγά πουάχαμε μαζί μας, τόσο, που κινδυνέψανε κι' ή... κοραβάνες άκόμα...

Γυρίζοντας άργά τη νύχτα σπίτι μας ένθουσια-σμένοι, με την αναλογία μας από το πλούσιο κυνή-γι μας, με ρώτησε γαυριώντας ο άντρας μου, την ώρα που κρέμαγα τὰ κυνήγια στο παράθυρο :

—Είσαι ευχαριστημένη από τη σημερινή μας έκδρομή ;

—Δόξα τῷ Θεῷ, αγαπητέ μου, που κρέμασα στο ταιγγέλι μας, κ'απ' πάρα πάνω από το μοναδικό σου «κότσουφα»... της κάθε Κυριακής...

Κι' τώρα, αγαπημένη μου ξαδερφούλα, περιμέ-νω και τὰ δικά σου νέα από την ωραία Βέροια (κυ-ρίως τὰ κυνηγετικά), για να τὰ στείλω στο Περιοδι-κό μας να τὰ μάθουν κι' ή άλλες φίλες μας.

Με πολλά πολλά φιλιά
ΦΩΦΩ ΑΔ. ΠΕΤΡΟΥΛΙΑ

Μας έχετε στείλει
την συνδρομήν σας ;

ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΗ

Όταν, πηγαίνοντας για τα «Πέρατα», αντικρύζουμε την καπνισμένη κρυψώνα του «προκεχωρημένου» κάβου της «Καλογρηάς», μια σιωπή γίνεται, και στα μάτια όλων μας ξεκαθαρίζει το φάντασμα του «ξυλιασμένου κυνηγού».

Να πώς συνέβη το περιστατικό.

Ήτανε παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Τα νερά είχανε πήξει και το βράδυ εκείνο μια κρουσταλλένια αστροφεγγιά διαδέχτηκε τα μολυβένια σύννεφα και τη κακοκαιρία. Πουλιά λογιών-λογιών. Μουδιασμένα και κοπαδιαστά, περνούσανε σειρές ατέλειωτες, τραβώντας κατά το Νοτιά.

Ήταν ακουμπισμένος στο βράχο με το βλέμμα προς τη θάλασσα

Οι καφενέδες του χωριού, θές από τη μέρα τη γιορταστική, θές από τη παγωνιά, ήτανε πλημμυρισμένοι από κόσμο. Όλοι παίζανε και κάρτιζαν.

Καθισμένοι σε μια γωνιά του καφενέ, όλη η παρέα σαν πάντα, κουβεντιάζαμε, πειράζοντας ο ένας τον άλλον για τα κυνήγια και για τα πουλιά. Μας έλειπε μονάχα ο Παναγής.

Ο Παναγής ήτανε φίλος μας καλός, συμπαθητικός, φτωχούλης, λιγομίλητος και «σίγουρη τουφεκιά».

Από μέρες, ένας άψυς πυρετός τον πάλευε στο γατίκι του. Όλοι ξέραμε τη θέση του, κι' απ' όλους μας πέρναγε η υποψία, πώς τις μέρες της αρωστικής του, μπορεί να ήτανε και νυστικός. Όλοι

μπορούσαμε το κατά δύναμη να βοηθήσουμε σε τούτη τη περίπτωση, μα κανένας δεν τολμούσε να στείλει τίποτα στο σπήτι του, γιατί τόν ξέραμε. Πέθαινε από τη πείνα, δέ ζητούσε όμως ποτέ τίποτα.

Αποφασίσαμε τότες όλοι, να πάη ένας στο σπήτι του να ιδή. Να τόν ιδή τι γίνεται και με κάθε τρόπο να του αφήσει τίποτα λεφτά.

Ο κληρός έπεσε σε μένα. Με καμμιά διακοσαριά δραχμές στη τσέπη, από πρόχειρο ρεφενέ που κάναμε μεταξύ μας, τράβηξα κατά το σπήτι.

Εκείνος έλειπε. Πήρε, λέει, το τουφέκι του και έφυγε. Λίγη ώρα πιδ μπροστά και θά τόν πρόφταινα». Εκεί μέσα ήταν κρύα και σκοτεινά. Κάτω στο πάτωμα, δίπλα στο γιατάκι του, ήτανε ένα πιάτο με λίγο γασούρι. Και ένα κομμάτι ψωμί.

Είπα πώς του χρωστούσα κάτι λεφτά και ήρθα να του τα δώσω. Τα άφησα και έφυγα.

Πήγα στον καφενέ. Οι άλλοι σιγόπιναν. Τους είπα τα καθέκαστα. Όλοι σωπαίνανε. Ύστερα τὸ ρέξαμε στο πιτό. Και πιδ ύστερα άρχισαμε και μεις τὸ παίγνιδι. Πίναμε και παίζαμε.

Όπως πάντα, έτσι και φέτος εδήλωσα συνέταιρο στο παίγνιδι τὸν Παναγή. Κείνος δὲν ήξαιρε χαρτιά. Σάν και σήμερα, κάθε χρόνο, καθότανε πάντα δίπλα μου, αμίλητος, και έβλεπε. Πίναμε, κι' εγὼ έπαιζα. Φρόντιζα πάντοτε νά τὸν βγάξω κερδισμένο. Τὴν αὐγή, σάν σκολνούσαμε, τούδινα τὸ ἀνάλογό του. Τὸ δεχότανε πάντα με πολὺ χαρά. Τὸ φαινότανε πολὺ περίεργο νά κάθεται και νά πέρνει λεφτά. Νά πίνη και νά πληρώνεται.

Κείνη τὴ νύχτα όμως έλειπε.

Μας πήρε ἡ αὐγή. Μεθύσαμε ἀπὸ τὴ ζαλάδα και τὸ πιτό. Στο τέλος χαθήκανε καμμιά διακοσαριά δραχμές. Συμφωνήσαμε ὅλοι μας νά τις δώσουμε στὸν Παναγή. Θά τοῦδινα «τ' ἀνάλογό του»...

Ο ήλιος δάταν κανα μπόι άψηλωμένος. Οι μνηρωδιές και ἡ ξεστή άχνα τοῦ μαγαζιού, χτυπούσανε στα τζάμια, και έλυνον σε άρογκίνητα αὐλάκια. Όλοι ετοιμαζόμαστε νά φύγουμε.

Πάνω σε τούτη τὴν ὥρα, ένας άγορφυλάκας άνοίγει τὴ πόρτα και τραβά ὀλοῖσια στο Σταθμάρχη. Τὸ μίλησε, και κείνος τὸν ρώτησε βιαστικά.

—Τὸν σκοτώσανε;

Ο Παναγής. Τι; Στὸν κάβο τῆς «Καλογρηάς»... Έκρυθήκαμε ὅλοι κατὰ κεῖ. Τὸ κεφάλι μου βούιξε. Με φούσκωνε θυμός. Ἡ καρδιά κλωτσούσε. Τρέχαμε...

Φτάσαμε ἀπὸ τοὺς πρώτους στὸν κάβο τῆς «Καλογρηάς». Εκεί ήταν εκείνος. Ἀπὸ μακριὰ τὸν εἶδα και κοίταξε πρὸς τὸ πέλαγος. Κόντεψα. Και οἱ ἄλλοι. Δίπλα του δυὸ-τρία παπιά. Ήταν ακουμπισμένος στὸ βράχο. Γονάτισαμε. Πάνω στα χέρια του κρατούσε τὸ μακρύκανο τουφέκι του. Τα μάτια του δρθάνοιχτα. Λες και μᾶς περιπαίξε. Ἀκίνητος. Ήταν ξυλιασμένος. Γύρισα στοὺς ἄλλους. Τὸν Κωνσταντῆ τὸν πήρανε τὰ δάκρυα.

Ἦρθε ὁ Σταθμάρχης και μᾶς έσπρωξε. Παραμερίσαμε. Ἀπὸ πίσω ερχότανε κόσμος πολὺς. Τὸν

τριγυρίζανε οἱ χωροφύλακες. Ἦρθε ὁ Γιατρός. Τὸν ξεγύμνωσαν. Σὲ λίγο ὁ Γιατρός εἶπε: «Θάνατος ἐκ ψύξεως και ασιτίας»...

Τοῦ Παναγῆ τοῦ κάναμε τοῦτο τὸ μνημόσυνο: Ἐμεῖς οἱ φίλοι του, κείνη τὴ χρονιά δὲν ξαναπιάσαμε τουφέκι. Ὑστερα παρακαλέσαμε τὸ νοικοκύρη τοῦ κάβου, νά μᾶς δώσῃ λίγο τόπο. Δέχτηκε. Πήραμε στύλους και σύρμα άγκαθωτὸ και τριγυρίσαμε τὸ μέρος. Ἀπὸ τότε πόδι κυνηγοῦ δὲν πάτησε στὸ βράχο τοῦ «ξυλιασμένου κυνηγοῦ».

Μυτιλήνη

ΠΑΝ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΟΣ

ΠΡΟΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Παράφρασις κ. ΙΩΑΝΝ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ραζαλισμένος τὰ πήρα ὅλα και δὲν ήξευρα πὸν νά τὰ βάλῃ.

—Ἐ! τώρα πάμε και στὸ μπαζαρά.

—Μπάνκο λέγω ἀπὸ μακριὰ:

Τραβάμε: 8 ἡ μπάνκα, 9 εγὼ. Πέρνω τὴν μπάνκα και κερδίζω 14 φορές σερί... Τρεῖς κύριοι μελαγχροῖνι με άσπρο σαρικόκι στὸ κεφάλι και με μονύλον πλησιάζουν.

—Μπάνκο, μοῦ κάμνουν.

Πάν κι' αὐτοί, τοὺς κερδίζω. Αὐτοὶ πεισματώνονται, ποντάρουν, ποντάρουν, ὅλο χάνουν και δὲν έννοοῦσαν νά τὰβάλουν κάτω. Ἦσαν τρεῖς μαχαριαγιάδες που περνούσαν ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

Στὸ τέλος μοῦ υπογράφουν 3 τσέκια ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας. Ἐπῆρα τὰ τσέκια σάν χαῖρος και πήγα σ' ἓνα παράμερο σιλόνι νά συνέλθῃ λιγάκι.

Ἡ σκυλίτσα μου εἶχε ξαπλωθῇ μπροστὰ στὸ τζάκι

Ἀπὸ πίσω μου τρία κοριτσόπουλα κουβεντιάζαν.

—Πολὺ συμπαθητικός, αὐτὸς ὁ κύρ Γιάννης.

—Ναί μᾶ άρχίζει νά κἀνὲ φάλακρα...

—Μπά, αὐτὸ τοῦ δίνει ἓνα ὕψος εὐγενικό και σοβαρό.

—Μᾶ τὰ μαλλιά του σάν ν' άρχίζουν νά άσπρίζουν...

Μπά, Μπά! έσκέφθηκα, «Τὴ συμπαθητικὰ και εὐγενικά κορίτσια». Ὑστερα λέν, πὸς τὰ σημερινὰ κορίτσια δὲν εἶναι καλοανατεθραμένα, και άρχισα νά διορθῶν τὴν χωρίστρα μου και νά κατεβάξω τὴν γραβάτα μου πὸν εἶχε πᾶσὴ τὸν άνήφορο... Τότε άντελήφθη νά πλησιάσουν δυὸ νεαροί, ὁ ένας ἦτο νεαρός μου συνάδελφος άρχι-

Όλη τὴν ἡμέρα έπεφτε ψιλό, ψιλό χιονόνερο. Φυσούσε ἓνα βοριάδακι πὸν πάγωνε τὰ δάχτυλα. Πάνω στα μουστάκια, πάγωνε ἡ ἀναπνοή μου. Τα δένδρα, τὰ χυμόκλαδα, ήταν βρεγμένα και σε κάθε γυμνωμένο κλαδί κρέμονταν χιλιάδες σταλαγματιές σάν διαμάντια, τις ὁποιες όμως εσκόρπιζα, ξανοίγοντας τὸ δρόμο για νά περάσω.

Όλα τὰ ρεματάκια κυλούσαν γάργαρα νερό. Τα βουναλάκια ήταν βρεγμένα για καλά. Ἡ λάσπη κολουσε στις μπότες και τις έκανε άσήκωτες. Ἡ σκυλίτσα μου, ἀπὸ άσπρη, εἶχε γίνῃ καφέ, ἀπὸ τὴ λάσπη, και στα μουστάκια της κρέμονταν, ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, δυὸ μικρὰ κρυσταλλάκια πάγος.

Εἶχα τουφεκίσῃ εὐσυνείδητα 3-4 μπεκιάτσες και πᾶγμα ἀπίστευτο και πρωτοφανές, τις εἶχα άστοχήσῃ ὅλες. Ἐνας λαγὸς θηρίο, εἶχε πεταχθῇ ἀπὸ τὰ πόδια μου, μέσα στα πυκνά, και δὲν εσκόρπισα νά τὸν τουφεκίσω.... Αὐτὴ ήταν ἡ ἡμέρα μου.

Τώρα καθόμουν ξαπλωμένος σε μιὰ πολυθρόνα, στὸ σπήτι μου, ἀντίκρου στὴ φωτιά, στὸ τζάκι. Ἡ σκυλίτσα μου εἶχε προλάβει και εἶχε ξαπλωθῇ μπροστὰ. Εἶχα φορέσῃ τὸ φράκο μου και περίμενα τὴ γυναίκα μου νά τελειώσῃ τὴν τουαλέτα της, για νά πάμε στὸ μεγάλο χορὸ πὸν εἰδίδετο στὸ Μενιτεράνεαν για τὴν πρωτοχρονιά.

Συνήθως ἡ κυρίεσ τελειώνουν τις προετοιμασίες τους για τὸ χορὸ σε δέκα λεπτά!! Ἡ γυναίκα μου λοιπόν, ὅπως ὅλες άργοῦσε....

Εἶχε μιὰ γλυκειὰ ζέστη στὸ σαλόνι και ἡ πολυθρόνα ήταν πολὺ ἀναπνευστική. Ἐκανα ἓνα σωρὸ σκέψεις μελαγχολικές: Γιατί ἐμάγκαρα ἐκείνες τις μπεκιάτσες; πὸς τῷπαθα αὐτό; Ἀμ' ἐκείνος ὁ λαγὸς γιατί νά μοῦ φύγῃ άτουφεκιστος; και ἤμουν τόσο, τόσο κουρασμένος! Ἡ σκυλίτσα μου ροχαλίζει ἡρεμά. Ἡ θαλασσὴ μου βάρανε τὰ βλέφαρά. Ήταν τόσο εὐχάριστο τὸ μουρμουρίσμα τῆς φωτιᾶς....

Στὸ χορὸ εἶχε κόσμο πολὺ, ὠραῖες κυρίεσ, θαυμάσιες τουαλέτες, δυὸ ὀρχήστρες, ἡ μιὰ Ἀργεντινὴ και ἡ ἄλλη τσιγγανική, έπαιζαν γλυκύτατα. Ἐχόρευαν, έπιναν σαμπάνιες. Ἦμουν σάν λιγάκι παραξалиσμένος. Τὸν κόσμο δὲν τὸν άγαπῶ, δὲν χορεύω... Ἐνας φίλος μου με πήρε....

—Ἐλα νά πάμε νά δοῦμε τι γίνεται στὴ ρουλέτα....

Στὰ τυχερὰ παίγνιδια πάντα χάνω, ἄλλὰ δὲν εἶχα και τίποτε ἄλλο νά κάνω. Ἐβγαλα ἓνα χιλιάρικο χωρίς νά προσέξω και νομίζοντας πὸς ήταν ἐκατοστάρικο τῷρριξα στὸν άσσο.... Ὁ φίλος μου με τράβηξε και μοῦ σύστησε μιὰ ὠραία κυρία.

Με τὴν ιδέα ὅτι πάει τὸ ἐκατοστάρικο ὅπως συνήθως, έπιασα κουβέντα μαζί της και δὲν εγύριζα νά ιδῶ τὴ ρουλέτα... Σὲ λίγο κάποιος με τραβά.

—Τί κάμστε Κύριε; ἀφίνετε ὅλα τὰ λεφτά σας στὸν άσσο;

Ἦμῶς, τί νά ιδῶ: Μπροστὰ μου εἶχαν μαζεϋθῇ μάτσο τὰ χιλιάρικα. Εἶχε βγῇ τρεῖς φορές άράδα ὁ άσσος και εγὼ εἶχα άφίση ὅλα τὰ λεφτά μου, στὸ παίγνιδι. Πα-

τέκτων... "Επιασε ψιλή κουβέντα με τα κορίτσια.
—Τόν βλέπετε δά, τόν σπουδαίο τόν Κύριο Γιάννη, πώς είναι ξαπλωμένος στην πολυθρόνα... "Εί τι να γίνει, "Ετσι είναι ο κόσμος. "Όλα τα λεφτά πάν σε κατι τέτοιους χαζούς...
"Εννοώσα τόν ρευματισμό μου να με πονεί λιγάκι στην πλάτη. Καλλίτερα ήταν να φύγω από κείνο το σαλόνι... "Αλήθεια έσκέφθηκα, όποιος κάθεται και ακούει ότι λέν τα παιδιά, είναι πολύ άνοητος...

Τήν έπαυριο ήλθε κόσμος και κοσμάκης να με ιδή. Μου έπρότειναν επιχειρήσεις σπουδαίες. Τραπεζας, ύδραυλικά, ηλεκτρικά έργα, σιδηροδρόμους κλπ. "Όλοι με αγαπούσαν, με χαιρετούσαν με σεβασμό. "Όλοι έγιναν παλαιοί φίλοι, πατριώται, συμμαθηταί, συγγενείς, που έως τότε δεν με ήξεραν, και ποτέ δεν μου είχαν ελπί ούτε καλημέρα, και αυτός ακόμη ο τέως Πρόεδρος του "Εμπορικού "Επιμελητηρίου μου έλεγε. «Καλημέρα κύριε "Ιωάννη» με μελίσσητον μειδίαμα... Βέβαια ελγα μεγάλη άζία μέσα μου, πάντα έγω τό έλεγα, μόνον που ως τότε, κανείς δεν με έπίστευε...

Πρώτη μου δουλειά ήτο άμέσως να αγοράσω έδω στην Μακεδονία, ένα κτήμα με εκατό χιλιάδες στρέμματα έκτασι. Είχε λίμνη, κάμπο και βουνό με δάσος. Παρήγγειλα τα ωραιότερα σκυλιά από την Σκωτία και είχα ναυλώση ένα ατμόπλοιο, να μου τα φέρη. "Ηταν όλα τα βραβευμένα σε διαγωνισμούς και με χρυά μεταλλά, σέττερ, πουάντρο, κόκερ και ένα δλόκληρο κοπάδι από κοπόγια για άγριοχοίρους και έλάφια.

Με τό ίδιο πλοίο έφερνα τα ωραιότερα άγγλικά δίκανα, κατά ζευγάρια άριθμημένα, από του Purdey, Richards, Boss & Greener : Μακρυνά, κοντά, καναριέρες, καρμπίνες για χονδρό κυνήγι και δλόκληρο φορτίο από φυσίγγια, όλων των διαμέτρων και ειδών, κατάλληλα για όλα τα κυνήγια, από σιτοσφήρα έως τόν ρινόκερο.

Με τό ίδιο ατμόπλοιο, ήρχοντο σκηναί, εξαρτήματα, κατασκευάσεις, φορητά μαγειρεία, κλίβανοι, κρεβάτια, στρώματα, ρούχα, παπούτσια, ηλεκτρικά συσκευαί δι' έγκαταστάσεις εις τό υπαίθρο, αυτοκίνητα Rolls-Royce, μεγάλα είδικά για τό κυνήγι και τό προσωπικό μικρά δια τα σκυλιά και φορτηγά δια τα έφόδια. Αυτά θα ήρχοντο από την "Αγγλία.

"Από την "Αφρική έφερνα με άλλο ατμόπλοιο, όλα τό

είδη των θηραμάτων : γκαζέλες, ταπίρους, αντιλόπες, ζέμπρους, γκνοϋ, άγριοβουβάλους, ρινόκερους, έλέφαντας τα όποια θα άπελύοντο στο κτήμα μου.

Χιλιάδες εργατών ειργάζοντο δια να κάμουν ένα υπερύψηλο μαντρότοιχο γύρω γύρω στο κτήμα μου, δια να μη φεύγουν τα ζώα μου. Και τέλος μέσα στην καρδιά της λίμνης έκτισα ένα σπητάκι, με φυλάχτες. Είχε πολλές κρεβατοκάμαρες, τραπεζαρία, μαγειρείο, μπάνιο, ηλεκτροισμό, τηλέφωνο, και όλα τα χρειώδη δια τό κυνήγι των άγριοπαπιών και χηνών : καναριέρες, βάρκες βενζινακάτους. Εις τό σπητάκι κατέληγς μια σήραγξ καμωμένη κάτω από την λίμνη, δια της οποίας πηγαίναμε, ύποβρυχίως εις τό σπιτάκι.

"Η στέγη του σπητιού και οι έξωτερικοί τοίχοι ήσαν σκεπασμένοι με καλάμια και άγρια χόρτα δια να μη τρομάζουν οι άγριοπαπιες.

Και ήμην εύτυχής, εύτυχής, εύτυχής !!! "Εκαθάριζα τα τουφέκια μου, έτοίμαζα τα έφόδια, έτρωγα επάνω κάτω στο σπητάκι μου, έκκύτταζα τόν ούρανό περιμένοντας να έλθη τό ύδροπλάνο που θα έφερνε τούς φίλους μου...

"Όταν έλθη τό ατμόπλοιο από την "Αφρική, τί παράδωκα θα κάμω αυτό τό κομμάτι της Μακεδονίας !!! Αύριο σάν να λέμε, θα κυνηγήσωμε αντιλόπες, γκαζέλες, άγριοβουβάλους και ζέμπρους...

—Τί βουβάλους, και ζέμπρους όνειρεύεσαι και παραμιλείς άνδρα μου !!! άποκοιμήθηκες στη πολυθρόνα και έγω ή κατομοίρα περιμένο να με πās πρωτοχρονιάτικα στο χορό...

Αδίο βουνά, Αδίο κάμποι, Αδίο σπητάκι μου, μέσα στη καρδιά της λίμνης.

Με ξύπνησε ή γυναίκα μου, από τόν καλλίτερο ύπνο της ζωής μου και με όλην την γυναικείαν κακίαν, έδιωξε κακήν κακώς τις αντιλόπες, τις γκαζέλες, τούς άγριοβουβάλους, και τούς ζέμπρους μου, τούς όποιους μου φαινόταν τώρα πώς έβλεπα να φεύγουν όλοι μαζί μονομιάς και να χάνωνται βιαστικά, βιαστικά σάν κόκκινες σκιές, μέσα στη φωτιά που έσβυνε μπροστά μου, και να πέφτουν σκόνη, στα πόδια μου, σάν όλα τα ωραιότερα όνειρά μας...

Ce n'est qu'un reve, un joli reve...

ΙΩΑΝΝ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ Κυνηγόντας μεπατσίνια...

ΣΚΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΛΑΓΟΥ

—5—

Του κ. ΠΑΝ. ΣΑΒΒΙΔΟΥ

ΤΑ ΒΡΑΧΥΣΚΕΛΗ

"Εκτός από τα σκυλιά τα όποια ανέφερα εις τό προηγούμενον άρθρον, πολλαί επαρχιαί της Γαλλίας περισσότερον από ικανοποίησιν εγωίστικης φιλοδοξίας και όλιγώτερον από ανάγκας διαφορās έδάφους, έδημιούργησαν ιδικές των δήθεν ράτσες δια τό κυνήγι του λαγού.

"Η ράτσες αυτές δεν διαφέρουν πολύ μεταξύ των κυρίως όσον άφορā τό μέγεθος.

"Όλα δηλαδή τα σκυλιά που κυνηγοϋν τό λαγόν εις την Εύρώπην και τα όποια προτιμούν, είνε μάλλον μικρόσωμα.

Δι' αυτό θεωρούμεν περιττόν να αναφέρωμεν

"Αγγλικά λαγόσκυλα Baigle Harrier

ως ιδιαίτερα γένη όλα τα διάφορα αυτά σκυλιά της Γαλλίας και όλης έν γένει της Εύρώπης.

"Εξαιρέσιν κάμνω μόνον δια τό περισσότερον έκλεκτής προελεύσεως και προτιμήσεως σκυλί, τό λεγόμενον Baigle Harrier τό όποϊον έχον πάρα πολύ άγγλικό αίμα μέσα του, μάλλον μικρόσωμο με πόδια από άτσάλι, με εργατικότητα εξαιρετικήν, θεωρείται εξαιρετικός τύπος σκυλιού δια τούς λαγούς.

"Υπάρχουν άλλοι οι όποιοι δεν προτιμούν τό baigle διότι θεωρούν ότι δεν έχουν άρκετά δυνατήν φωνή και ότι συχνότατα εγκαταλείπουν τό λαγό δια να κυνηγήσουν διάφορα άλλα τετράποδα.

Παρ' όλα αυτά θεωρείται έν τούτοις πάντοτε ένα από τα καλλίτερα σκυλιά του λαγού.

"Επειτα από αυτά, μία μεγάλη συνομοταξία σκυ-

λιών δια τόν λαγόν, τα όποια προτιμούν εις όλην την Εύρώπην γενικώς περισσότερον δε εις την Γαλλίαν, την Γερμανίαν και την "Ιταλίαν, είνε ένα μίγμα σκυλιών με βάσιν και κυρίως πλεονάζον αίμα χαρακτήρα και εμφάνισιν griffon.

Και δια μὲν τās άλλας χώρας δεν θα ασχοληθώ, αναφέρω έδω μόνον τα Γαλλικά «griffon basset» και τα «griffon briquet Vendéens».

"Όπως είπον ανωτέρω και από τό όνομά τους φαίνεται ότι και τα δύο αυτά είδη των σκυλιών όμοιάζουν έντελώς και με τα griffon τα όποια έχω

GRAND ELEVAGE

Cockers Spaniels

Sang des plus grands champions origines, exposition et field-trials

Κουτάβια και γυνασμένα

ΚΟΚΕΡ ΣΠΑΝΙΕΛ

Τα θυμάσια και άντοχής σκυλιά δια τούς κυνηγούς της "Ελλάδος

Παράδοσις στο Παρίσι ή οιονδήποτε Γαλλικ. λιμένα

Δια καταλόγους και πληροφορίας άπευθυνθήτε :

Mme LEON PÉREYROL
Yoo Hoo's Cottage — HOUDAN (S. & O.) France

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΕΦΘΑΣΑΝ

- Τὸ σαλόνι τῶν κυνηγῶν καὶ τὸ ἰδιαίτερο Γραφεῖο κάθε κυνηγοῦ, στολίζεται κυρίως με εἰκόνες καὶ βάζα κυνηγετικῶν παραστάσεων.
- Κάθε γραφεῖο Κυνηγετικοῦ Συλλόγου εἶναι ἀπαραίτητο νὰ στολισθῇ με ὠραῖες κυνηγετικὲς εἰκόνες.
- Οἱ κυνηγοὶ στὰ δῶρα τῶν πρὸς συναδέλφους τῶν, καλὸν εἶναι νὰ προτιμοῦν ἕνα καλλιτέχνημα κυνηγετικό.

ΣΤΑ "ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ,"

— δὲ εὗρητε, —
πλουσιωτάτην συλλογὴν

ΕΙΚΟΝΩΝ - ΒΑΖΩΝ

ΑΓΓΕΙΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ

ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ - ΜΠΙΜΠΕΛΩ

ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΜΑΤΩΝ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ

— ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΠΡΟΣΙΤΑΣ —

Ἐπισκεφθῆτε τὰ Γραφεῖα μας
52 Μενάνδρου—ΑΘΗΝΑΙ

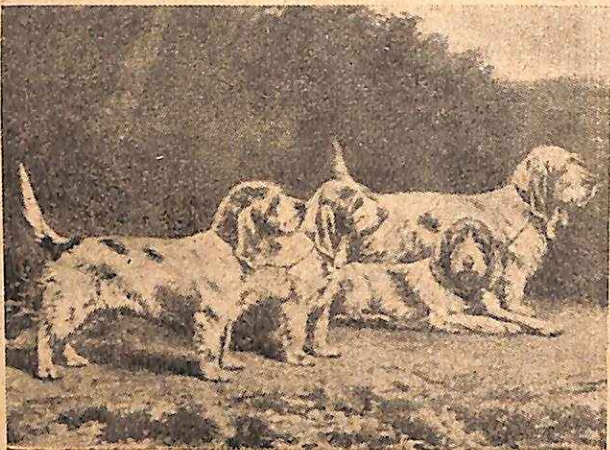
ἄλλου περιγράψει καὶ μετὰ τὰ spinone τὰ Ἰταλικά, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶναι πολὺ χαμηλά.

Παραδείγματος χάριν τὰ griffons bassets ἔχουν ὕψος μέχρι τοῦ ὁμοῦ φθάνον μετὰ 36—40 εκατοστ. καὶ βάρους μετὰ 10—12 κιλῶν. Ἐνῶ τὰ briquets Vendéens εἶναι ὑψηλότερα φθάνοντα μετὰ 42—45 εκατοστ. ἐνίοτε δὲ καὶ περισσότερον, μετὰ βάρους ἀπὸ 14—17 κιλά.

Καὶ τὰ δύο εἶδη τῶν σκυλιῶν αὐτῶν εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ τὰ ἰδῶ εἰς τὸ κυνήγι εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ μόνον τοὺς νὰ κυνηγοῦν καὶ πολλὰ μαζί. Ὁμολογῶ δὲ ὅτι ὅταν ἀκούω διὰ διαφορὰς φίλους καὶ συναδέλφους νὰ πληρώνουν μερικὰ σκυλιὰ λαγοῦ τοῦ τόπου μας, εἰς τιμὰς ἐξωφρενικὰς, ἀπορῶ πῶς δὲν ἔγραψαν ποτὲ εἰς κανένα φίλον τοὺς εἰς τὴν Γαλλίαν νὰ φέρουν ἕνα ζευγὸς ἀπὸ τὰ σκυλιὰ αὐτὰ τὰ ὁποῖα στοιχίζουσιν μετὰ 150—300 φράγκων τὸ καθένα. Δηλαδή μετὰ ὅσα πληρώνουν ἐδῶ ἕνα μέτριο σκυλὶ γκέικο θὰ εἶχαν ἕνα περίφημο ζευγάρι σκυλιῶν τὰ ὁποῖα θὰ ἐχρησίμευαν διὰ νὰ ἀναπτύξωμε τὴν ράτσα εἰς τὸν τόπο μας.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴς κλασικῆς λοιπὸν ράτσας πού ἀνάφερα εἰς τὰ σύντομα αὐτὰ ἄρθρα μου ἔαν ἐπρόκειτο νὰ ἐπεκταθῶ ἀκόμη περισσότερον, θὰ εἶχα νὰ ἀναφέρω μίαν ἀπέραντον σειρὰν σκυλιῶν διὰ τὸν λαγὸν ἰδίως ἀναπτυσσόμενα εἰς τὴν Γερμανίαν.

Ἀλλὰ σκοπὸς τῆς σειρᾶς τῶν παρόντων ἄρθρων ἦτο κυρίως διὰ νὰ ὑποδείξω εἰς τοὺς φίλους συναδέλφους, ὅσο ἡμπορῶ, ὅτι ὀλίγον ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουν περίφημα ζῶα, πολὺ εὐθηνὰ τὰ ὁποῖα καλὸν εἶναι νὰ ἀρχίσωμεν νὰ σκεπτόμεθα

Γαλλικὰ λαγόσκυλα μικρὸσωμα Griffon bassets Vendéens

σοβαρῶς, διὰ νὰ ἀναμίξωμεν νέον αἷμα εἰς τὰ σκυλιὰ τοῦ τόπου μας, τὰ ὁποῖα κάθε μέρα ἐκφυλίζονται ἀντιστρόφως ἀπὸ τὴν εἰς χρῆμα ἀξίαν τῶν, ἡ ὁποία ἀνεβαίνει.

Πάνος Σ. Σαββίδης

Τὰ ἐκλεκτὰ βάζα

καὶ εἶδη ἀγγειοπλαστικῆς

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

διὰ δῶρα καὶ στολισμοὺς σαλονιῶν, γραφείων καὶ οἰκῶν, με ἀριστουργηματικὰς κυνηγετικὰς παραστάσεις θὰ εὗρητε μόνον εἰς τὰ

"ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ,"

Μενάνδρου 52

καὶ εἰς τιμὰς χαμηλὰς

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

"ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΝΕΑ"

μετεφέρθησαν ἐν Ἀθήναις

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ

ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ & ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 52

Γραφεῖα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀνοικτὰ πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν, ΠΩΛΗΣΙΝ τόμων καὶ περιοδικῶν, ὡς καὶ

ΩΡΑΙΩΝ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Τὰ Γραφεῖα Πειραιῶς μετεφέρθησαν

Ὁδὸς ΕΥΠΑΘΙΑΣ ἀρ. 5

Η ΗΧΩ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ὁ πόλεμος κατὰ τῶν ἐπιβλαβῶν

Τὸ Ἑθνικὸν Συμβούλιον Θήρας τῆς Γαλλίας δι' ἀποφάσεώς του διέταξε καὶ γίνονται ἀπὸ πεπειραμένον εἰδικόν, ἐπιδειξέας καλῆς παγιδεύσεως καὶ γενικῶς ἀποτελεσματικῆς διώξεως τῶν ἐπιβλαβῶν ζώων καὶ ἀρπακτικῶν.

Αἱ τοπικαὶ Κυνηγετικαὶ ὁργανώσεις τῆς Γαλλίας ἐκλήθησαν νὰ στείλουν εἰς τὸν ὁρισθέντα τόπον εἰς Ἄνω Μάρνη, θηροφύλακας τῶν, οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦντες ἐπὶ τινι καιρὸν τὰ πρακτικὰ αὐτὰ μαθήματα, θὰ χρησιμεύσουν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ τὴν διάδοσιν τῶν τελειοποιημένων συστημάτων παγιδεύσεως καὶ ἐξοντώσεως εἰς τὰς περιφέρειάς των.

Τὶ σοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ Γάλλοι ἀλήθεια! Δὲν ἐρχονται ἐδῶ νὰ διδαχθῶν ὅτι τὰ ἀγρίμια εἶναι

ναὶ ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστα ἐπὶ ὁλοκλήρους μῆνας;

Γερανοὶ καὶ τραῖνο

Οἱ ἐπιβάται τοῦ σιδηροδρόμου, πού κάμνει τὴν συγκοινωνίαν εἰς τὴν μικρὰν γραμμὴν τοῦ Καϊσλιν στὴ Γερμανίαν, ὑπερεώθησαν νὰ καθυστερήσουν μερικὰ λεπτὰ πρὸ τινος, ἐξ αἰτίας μίας οικογενεῖας γερανῶν, πού ἐβάδιζε ἀταράχως ἐπὶ τῆς γραμμῆς.

Ἡ οἰκογένεια ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν προπορευόμενον μεγαλοπρεπῆ πατέρα, ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ τὰ τρία μικρά. Ὁ εὐγενικὸς μηχανοδηγὸς ἤφησε παρατεταμένα σφυρίγματα ἀλλὰ τίποτε. Οἱ γερανοὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ταραχθῶν καθόλου εἰς τὸν περίπατόν τους.

Λοιπὸν ἐσταμάτησε καὶ αὐτὸς τὸ τραῖνο, κατέβη καὶ ἔδωξε μετὰ φωνῆς τὰ φλεγματικὰ πουλιὰ, τὰ ὁποῖα πέταξαν πρὸς τὰ πέρα καὶ συνέχισαν μετὰ τὴν ἰδίαν ἀταραξίαν τὸ περιδιάβασμά τους, ἀπορροῦντα ἴσως ὀλίγον μετὰ τὴν ἐπιμονὴν αὐτὴν τῶν σιδηροδρόμων, νὰ μὴ ἐννοοῦν νὰ περᾶσουν ἀπὸ λίγο πρὸς τὰ πέρα καὶ νὰ ἀφήσουν κανένα ἀπερίσπαστον εἰς τὸν περίπατόν του.

Πάρκον ἄρκτων ἐν Οὐγγαρίᾳ

Διὰ διαταγῆς τῆς Οὐγγρικῆς Κυβερνήσεως, ἰδρυθὲν «Πάρκον ἄρκτων» εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Szin. Ὁ χώρος, ἐκτάσεως ἑξήκοντα στρεμμάτων, περιφράχθη με κορμούς δένδρων καὶ ἐγκαινιάσθη με μίαν ἀρκούδα ἀπὸ τὴν Βουκοβίαν καὶ δύο ἀπὸ τὸν Καύκασον ἀφεισθείας ἐλευθέρως εἰς τὸν περιφραγμένον χώρον.

Διὰ νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ ἀναπαραγωγὴ, τὴν 7ην τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου, μεταφέρθησαν καὶ ἀφίθησαν ἐκεῖ

τρεῖς ἀκόμη ἀρκούδες ἐκ Στυρίας, ἀλλὰ δὲ εἰσαγωγαὶ εἶναι εἰς τὸ πρόγραμμα διὰ τὸ 1936

Ἡ Οὐγγρικὴ Κυβέρνησις προτίθεται μετὰ τινι καιρὸν νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ περίφραγμα, διὰ νὰ ἀφελθῇ πλήρης ἐλευθερία εἰς τὰ ζῶα νὰ διασπαρῶν εἰς τὸ ὄρεον ἐκεῖ δάσος, ὅπου εὐκολώτατα θὰ ἀναπαραχθῶν.

Οἱ φωνῆς τῶν ζώων

Εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον τῆς Μόσχας, ἐπεχειρήθη διὰ πρώτην φοράν ἡ καταγραφή εἰς δίσκους φωνογράφου, τῶν φωνῶν τῶν διαφόρων ζώων.

Τὸ ἐγχείρημα δὲν εἶναι ὅσον ἐκ πρώτης ὥσεως φαίνεται εὐλόγον, διότι τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τῆς Μόσχας τοῦλάχιστον οἱ τρόφιμοι, δὲν ἐδείχθησαν καὶ πολὺ ἐνθουσιώδεις μετὰ τὴν ἐμπνευσιν αὐτῇ.

Πολλὰ τῶν ζώων, παρ' ὅλας τὰς ἐπανεπιλημμένας προσπάθειας καὶ ἀγαπονάς, ἠρνήθησαν ἀπολύτως νὰ συμβάλουν εἰς τοιοῦτον εἶδους πειραματισμούς.

Προθυμότερος ὅλων ἐφάνη ὁ γάϊδαρος, ὁ ὁποῖος ἐπανεπιλημμένως ἔδωσε δείγματα τῆς καλλιφωνίας του πρὸ τοῦ μικροφώνου, ἅντι πολλῶν παρακλήσεων.

Διὰ τὴν γκαμήλαν ἤρκεσε νὰ τὴν ζέψουν εἰς ἄμαξαν καὶ νὰ τὴν περιάγουν ἀνὰ τὸν κήπον, διὰ νὰ δώσῃ τὴν φωνὴν τῆς ἐν εἰδῇ διαμαρτυρίας.

Τὸ τόσο φλύαρον παγόνι ἀπήντησεν μόνον ὅταν ἤκουσε τὸ κορνάρισμα ἐνὸς αὐτοκινήτου. Ἐνας νεαρὸς ἐλέφας ὕψους φωνῆν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς προσεγγίσεως τοῦ φωνηπτικῆς μηχανήματος.

Ἐν ὅλῳ καταγράφησαν εἰς δίσκους αἱ φωναὶ τριάνοντα ζώων καὶ πτηνῶν. Ἡ προσπάθεια θὰ συνεχισθῇ δι' ὅλα τὰ εἶδη.

Καὶ πάλιν οἱ ἄσβοι

Φίλτατε κ. Παιρουνάκη,

Αἱ πολλὰί μου ἀσχολίαι τὸν παρελθόντα μῆνα, δὲν μοῦ ἔφησαν καιρὸν νὰ σὰς γράψω δυὸ λόγια ἐπὶ τοῦ σημειώματος τῶν «Κυνηγ. Νεῶν» περὶ «ἄσβων χρυσοθηρῶν», δεδομένου ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ κύριος ἐνοχὸς τῆς ὑποθέσεως.

Εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν ὑπάρχει πράγματι σπήλαιον, τὸ ὁποῖον ἀνέσκαψαν πρὸ μηνῶν καὶ ἀπεκόμισαν σπουδαιότητας θησαυρούς. Κατὰ τὴν γῶμην μου πρόκειται περὶ τοῦ περιφίμου σπηλαίου, ὅπου κατὰ τὸν Ἡσόδον ἀπεκρήβη ὁ νῆπιος Ζεὺς διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς τεκνοφάγους διαθέσεις τοῦ πατρὸς τοῦ Κρόνου.

Ἐκατοντάδες διπλῶν πελέκειων χαλκῶν, ἑκατοντάδες μαχαίρων καὶ δεκάδες ξιφῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ μεγαλύτερα καὶ παλαιότερα ξιφὴ τῆς προϊστορικῆς Εὐρώπης, ἐβρέθησαν μέσα εἰς τὸ σπήλαιον. Συγχρόνως, προερχόμενοι ἀσφαλῶς ἀπὸ ἕνα βωμὸν εἰς τὸ κέντρον τοῦ σπηλαίου,

εὐρέθησαν 26 διπλοὶ πελέκειες χρυσοὶ καὶ ἡμίσεια δωδεκάς ἀργυρῶν, καθὼς καὶ ἀναθήματα ἄλλα μικρὰ κοσμήματα χρυσοῦ.

Δὲν εἶναι ὅμως οἱ ἄσβοι, ἀλλὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου πού ἔδωκαν τὴν ἀφορμὴν πρὸς ἀνασκαφὴν μετὰ σκαλισμάτων των. Οἱ ἄσβοι, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν πάντοτε μαλακὸν ἔδαφος διὰ νὰ ἀνορύξουν τὰς φωλεάς των, παρέ-

χουν εις ημάς τους αρχαιολόγους πολλάκις σπουδαίαν βοήθειαν εις την ανακάλυψιν αρχαίων τάφων.

Συνέβη μάλιστα εις την Κρήτην, μαζί με τα άπορηπτόμενα χώματα υπό των άσβών, να άπορρίπτονται τεμάχια χρυσού και άλλων αρχαιοτήτων, έξ ου άνεκαλύφθησαν πλουσιώτατοι τάφοι. Αυτό συνέβη κάποτε εις την Μεσαράν.

Ενεκα όμως της όνομασίας του 'Αρχαολογίου, ή περίπτωση μεταφέρθη και ένταύθα, έγραψαν δέ οι Τάτις του Δονδίνου ότι άσβοι (άρκαλοι κατά την κρητικήν διάλεκτον) έδωκαν την άπορήν εις τας άνασκαφάς. (Ημερομηνία 29ης 'Ιουλίου άν δέν άπατώμαι, έν ιθύν δέ το παρέλεον και άλλα περιοδικά). Είς τόν άμρικανικόν τύπον έγράφη άκόμη έντυπωσιακώτερα ότι έπρόκειτο περί άγρίων κουνελιών.

Πάντως ήμεις οι 'Αρχαιολόγοι, αισθανόμεθα ιδιαίτεράν συμπάθειαν προς τόν άσβόν, τόν όποιον θεωρούμεν τόν καλύτερον βοηθόν μας εις τας αρχαιολογικάς έξερευνήσεις μας.

Αυτό δέν με έμποδίζει φυσικά, να τόν φιλοδορήσω με μία καλή τουφεκία όταν τόν εύρω πουθενά, αλλά το άνω άκριβώς από την μεγάλη έπιθυμία να έχω το δέρμα του πάντοτε κοντά μου...

Φιλικάτα δικό: Σας

ΣΠ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΣ

Διευθυντής του Μουσείου 'Ηρακλείου

Οί άρκουδες που χορεύουν

Και σήμερα άκόμη στίς έπαρχίες μας δέν είναι σπάνιον οι άρκουδιαράι, που με το ντέφι τους και κανένα Μάρκο ή Μαριώ, καμιά ταλαίπωρη άρκουδα με χαλκά στη μύτη, τριγυρίζουν στα σοκάκια και την βάνουν να χορεύη. Το έπάγγελμα αυτό έχει άναπτυχθή στη Βουλγαρία, όπου και οι άρκουδες και το δέμα αυτό είναι συχνότερα και από όπου μās έρχονται και μās.

Αλλά για να μάθουν να χορεύουν οι άρκουδες δέν πηγαίνουν βέβαια σε κανένα χοροδιδασκαλείο. Πυρωμένα σίδερα, σουβλιά, νηστία κι ένα σωρό άλλα άπάνθρωπα και βάρβαρα μέσα, μπαίνουν σ' ένέργεια για να διδαχτή

τόν ύποτυπώδη χορό, το κακότυχο το ζωό.

Η Βουλγαρική Κυβέρνησις, καταργούσα την βαρβαρότητα αυτήν, άπηγόρευσε τελευταίως την συνέχισιν του πατροπαράδοτου αυτού εις την χώραν της θεάματος και διάταξε να συλλεγούν από τας κατά τόπους άρχάς όλα τα μικρά άρκουδάκια από τους άρκουδιαράιους και να άφενθούν έλεύθερα εις τή δάση.

Για τις γέριμες άρκουδες, τις συνειθισμένες πιά στη ζωή αυτή της αιχμαλωσίας, που θα ήτο άδύνατον και έλευθερούμενες να προσαρμοσθούν στις άπαιτήσεις και τις ανάγκες της έλεύθερης ζωής, επέτρεψε μέχρι του θανάτου των την συνέχισιν της παλαιάς συνηθείας.

Πρότινος, οι μαθηταί ενός γυμνασίου της Σόφιας έκαμαν μιάν έκδρομήν σ' ένα βουνό. Κατά το μεσημέρι καθίσαν να άναπαυθούν στη μέση κάποιου δάσους, φάγαν, και μερικοί που είχαν διάφορα μουσικά όργανα μαζί τους άρχισαν να παίζουν.

Ξαφνικά, ή συντροφία άκουσε μέσα από τα πυκνά ένα περίεργο θόρυβο κι ένα άνησυχαστικό γρούξιμο, άμέσως δέ έπειτα, φάνηκαν να ξεπροβαίνουν από τα κλαδερά δυο νεαρές άρκουδες, που διευθύνθηκαν προς στους έκδρομείς.

Προτού προφτάση να συνέλθη κανείς, αι δυο άρκουδες είχαν φτάση κατά μπροστά τους. Σηκώνονται άμέσως στα πρινα πόδια τους κι άρχίζουν να χορεύουν.

Στην αρχή οι έκδρομείς κατατόμαξαν, μα έπειτα βλέποντας πως οι έπισκέπτες τους ήσαν τόσο άθώοι, ξανάρχισαν το κονσέρτο με καινούργιο κέφι κι οι άρκουδες πάλι βάλανε όλα τους τα δυνατά να επιδείξουν τη χορευτική τους δεινότητα.

Στο τέλος και πρό του νέου χωρισμού, λάβανε από μιά γερή μερίδα ψωμί ή καθεμιά, όπως στον παλιό καιρό που τρυγούριζαν στα βουλγάρικα χωριά με τους άφεντικούς τους.

Μπεκάτσα στο πηγάδι

Ένας ούγγαρέζος πηγαδής κατέβη με σκονί σ' ένα πηγάδι βάθους 20 μέτρων για να το έπισκευάση. Στόν πυθμένα του με το λίγο νερό, ποία ή έκπληξις του να βρη μία μπεκάτσα ήμιθανή, πάνω στη λάσπη.

Τήν έπηρε μαζί του, την έθρεψε μερικές μέρες με ψίχουλα και σπόρους και έπειτα την παρεσκεύασε εις πολυτελές δείπνον του.

Πως εύρεθή μέσα στο πηγάδι ή μπεκάτσα αυτή; Προφανώς, άναζητούσα νερό με το μάτι της από τα ύψη διά την τουαλέτταν της, είδε την άναγνάκλασιν στο βάθος του πηγαδιού όπου και έκάρωσε κατά τόν γνωστόν μας τρόπον της.

Μην μπορώντας όμως να πετάξη και κατακορύφως, έχτύπησε κατά την άνοδον εις τα τοιχώματα του πηγαδιού και έπεσε ζαλισμένη εις τόν πυθμένα με το λίγο νερό.

Η άπόδοσις του κυνηγιού στη Γερμανία

Ο νέος γερμανικός νόμος προβλέπει έπιμελή καταγραφήν των φονευόμενων έτησίως θηραμάτων καθ' όλον το Ράιχ.

Κατά δημοσιευθέντα ύπολογισμόν, φονεύονται έτησίως

κ. κ. Κυνηγοί,

Χωρίς να σας παρουσιάσωμεν μεγαλειώδεις ρεζαλάμας, σας συνιστώμεν να δοκιμάσετε την πυρίτιδα **ΣΙΠΕ**. Παγκοσμίως άναγνωρισθείσα διά την ύπεροχήν της είναι ή τελευταία λέξις της συγχρόνου πυριτιδοποιείας.

Με την **ΣΙΠΕ** δέν χάνετε θηράματα διότι πιπτουν νεκρά, ξεψυχούν στον άέρα. Καμμία πυρίτις από όσες είσήχθησαν εις την 'Ελλάδα δέν ήμπόρεσε ούτε να συναγωνισθής, ούτε να έκτοπίση την **ΣΙΠΕ**.

Όσοι προσιμάτε πυρίτιδας μεγάλου όγκου, άγοράσατε την **ΛΙΤΤΟΡΙΑ**. Έφευρέθη παρά του Έργοστασίου **ΣΙΠΕ** και κατασκευάσθη τῷ 1935.

έν Γερμανία θηράματα, άποδίδοντα κρέας περί τα 20 έως 30 εκατομμύρια χιλιόγραμμα.

Η άνάλυσις έχει ως εξής : 22,400 έλάφια, 13,600 πλάτνια, 14,400 άγριογούρουνα, 192,000 ξαρκάδια, 4 εκατομμύρια λαγοί, 500,000 άγριοκούναλα, 14,500 ξυλοπετεινοί και τσελινότες, 4 εκατομμύρια περδικες, 160,000 όρντύκια, 240,000 φασιανοί, 1.300 άγριόγαλλοι, 64,000 μπεκάτσες, 80,000 μπεκατσίνια, 400,000 άγριοπαπιες και 2 εκατομμύρια τσίχλες.

Επιβλαβή σαρκοφάγα τετράποδα έξοντώνονται ύπέρ το ήμισυ εκατομμύριον έτησίως, με πρώτες εις τόν πίνακα τις νυφίτσες (360 000) και δεύτερες τις άλεπούδες (130,000).

Ακολουθούν σε πολύ μικρότερους αριθμούς τα κουνάβια (11,000), οι άσβοι (8,000), οι βίδρες (6,500) και τελευταίοι έρχονται οι άγριόγατοι με μίαν μόλις χιλιάδα.

Τα κορακοειδή

Άμείλικτος πόλεμος έκηρύχθη έν Γερμανία από του παρελθόντος έαρος κατά των διαφόρων κορακοειδών, των έπιβλαβεστάτων αυτών πτερωτών, που καταστρέφουν χιλιάδες φωλιές ώφελίμων, λαγουδάκια, σπορές κλπ.

Με σύστημα, με όργανοισιν γερμανικήν, έτέθη από του 'Απριλίου εις έφαρμογήν ή άπόφασις και εις εκατοντάδες χιλιάδων, εις εκατομμύρια ήρημύθησαν τα έξονταθέντα αυτά πτηνόμορφα τέρατα.

Και διεπιστώθη ήδη από του φθινοπώρου τούτου εις όλους τους κυνηγητόπους από όπου τα κορακοειδή έξηφανίσθησαν, μία καταφανεστάτη αύξησις των θηραμάτων φασιανών, περδικών, λαγών και πλήθους άλλων μικρών έντομοφάγων των οποίων οι νεοσσοί και τα ώά έλκύουν περισσότερο την προτίμησιν των κορακοειδών.

Η Γερμανική αυτή έπιστράτευσις εναντίον των παντός είδους κορακιών, κουρουνών, καρακαξών, καργιών και λοιπά, θα συνεχισθής άνένδοτος και κατά το νέον έτος.

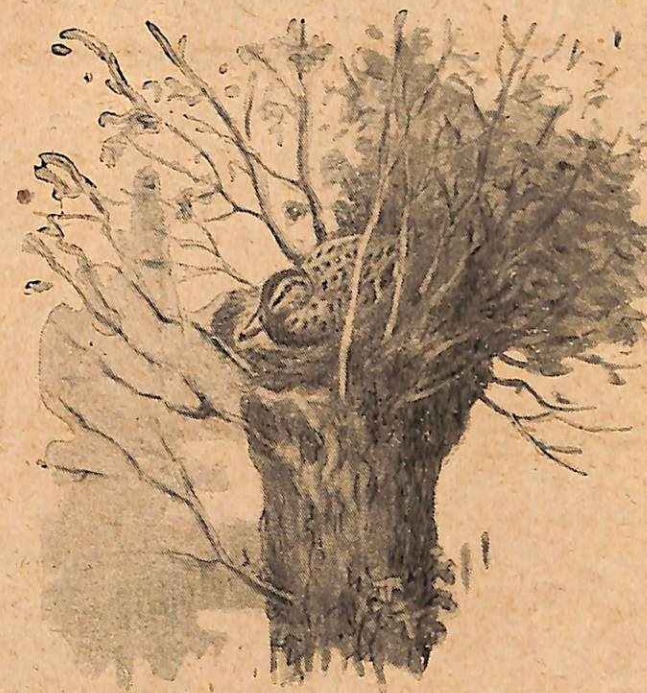
Δενδρόπαπιες

Στην Άμερική υπάρχει ένα είδος πάπιες, που τις λένε **δενδρόπαπιες**, γιατί και κάθονται και φωλιάζουν άπανω σε δένδρα σιμά σε νερά. Μετά την έκκόλαψή, τα μικρά μεταφέρονται από τη μάννα στο νερό, όπου και μόνο μπορούν να κινήθουν και να τραφούν.

Είς Άμερικανικόν περιοδικόν δημοσιεύεται ή εξής έπιστολή του δόκτορος W. Vincent, από το Houston Texas, αυτόπτου μάρτυρος τής μεταφοράς των παπιών από τη μάννα τους στο νερό :

«Καθόμουν μία μέρα ήσυχος στην άκροποταμία και ψάρευα, όταν μία στιγμή άκουσα έναν περίεργο θόρυβο λίγο πιο πέρα εκεί στο ποτάμι. Σηκώνοντας τα μάτια μου είδα μία δενδρόταπια επάνω άκριβώς στην άσχολία της να κατεβάζη από μία γέριχη μουριά τα 11 παπάκια της, ένα, ένα την κάθε βόλτα.

Τα κουβαλούσε κρατώντας τα με τη μύτη της από το σβέρο, όπως άκριβώς κουβαλάει ή γάτα τα γατάκια της.

Οί έκφράσεις τους ύποδήλωναν ότι πολύ εύχάριστο τους ήσαν το ταξίδι.

Παρηκολούθησα επί μίαν δλόκληρη ώρα τα τρελλά παιγνίδια που άρχισαν να κάνουν μόλις βρέθηκαν στο νερό.

Φαίνονταν σαν να έώρταζαν το ντεπουτάρισμά τους ως πραγματικών παπιών, και όχι πιά κατοίκων των δένδρων».

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Το περιοδικόν προτιμήσατε να το αγοράζετε από τα Γραφεία μας
Μενάνδρου 52

ΚΥΝΗΓΙ & ΚΡΑΣΙ

Διά κάθε κυνήγι σας εσιβάλλεται και συνιστάται να έφοδιάζεσθε με μερικές φιάλες **ωαλαιοῦ και τονωτικοῦ κρασιοῦ**

ΜΟΣΧΑΤΟΥ ΣΑΜΟΥ

καταλλήλων και εις τα δια τας εορτάς **ΔΩΡΑ** σας

ΥΙΩΝ ΣΤΑΥΡ. ΖΑΧΑΡΙΟΥ

Πρατήριον 'Αθηνών : Μενάνδρου 52β

(Παρά το Βασιλικόν Θέατρον)

Σημειώσατε καλώς την διεύθυνσιν μας

ΔΩΡΑ | ΖΩΝΤΑΝΑ | ΧΡΗΣΙΜΑ

Θά εύρητε εις μεγάλην συλλογήν και ποιικιλίαν και εις φθηνάς τιμάς **ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ** του έπιστήμονος πτηνολόγου

Ι. Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 18

Επίσης αύτά της ήμέρας, σφαγμένα πούλερικά και κουνέλια, βούτυρα, μέλι, κρασιά και λοιπά έκλεκτά προϊόντα του γνωστοτάτου **ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΠΤΗΝΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΤΟΥ** 'Από τόν παραγωγόν άπ' εϋθείας εις τόν καταναλωτήν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Εξαιρετικῶς συγκεκινημένος διὰ τὰς ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἀπευθυνθείσας εὐχὰς δι' ἐπιστολῶν καὶ τηλεγραφημάτων, διὰ τὸ ἐπισυμβάν μοι ἀτύχημα, ἐκ μέρους τῶν διαφόρων συναδέλφων καὶ τῶν ὀργανώσεων, τὰς ὁποίας ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐκπροσωπῶ, εὐχαριστῶ ἀπαντὰς ἐγκαρδίας, ἀντευχόμενος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἔτους ἵνα τοῦτο φέρει, εἰς μὲν τὰ ἄτομα τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς κυνηγετικῆς οἰκογενείας πᾶσαν δυνατὴν ἀνθρωπίνως εὐτυχίαν καὶ χαρὰν διὰ δὲ τὸ σύνολον τοῦ ἑλληνικοῦ κυνηγετικοῦ κόσμου, τὴν ἐπὶ τέλους πραγμάτων τῶν ἰδανικῶν καὶ πόθων ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐπὶ τόσα ἔτη ἀγωνίζομαι.

ΠΑΝΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

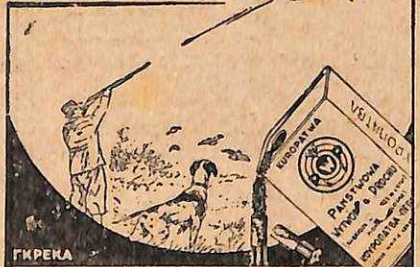
Δραχμὰς 5 κατὰ στίχον.

Κυνηγοί!

Μὴ γεμίζετε μὲ πυρίτιδας ἔαμφιβόλων ἀποτελεσμάτων. Ἡ μόνη πυρίτις ποὺ ἐπεκράτησεν εἶναι ἡ «ΣΙΠΕ». Βάλετέ τὴν εἰς τὸ νερὸ περάσατέ τὴν κατόπιν ἀπὸ ἑνὸς σκουπέχαρτο καὶ γεμίσατε. Θὰ ἔχετε πάντοτε τὰ ἴδια ἀποτελέσματα.

Ὅπλον «Dagne», modele 19 V, 6-περπολυτελείας, κάννες τριπλῆς δοκίμης, ἡ ἀριστερὰ κάννη choque, ἡ δεξιὰ κυλινδρική θαλάμη 0.70, σχεδὸν ἀμεταχείριστον πληρωθὲν ἐν Γαλλίᾳ φράγκα Γαλλικὰ 3500 πω-

ΚΥΡΟΠΑΤΩ

ΚΥΝΗΓΟΙ...
Δοκιμασίαι πρὸς ἰὸν συμφέρον
εἰς τὴν νέαν ἀκαπνὸν πυρίτιδα
"ΚΥΡΟΠΑΤΩ"
(ΚΟΥΡΟΠΑΤΩ) ΠΕΡΔΙΚΑ
τῶν μεγάλων κρητικῶν ἐργαστηρίων Παιονίας ὡς ἂν ἔχουν
ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς. Πανοποιοὶ εἰς ἀποτελέσματα
καὶ τὸν πλέον ἀπαιτητικὸν κυνηγόν.
Παρακαλεῖται καὶ πᾶσις παρὰ τὸν γενικὸν
ἀντιπροσώπων δι' ὁλοκληρὸν τὴν Ἑλλάδα:
Δ. ΜΑΡΟΥΝΤΑ & Σ. ΑΓΟΡΑ
Ἐρμού 19 - ΠΑΤΡΑΙ

λεῖται λόγω ἀναχωρήσεως μόνον δρχ. 8000.

Τὸ ἄνω ἐκτίθεται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ, Μενάνδρου 52.

ΜΠΕΚΑΤΣΙΝΙΣΤΑΣ μανιώδης, ἐπιθυμῶν νὰ παραμείνῃ ἐπὶ δεκά-ἡμέρον πλησίον βάλτων μὲ μπεκατσίνια, ζητεῖ προσφοράς ἀπὸ ἐνδιαφερομένους, δι' ἔξοδα διαμονῆς του. Γράψατε: Κωνστ. Φρ. Γραφεῖα περιοδικοῦ.

ΑΓΓΛΙΚΟΝ δίκαννον Cal 12 καλοῦ οἴκου καὶ εἰς κατάστασιν καλὴν, τιμῆς γύρω τῶν δέκα χιλιάδων, ζητεῖται ἐπείγοντως παρὰ τοῦ κ. Τ. Τομ. Ἀποτανθῆτε «Κυνηγετικά Νέα» Μενάνδρου 52.

ΖΕΥΓΟΣ εἰκόνων ζωγραφικῆς τοῦ Γάλλου καλλιτέχνου κ. Μάϋσεν παριστῶντα «Φέρμαν Λάβερακ», πωλοῦνται ἀντὶ δρχ. 1100. Ἐκτίθενται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δίκαννον Γερμανικὸν 16 ἢ 12 διατρησόμενον καλὰ καὶ εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Γράψατε: Μιμ. Τσάπαλον, «Κυνηγ. Νέα».

—ΩΡΑΙΟΝ χάμερλες c 12 Helicobloc Verney Carron, θαλαμ. 70 m/m ντεμὶ τσὸκ καὶ τσὸκ, πωλεῖται παρὰ συνταξιούχου κυνηγοῦ ἀντὶ δρχ. 5.000. Ἀποτανθῆτε εἰς τὰ «Κυνηγετικά Νέα».

ΟΣΟΙ ΘΕΛΕΤΕ νὰ φάτε κυνήγι ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ουστιῶν εἰς φίλον σας κυνηγὸν νὰ κυνηγήσῃ μὲ πυρίτιδα ΣΙΠΕ.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δίκαννον μάρκας Σμιθ καλὶμπρο 16 εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Ἀποτανθῆτε: Σ. Α. «Κυνηγετικά Νέα».

ΓΟΥΝΑΡΙΚΟ Ἀμερικῆς ἐκτάκτου τέχνης καὶ πολυτελείας, μεγέθους παλ-τοῦ, ἐκτίθεται πρὸς πώλησιν εἰς τιμὴν εὐκαιρίας, εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ διὰ τοὺς σεβαροὺς κυνηγοὺς. Δίκαννον Brancaert σημερινῆς ἀξίας 50 χιλιάδων καλ. 12, μὲ ἀμφοτέρωθεν τὰς κάννας Φούλ-τσὸκ θαλάμης 70 m/m, σχεδὸν ἀτράβηχτον, θαύμα ἐπεξεργασίας καὶ ἀποδόσεως, ἐντὸς πολυτελοῦς θήκης, λόγω ἀνάγκης πωλεῖται ἀντὶ 20.000. Εἰς τὸν ἀγοραστὴν παραχωροῦνται δωρεὰν ἑνα ζευγὸς μπότες ἀπὸ Γαλλικὸν δέρμα καὶ Ἀγγλικὴ εἰδικὴ βαλτισούλα δερμάτινη μεταφορὰς φυσιγγίων. Ἐκτίθεται εἰς τὰ «Κυνηγετικά Νέα» Μενάνδρου 52.

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ δ εὐρὺν τὸν κυνηγετικὸν κῆνα τοῦ κ. Φραγκίσκου Α. Μαυρομάτη γάτος Λάβε-ρακ χρώματος λευκοῦ μὲ στίγματα μαῦρα καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ἰδίως δὲ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνοδόντα εἰς τ' ὄνομα ΣΠΟΤ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν δόδον Ἐρμού 50 Β καὶ θὰ τύχῃ ἀμοιβῆς.

Πάντως δ κατακρατῶν ξένον κυνηγετικὸν κῆνα τιμωρεῖται αὐστηρώτα-τα, κατὰ τὸν εἰδικὸν περὶ κυνῶν νόμον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Στ. Παπαγεωργίου Λαγκαδᾶ.—Ἡ καταστροφή τῶν ἐπιβλαβῶν καὶ τῶν ἀρπακτικῶν σπουδαίως ἐνδιαφέρει τοὺς κυνηγοὺς. Ἴσως νὰ μὴ παρακολουθήσατε συνεχῶς τὰ ἔθρα μας. Συνεπῶς δὲν πρόκειται περὶ παρὰ νομίας. Ἀξία κλισὲ συμβουλίου δρχ. 300. Τοῦ λυκοφάγου δρχ. 100. Π. Ἐδαγγελινόν. Μυτιλήνη.—Εὐχαρίστως θὰ σὰς ἐστέ-λαμεν, ἀλλὰ φοβούμεθα μήπως δὲν τύ-χουν ἐγκρίσεώς σας. Ἀναθέσατε εἰς φίλον σας ἐνταῦθα νὰ ἐκλέξῃ. Ὑπάρ-χουν λιθογραφικὰ εἰκόνες, στάμπες Εὐρωπαϊκῶν ἐργῶν καὶ ζωγραφικὴ κυ-νηγετικὴ καλλιτεχνῶν, εἰς τιμὰς δια-φόρους.

ΗΘΡΑΣΑ ΠΕΝΤΕ
ΔΡΑΡΑ PARKER
ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ
ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ

ΑΥΤΟ ΤΟ
ΠΑΡΟΝΕΚΤΗΜΑ ΤΟ
ΕΧΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΟΙ
ΕΤΥΛΟΓΡΑΦΟΙ PARKER
ΕΝΑ ΔΡΩΤΙΑ ΟΛΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΚΙΛΟΥΣ ΣΑΣ

Ἐνας στυλογράφος PARKER εἶναι ἑνα δῶρον ποὺ προτιμοῦν ὅλοι. Ἐχουν ἀκούσει τόσα πολλὰ διὰ τὴν κομψότητα καὶ τελεσιουργίαν τοῦ ὅτι εἶναι ἀθροιστος, ἐφωδιασμένος μὲ λειτουργικὴν πένναν, μὲ τὸ εὐφύε-στατον σύστημα γεμίσματος μὲ τὸ κρυμμένο κουμπὶ καὶ πολλὰς ἄλλας ἀποκλειστικὰς τελει-ποιήσεις.

Ὅλοι οἱ στυλογράφοι PARKER—οἰανδήποτε τιμὴν καὶ ἂν πληρώσατε—προσφέ-ρονται εἰς ἐξόχους χρωμα-τισμούς, εἶναι ἀθροιστικοὶ καὶ μὲ πέννα κατάλληλη διὰ κάθε γράψιμον. Τὰ δῶρα σας ἐφέτος νὰ εἶναι στυλογράφοι καὶ μολύβια PARKER.

ΕΤΥΛΟΓΡΑΦΟΙ & ΜΟΛΥΒΙΑ
Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ
καταστήματα
Porte-plume Dufold:
Senior, Special, Lady.
Fremiere: Dr. 675. Moderne: Dr. 675.
Porte-mines assortis.

Parker

Γεν. Ἀντιπρ. ἐν Ἑλλάδι
ΒΑΣΙΛ. Γ. ΔΕΡΤΙΑΗΣ
Σταδίου Ἀμερικῆς 1. Τηλ. 21.658.

Ἡ μελάνη
Parker "Quink"

ΚΥΝΗΓΟΙ.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΟΠΛΟΠΩΛΕΙΟΝ & ΟΠΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ & ΣΚΟΠΕΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 10 - Τηλ. 28691

Ἀπαντὰ τὰ εἶδη κυνηγίου. Τιμὰι Συναγωνισμοῦ. Ἀγοράζονται ὅπλα καὶ περιστροφὰ μεταχειρισμένα

Δοκιμάσατε τὰ νέα φυσιγγία κυνηγίου **ΙΡΙΣ**
Μία δοκιμὴ καὶ θὰ πεισθῆτε διὰ τὰ ἄριστα ἀποτελέσματα εἰς συγκέν-
τρωσιν καὶ φονικότητα. Εἰδικῶς γεμισθέντα διὰ τὸ κλίμα μας μὲ τὴν
παγκοσμίου φήμης Ἰταλικὴν πυρίτιδα **ΙΡΙΣ**—Εὐλινίτις.
Τιμὴ προσιτὴ διὰ κάθε βαλάντιον

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ
& ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

Πυρίτις μαύρη ὑπονόμων.

Δυναμίτιδες, Φορσίτις, Στρήτ, Ἀμμονίτις, Ὑ-
περ-ἀμμονάλ.Φυσιγγία περιστροφῶν καὶ πολεμικῶν ὄπλων
Θρυαλλίδες, σκάγια, Καψύλια Δυναμίτιδος.
Μηχανουργικαὶ ἐργασίαι πάσης φύσεως καὶ ἀ-
κριβεῖας.

Ἀνταλλακτικὰ αὐτοκινήτων.

Ὅβιδες, Χειροβομβίδες, Πυροσωλῆνες.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡῆ ΚΑΘΕ ΚΥΝΗΓΟΣ

- Θὰ τὸ εὑρετε στοὺς βιβλιοδετημένους τόμους τοῦ περιοδικοῦ.
- Ζητήσατε τὸν Α', Β', Γ' καὶ Δ' τόμους μας πρὸς δρχ. 100 ἑκαστον.
- Εἶναι ὁ καλλίτερος σύντροφός σας καὶ τὸ πρακτι-
κώτερον δῶρον.

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

Μετὰ
κάθε κυνήγι
τὸ δροσιστικώ-
τερο καὶ δυνα-
μικώτερο
ποτόν

ΖΥΘΟΣ
ΦΙΞ

ΤΥΠΩΝ
ΒΙΕΝΝΗΣ
ΠΙΛΣΕΝ
ΜΟΝΑΧΟΥ

Πᾶσα αἴτησις περὶ ἐγγραφῆς
συνδρομητοῦ πρέπει νὰ συνοδεύη-
ται καὶ μὲ τὸ ἀντίτιμον.
Ἐμβάσατε τὰς συνδρομὰς σας
μὲ ταχυδρομικὰς ἐπιτάγας ἐπὶ ὀ-
νόματι τοῦ κ.

ΑΛΕΞ. ΠΕΙΡΟΥΝΑΚΗ

Εὐπλοίας 5—ΠΕΙΡΑΙΑ

Εἶναι τὸ εὐδυνότερον καὶ τα-
χύτερον μέσον.
Προσέτι δύνασθε ὀπισθεν τῆς ἐπι-
ταγῆς νὰ σημειώσητε ὅτι θέλετε ἀνεῦ
ἄλλης δαπάνης.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΦΥΣΙΓΓΙΑ

ΙΔΕΑΛ

ΤΥΠΟΥ ΘΑΝΑΤΟΣ

Με άκαπνον πυρίτιδα ΙΔΕΑΛ, είναι μοναδικά εις απόδοσιν από απόψεως κανονικής συγκεντρώσεως. Αί δοκιμαί τὰ απέδειξαν ἐφάμιλλα τῶν καλλιτέρων καὶ ἀκριβοτέρων Εὐρωπαϊκῶν φυσιγγίων. Κρατοῦν ἐπὶ τόπου νεκρὸν τὸ θήραμα. Τὰ μόνα κατάλληλα διὰ τὸ κλῖμα μας καὶ εἰς τιμὰς προσιτὰς δι' ὅλους τοὺς κυνηγούς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΑΜΕΣΩΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΠΛΟΠΩΛΗΝ ΣΑΣ

ΚΥΝΗΓΟΙ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

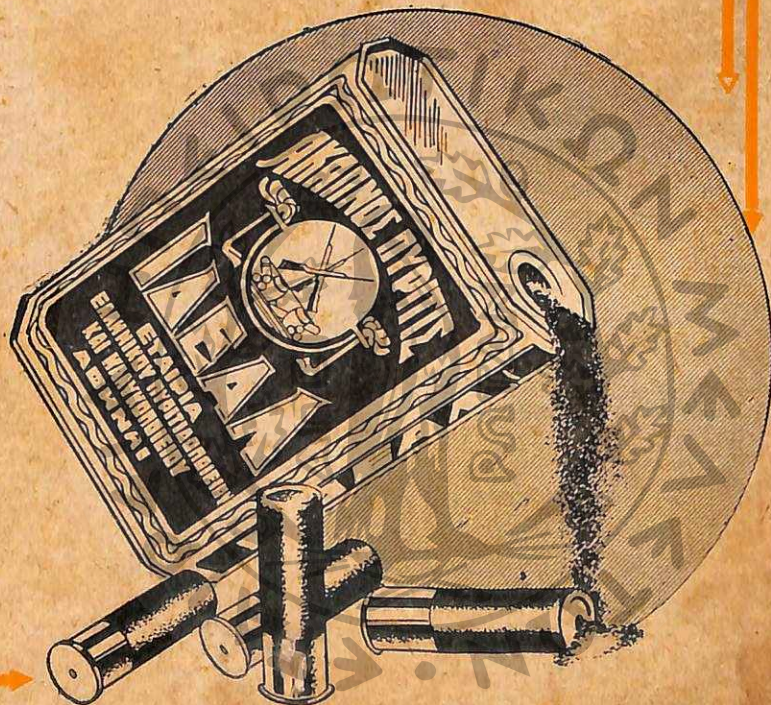
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟΥ & ΚΑΛΥΚΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΑΚΑΠΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΥΡΙΤΙΣ

ΙΔΕΑΛ

Ἡ ἄκαπνος ΙΔΕΑΛ εἶναι ὑπερτέρα τῶν εἰσαγομένων εὐρωπαϊκῶν. Συγκέντρωσις ἀρίστη καὶ ταχύτης μεγίστη. Εἰς διάτρησιν εἶναι ἡ πλέον ἰδανικὴ πυρίτις.

Ἡ Μαύρη ΕΞΤΡΑ ἀπεδείχθη ἀπαράμιλλος διὰ τὰ χειμερινὰ περάσματα. Εὐθηνὴ καὶ με ἀποτελέσματα ἐκπληκτικά, χωρὶς νὰ κουράζη καὶ νὰ λερώνη τὴν κάννην.

S
H
P
C

S
H
P
C